

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องวิเคราะห์แนวความคิดและทัศนคติในงานออกแบบตัวละครและฉากในภาพยนตร์แอนิเมชันเรื่อง "Ratatouille" เป็นการศึกษาวิเคราะห์ทางศิลปะ มีความจำเป็นต้องใช้หลักทฤษฎีทางศิลปะ องค์ประกอบศิลปะ และหลักการออกแบบตัวละคร การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องประกอบการวิเคราะห์ โดยมีข้อมูลดังนี้

- 2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ
- 2.2 แนวความคิดการออกแบบ
- 2.3 องค์ประกอบทางศิลปะ
- 2.4 ข้อมูลภาพยนตร์การ์ตูนแอนิเมชันเรื่อง "Ratatouille"
- 2.5 เอกสารและข้อมูลค่านางานแอนิเมชัน

2.1 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ

2.1.1 ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์

ธนวดี บุญสี (2529) ได้อธิบายถึง ทฤษฎีแรงจูงใจของมาสโลว์ ซึ่งอาจสรุปได้ว่าลักษณะความต้องการของบุคคลสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

1. แรงจูงใจส่วนบุคคล (Personal Motives) เป็นแรงจูงใจของผู้บริโภคเป็นผลจากความต้องการของแต่ละบุคคล ในการเลือกซื้อสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองบทบาทในชีวิตตนเอง สร้างความเพลิดเพลิน ก่อให้เกิดกิจกรรมทางร่างกาย ตอบสนองการกระตุ้นจากประสาทสัมผัส และเพื่อสร้างความพึงพอใจแก่ตนเอง

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) แรงจูงใจทางสังคมเป็นความพยายามของบุคคลในการเข้ากลุ่มหรือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มในสังคม ที่มีผลต่อการวางแผนการค้า เช่น การสื่อสารแลกเปลี่ยนทัศนคติระหว่างผู้ที่มีความสนใจในเรื่องเดียวกัน เพื่อการเข้ากลุ่ม เพื่อรักษาสถานะภาพหรืออำนาจที่มี

การรับรู้ (Perception) การรับรู้เป็นขบวนการแปลความหมายของตัวกระตุ้นที่ได้รับ ขบวนการรับรู้ของบุคคลแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ การรับสิ่งกระตุ้นโดยประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส การเรียงลำดับและการแปลความหมาย ในขบวนการรับรู้ของผู้บริโภคมีลักษณะเฉพาะเจาะจง คือ ผู้บริโภคจะมีการเลือกที่จะรับรู้ (Selective exposure) เลือกที่จะ

จดจำ (Selective retention) และมีกรอบของการแปลความหมาย (Selective distortion)

การเรียนรู้ (Perception) การเรียนรู้เป็นขบวนการสะสมความรู้จากประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมารูปแบบของการเรียนรู้สามารถอธิบายได้โดยใช้ขบวนการของ ตัวกระตุ้น และการตอบสนอง ซึ่งในขบวนการกระตุ้นและตอบสนองนี้ประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ

1. แรงขับ (Drive) เป็นสิ่งที่เกิดจากความรู้สึกถึงความต้องการภายในของร่างกาย เช่น ความกลัว
2. สิ่งกระตุ้น (Cue) เป็นสิ่งกระตุ้นภายนอกที่ชี้ผู้บริโภคนำมาตอบสนองความต้องการพื้นฐานหรือเพื่อลดแรงขับลง
3. ปฏิกริยาตอบสนอง (Responses) เป็นพฤติกรรมเพื่อที่ลดแรงกระตุ้นที่กระตุ้นแรงขับภายใน พฤติกรรมที่แสดงรวมถึงความพยายาม การประเมิน และการเลือกซื้อ

2.1.2 ทฤษฎีการเรียนรู้

ความเข้าใจในการรับรู้ศิลปะ

ประเสริฐ ศรีรัตน. (2542:185) ได้กล่าวถึงการทำความเข้าใจในการใช้รูปแบบ หรือสื่อวัสดุไว้ว่า ในการทำความเข้าใจอาจแยกคำถามหรือข้อสังเกตออกได้ ดังนี้ สิ่งแรกคือคำถามเกี่ยวกับรูปแบบด้วยการถ่ายทอดรูปแบบนั้น มีทั้งที่เป็นรูปธรรม กึ่งนามธรรม และที่เป็นนามธรรม ในกรณีรูปแบบที่เป็นรูปธรรม หรือกึ่งนามธรรม ผู้ดูยังพอจับใจความตีความหมายได้ว่าเป็นอะไร หมายถึงอะไร แต่ในกรณีที่เป็นรูปแบบนามธรรม อาจจะยากต่อการคาดเดาหรือตีความ ผู้ดูต้องได้รับการชี้แนะจากศิลปิน ถ้าไม่เคยมีพื้นฐานในการทำความเข้าใจกับผลงานรูปแบบนามธรรมมาก่อน ซึ่งศิลปินอาจจะอธิบายว่า เหตุที่สร้างออกมาในรูปแบบนี้เพราะอะไร หรืออาจเขียนเป็นคำอธิบายประกอบภาพให้ผู้ดูได้รับการชี้แนะแนวทางนำไปสู่การเรียนรู้และทำความเข้าใจ

การเรียนรู้ทางการเห็น

ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์. (2548:22) ได้อธิบายเรื่องการเรียนรู้ทางการเห็นว่า เป็นกระบวนการเห็นปรากฏการณ์ต่างๆ รอบตัวเราโดยเลือกสรรสิ่งที่เห็นมาเป็นข้อมูลของการรับรู้และป้อนข้อมูลที่เห็นสู่ระบบประสาท เพื่อตีความว่าสิ่งที่เห็นนั้นเป็นอะไร หรือหมายถึงอะไร การรับรู้ทางการเห็นจึงมีความหมายต่างจากการมองเห็นตามปกติ เพราะไม่ได้เพียงแค่ลิ้มตามองเท่านั้น แต่เป็นการมองไปที่จุดใดจุดหนึ่งอย่างมีความมุ่งหมายและมองอย่างสร้างสรรค์ หลักประการสำคัญในการรับรู้ทางการเห็น คือ เราเห็นทุกอย่างที่ปรากฏแต่ไม่สามารถรับรู้ทุกอย่างที่ปรากฏพร้อมกันได้ การรับรู้ทางการเห็น จึงเป็นตัวแปรสำคัญในการเรียนรู้ เป็นแหล่งที่มาสำคัญของข้อมูลในการเรียนรู้ของ

มนุษย์ บุคคลจะเรียนรู้ได้ดีเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับบุคคลนั้นมีความสามารถในการรับรู้ทาง การเห็นได้ละเอียดเพียงใดด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสร้างสรรค์และศึกษางานศิลปะ การรับรู้ทางการเห็นมีความสำคัญควบคู่ไปกับการสร้างงานศิลปะอย่างแยกกันไม่ได้ เพราะการรับรู้ทางการเห็นถือเป็นประตูแรกเปิดรับแหล่งทรัพยากรเบื้องต้นในการเรียนรู้ สำหรับคัดสรรและปรับใช้เพื่อสร้างงานศิลปกรรม การรับรู้ในเชิงศิลปะ โดยเฉพาะทางทัศนศิลป์หมายถึงเมื่อประสาทสัมผัสทางตา รับข้อมูลหรือมองเห็นรูปทรงที่เป็นสื่อศิลปะแล้ว จะต้องมีความพยายามทำความเข้าใจกับรูปทรงที่เห็นนั้น เป็นกระบวนการที่ลึกซึ้งกว่าการมองตามปกติ ทั้งยังมีการทำงานของสมองและระบบประสาทเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

ระดับการรับรู้ศิลปะ

สุชาติ เถาทอง. (2537) อธิบายเรื่องระดับการรับรู้ศิลปะ ประกอบด้วย การรับรู้ด้วยตา การรับรู้ด้วยความคิด ความรู้สึก การรับรู้ด้วยความเข้าใจ และการรับรู้ด้วยปัญญาหรือปรัชญาณ ไว้ดังนี้

1. การรับรู้ด้วยตา (seeing) หรือการจัดแบ่งเบื้องต้น (primitive categorization) เป็นการตัดสินใจโดยมองจากการวิเคราะห์ที่ไม่สมบูรณ์ เป็นการตัดสินใจเบื้องต้นเท่านั้นจากข้อมูลที่มองเห็นได้ สามารถบอกลักษณะของสิ่งที่มองเห็นด้วยตาได้ การรับรู้ด้วยประสาทตานี้จะมีขีดจำกัด เพราะในบางครั้งเราเห็นภาพลวง (illusion) แทนเห็นสิ่งที่เป็นอย่างจริง หากนักวิจารณ์ตัดสินสิ่งต่างๆ ตามที่ตาเห็นความผิดพลาดย่อมเกิดขึ้นได้ เช่น เมื่อเรามองในห้องที่มีมิติสลับ เราจะไม่เห็นสิ่งของที่อยู่รอบตัวเราเลย คนตาบอดสามารถหาทางได้โดยมิต้องใช้ตา เขาจะใช้หูและความคิดรับรู้แทนการมองเห็น การดูงานศิลปะก็เช่นเดียวกัน หากผู้ดูใช้ความคิดช่วยก็จะเข้าใจดีกว่าการดูด้วยตาเพียงอย่างเดียว การแสดงออกทางศิลปะที่ใช้สื่อตามแบบธรรมชาตินั้นสามารถเข้าใจได้ไม่ยากแต่หากศิลปินใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งที่เป็นอย่างจริงแล้ว ย่อมเป็นการยากที่จะเข้าใจ

2. การรับรู้ด้วยความคิด ความรู้สึก (thinking & feeling) หรือการค้นหาหนทาง (cue search) เป็นการมองผลงานศิลปะปฏิกิริยาที่เกิดจากการมองผลงาน ค้นหาคุณภาพในงานศิลปะเพื่อที่จะตัดสิน ค้นหาสิ่งที่ซับซ้อนภายในผลงาน โดยการมองอย่างละเอียดถี่ถ้วนในงานศิลปะ เรากำลังหาข้อมูลเพิ่มเติมว่า มีอะไรในผลงานชิ้นนั้นๆ เป็นขั้นที่ 2 ของการดูงานศิลปะ การเห็นด้วยตานี้ นับว่าผิวเผินจะต้องให้ความคิดความรู้สึกทางอารมณ์เข้าช่วยให้การรับรู้ของเรามีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นจึงเกิดผลผู้ที่รับรู้ได้ถึงขั้นนี้จะต้องศึกษาหรือผ่านประสบการณ์ทางศิลปะมาบ้างแล้ว

3. การรับรู้ด้วยความเข้าใจ (Understanding) หรือการตรวจสอบ การยืนยัน (confirmation check) เป็นขบวนการของการดูงานศิลปะที่ผู้เห็นงานศิลปะแล้วสามารถเข้าใจได้ด้วยนั้น จะต้องผ่านการศึกษาและประสบการณ์ทางด้านศิลปะมาพอสมควร การรับรู้ด้วยความคิดความรู้สึกทางอารมณ์ยังไม่อาจได้คำตอบที่แท้จริง จำเป็นที่ผู้ดูต้องใช้ปัญญาความคิดเพื่อหาความเข้าใจ การรับรู้ด้วยความเข้าใจมักจะมีศิลปะระดับปานกลางซึ่งนักวิจารณ์ศิลปะผู้ที่สนใจอย่างจริงจัง

4. การรับรู้ด้วยปัญญาหรือปรีชาญาณ (intuition) หรือการยืนยันที่สมบูรณ์ (confirmation completion) เป็นการตัดสินใจขั้นสุดท้ายด้วยตัวเอง เป็นความเข้าใจขั้นสูงสุดในการดูงานศิลปะ นอกจากผู้ดูจะเข้าใจงานศิลปะที่ดูแล้ว ยังเกิดความซาบซึ้งในศิลปะอีกด้วย ผู้ที่เข้าใจศิลปะถึงขั้นนี้จะต้องผ่านประสบการณ์และการศึกษาทางศิลปะอย่างมาก จนเข้าใจศิลปะได้อย่างทะลุปรุโปร่ง สามารถวิเคราะห์วิจารณ์และประเมินคุณค่างานศิลปะได้อย่างมีเหตุผล อีกทั้งยังสามารถเสนอแนะหรือชี้ นำให้เกิดความเจริญต่อวงการศิลปะ ผู้ที่มีปัญญาถึงขั้นนี้มักจะเป็นศิลปินและนักวิจารณ์ศิลปะ ที่มีความสามารถสูงเป็นพิเศษ

นักวิจารณ์ศิลปะใช้ภาษาที่ชัดเจนที่จะเรียกร้องความสนใจถึงคุณค่าที่อยู่ภายในผลงานศิลปะ ความสัมพันธ์ที่มีอยู่กันขึ้นนั้นๆ ภาษาทางทัศนศิลป์ ภาษาในการวิจารณ์เป็นการสื่อความหมายของศิลปะ การตีความ ความรู้สึก อารมณ์ที่ศิลปินแสดงออกในผลงาน ทุกคนมีภูมิหลังและประสบการณ์ในชีวิตที่ต่างกันจึงสร้างความคิดเกี่ยวกับศิลปะต่างกัน ตีความต่างกันไป

2.2 แนวความคิดการออกแบบ

จรรยาพร ปรปักษ์ประลัย. (2548) ได้อธิบายถึงการออกแบบตัวละครว่า การออกแบบตัวละครขึ้นอยู่กับ 3 หลัก คือ ขนาด (size) รูปทรง (shape) สัดส่วน (proportion) เป็นเรื่องของการเปรียบเทียบ ใหญ่กว่าหรือเล็กกว่า ขนาดมีความสำคัญในแง่ของการสร้างความรู้สึกที่แตกต่างกัน ขนาดใหญ่ให้ความรู้สึกถึงน้ำหนักที่มากกว่า แข็งแรงกว่า มั่นคงกว่า และมีอำนาจเหนือกว่า ในขณะที่ขนาดเล็กให้ความรู้สึกถึง น้ำหนักที่น้อยกว่า อ่อนแรงกว่า คล่องแคล่วว่องไวกว่า และมีลักษณะตกเป็นเบี้ยล่าง รูปทรง แบ่งออกเป็น Free Shape กับ Simple Shape Free Shape คือ รูปทรงซึ่งไม่มีโครงสร้าง และแบบแผน ที่แน่นอน ตัวอย่างเช่น ควนิไฟ ก้อนเมฆ รอยหมึกซึมบนผ้า หรือแผนที่ประเทศต่างๆ Simple Shape คือ รูปทรงแบบง่าย ๆ ไม่ยุ่งยาก ไม่สลับซับซ้อน มีโครงสร้างแน่นอน เป็นรูปทรงที่สะดวกต่อการใช้งาน สำหรับ งานแอนิเมชัน Simple Shape พื้นฐาน ได้แก่ วงกลม สี่เหลี่ยม และสามเหลี่ยม แต่ละแบบจะให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันออกไป วงกลม ให้ความรู้สึก อบอุ่น สว่าง ดึงดูดสายตาได้ดี สี่เหลี่ยม ให้ความรู้สึกมั่นคง มีเหตุ มีผล ตรงไปตรงมา สามเหลี่ยม ให้ความรู้สึก ตื่นเต้น หัวือหวา มีทิศทาง แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า

รูปทรงทั้งสามจะให้ความรู้สึกตายตัวเสมอไป สัดส่วน (Proportion) การแบ่งสัดส่วนตัวละคร แบ่งออกเป็น ส่วนหัว ตัว แขน ขา อื่นๆ สัดส่วนเป็นการสร้างจุดสนใจให้บุคคลตัวละคร

2.3 องค์ประกอบทางศิลปะ

สำหรับองค์ประกอบทางศิลปะนั้นในการวิเคราะห์ครั้งนี้ได้สังเกตเห็นความสำคัญและบทบาทของศิลปะ ที่ถูกนำมาใช้ในงานแอนิเมชันด้วย จะกล่าวได้ว่าภาพที่เราได้เห็นในผลงานแอนิเมชันต่างๆ มีส่วนประกอบของความรู้และความสามารถพื้นฐานทางศิลปะทั้งสิ้น

องค์ประกอบของการออกแบบ

นิกอลา ระเบิดนฮาหมัด. (2543) ได้อธิบายในหนังสือทฤษฎีจิตกรรม เกี่ยวกับองค์ประกอบของการออกแบบ ไว้ดังนี้ กระบวนการรับรู้ทางสายตาของมนุษย์ เกิดจากแสงสะท้อนของวัตถุตกทอดบนเรตินา (Retina) ของตาซึ่งจะส่งความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อไปยังสมอง และสมองจะทำหน้าที่แปลความหมายจากรหัสความรู้สึกที่ตาส่งให้และสิ่งที่เรารับรู้ นั่นก็คือภาพทัศนหรือภาพที่มองเห็น (Image) ซึ่งไม่ใช่วัตถุจริง ดังนั้น การรับรู้เกี่ยวกับภาพที่เท่ากับเรารับรู้สิ่งต่างๆ ที่จะประกอบเป็นภาพขึ้นมาไม่ว่าจะเป็น เส้น สี รูปร่างหรือความมืดสว่าง เราเรียกลักษณะเหล่านี้ว่า องค์ประกอบของการมองเห็น (The Visual Elements)

เราเรียกองค์ประกอบของการมองเห็นเหล่านี้ว่าองค์ประกอบของการออกแบบ (The Elements of Design) ทั้งนี้เพราะการออกแบบนั้นจะเป็นพื้นฐานของการสร้างงานทัศนศิลป์ (Visual Arts) ทุกสาขา เพราะความเข้าใจในเรื่ององค์ประกอบของการออกแบบจะมีส่วนเสริมให้เกิดความเข้าใจในการดูงานมากยิ่งขึ้น

การออกแบบเพื่องานจิตรกรรมคือ การสร้างภาพให้มองเห็นกล่าวคือ การจัดองค์ประกอบอันได้แก่ เส้น รูปร่าง สี และพื้นผิว ตามจุดประสงค์ของการแสดงออกของศิลปิน การจัดองค์ประกอบที่ดีจะมีส่วนเสริมให้งานจิตรกรรมชิ้นนั้นมีคุณค่าหรือมีศักยภาพในตัวเองมากยิ่งขึ้น

การออกแบบหรือการจัดองค์ประกอบเพื่อให้เกิดภาพสื่อแทนของจริง (Representation) เท่านั้นยังไม่เพียงพอ ความประสานระหว่างรูปกับสี และองค์ประกอบอื่นๆ จะต้องสื่อทางอารมณ์และความรู้สึกที่ต้องการด้วย ทั้งยังต้องให้ความรู้สึกทางด้านปริมาตรบริเวณที่ว่าง การเคลื่อนไหว อันจะเกิดพลังแห่งความกลมกลืนหรือความขัดแย้งในภาพ ดังนั้น ความเข้าใจในองค์ประกอบจะมีส่วนให้เราเข้าใจในงานจิตรกรรมทั้งในด้านเนื้อหา (Subject Matter) และทางด้านรูปทรง (Form) ซึ่งทำให้เรารับรู้งานศิลปะได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น องค์ประกอบของการออกแบบมีดังนี้

1. เส้น (Line)

ในความหมายทั่วไป เส้น หมายถึง ร่องรอยอันเกิดจากการขีดด้วยวัสดุปลายแหลม เช่น ปากกา ดินสอ หรือแท่งถ่าน ส่วนในความหมายทางเรขาคณิต หมายถึง การต่อเนื่องกันของจุดหลายๆ จุด (An Infinite Series of Points) นอกจากนี้ เส้นยังหมายรวมถึงทิศทางที่เกี่ยวข้อง การเคลื่อนไหว และพลังอีกด้วย เส้นโค้งจะให้ความรู้สึกถึงการเคลื่อนไหว ซึ่งได้จากปรากฏการณ์ในธรรมชาติ เช่น ระลอกคลื่นบนผิวน้ำ บางครั้งเราเรียกเส้นโค้งว่า เส้นเหลว (Fluid Line) โฮการ์ธ (Hogarth) เรียกเส้นโค้งแบบตัวเอส (S) ว่า เป็นเส้นแห่งความอ่อนช้อย ซึ่งเกิดจากการสังเกตทรวดทรงของผู้หญิง บางครั้ง เราอาจจะเปรียบเทียบเส้นโค้งว่า เป็นเส้นแห่งสตรีเพศ (Femininity)

การกำหนดขอบเขตเนื้อที่ของสีทำให้เกิดขอบเขตของเส้นรอบนอกทั้งยังเป็นตัวกำหนดปริมาตรของรูปทรง น้ำหนัก ระยะเวลา ตำแหน่งของรูป และลักษณะความแตกต่างของพื้นผิววัสดุแต่ละชนิด นอกจากนี้เส้นจะกำหนดขอบเขตของรูปทรงแล้วยังกำหนดแกนการเคลื่อนไหวของภาพ เส้นจะเป็นตัวกำหนดทิศทางเคลื่อนไหวจากล่างขึ้นไปข้างบน จะบ่งบอกถึงความสดใสสว่างดีงาม ตรงกันข้าม ถ้าเคลื่อนไหวลงล่าง หมายถึงความเศร้าหมองความพ่ายแพ้ เส้นทแยงไปทางขวา แสดงถึงความยินดี ความโอเน่อ่อนผ่อนตาม ตรงกันข้ามถ้าทแยงไปซ้ายหมายถึงความก้าวร้าว

2. รูปทรงและมวล (Form and Mass)

เมื่อเรามองไปที่วัตถุหนึ่ง เช่น ขวด เราอาจจะพบส่วนที่ใช้บรรจุทรงกระบอก คอขวด เล็กชะลูดสูง และปากขวดเป็นเกลียว สิ่งที่เราเห็นทั้งหมดนั้นคือรูปทรง (Form) ส่วนที่เราเห็นเป็นเส้นรอบนอกหรือส่วนที่ตัดกับบริเวณว่าง มีลักษณะคดโค้ง ผายออก และตัดตรงนั้นคือรูปร่าง (Shape) รูปร่างและรูปทรงมีความสัมพันธ์กันอยู่อย่างแยกไม่ออก

ส่วนมวล (Mass) หมายถึง กลุ่มของรูปร่างหรือรูปทรงที่อยู่รวมๆ กัน ดังนั้น องค์ประกอบของการออกแบบ ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างรูปทรง หรือมวล จึงขอกล่าวคุณสมบัติรวมกัน ซึ่งถ้าจะกล่าวโดยรวมก็คือ บริเวณทุกส่วนของภาพที่มีขอบเขตเนื้อที่ สี น้ำหนัก และพื้นผิวที่แตกต่างกัน ทั้งที่เป็นภาพเดี่ยวและภาพที่รวมเป็นกลุ่มโดยสัญชาตญาณเด็กๆ มักจะมองรูปทรงของวัตถุต่างๆ เป็นสัญลักษณ์ทรงเรขาคณิต การมองรูปทรงแบบเด็กๆ เหล่านี้ศิลปินปัจจุบันหลายคนพยายามสร้างแบบให้มีลักษณะดังกล่าวคือการยี่รูปทรงเรขาคณิต แบบอย่างนี้นอกจากถือว่าการสร้างภาพแบบเด็กแล้วยังเป็นการสร้างแบบอย่างมนุษย์ยุคแรกเริ่มอีกด้วย (Primitive Imagery)

รูปสามเหลี่ยม เป็นลักษณะการจัดภาพที่พบมากที่สุดอีกแบบหนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้เสริมองค์ประกอบให้เกิดความกระชับมั่นคงและสมดุลโดยมุมยอดของสามเหลี่ยมอยู่ระหว่างกลาง และมุมฐานแต่ละด้านจะช่วยกระจายความสมดุล

รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า จะให้ความรู้สึกมั่นคง ส่วนมากจะเป็นโครงสร้างของมวลรูปคน (Mass of Figures) พบมากในภาพเขียนประเภทบรรยายเรื่อง (Narrative Painting)

ลักษณะรูปทรงต่างๆ ในงานออกแบบจิตรกรรมนั้น จะเกิดความกลมกลืนได้ก็ต่อเมื่อลักษณะของรูปใกล้เคียงกัน (Family Likeness) การพิจารณาเพื่อออกแบบรูปทรงหรือมวลเพื่องานจิตรกรรมบางครั้งเราอาจจะสังเกตเรียนรู้จากรูปทรงในธรรมชาติ เช่น ลักษณะของปลา ถ้าเราพิจารณาจะพบว่า ไม่ว่าส่วนใดของปลา จะมีความกลมกลืนกันหมด ตั้งแต่หัว ครีบ เกล็ดหาง ลำตัว นอกจากนี้ มันยังมีความกลมกลืนกับสภาพแวดล้อมคือน้ำ ทั้งนี้จะช่วยให้มันแหวกว่ายได้อย่างคล่องแคล่ว

ในการจัดรูปทรงหรือจัดมวลในงานจิตรกรรมจะมีส่วนทิ้งไว้เป็นช่องว่างระหว่างรูป (The Negative Space) ช่องว่างเหล่านี้มีความสำคัญมาก เพราะจะเป็นส่วนเสริมให้รูปทรงหรือมวลโดดเด่นขึ้นที่สำคัญก็คือจะช่วยให้เกิดความรู้สึกหรืออารมณ์ต่างๆ ได้

3. ความสว่างและความมืด (Light and Dark)

ความสว่างและความมืดในงานจิตรกรรมก็คือแสงและเงาในธรรมชาติ ในการออกแบบจิตรกรรม แสงและเงาจะสร้างมิติคือจะทำให้เรามองเห็นรูปทรงของวัตถุและรู้สึกในระยะความลึกต้นของภาพ แสงเงาที่ตัดกันลักษณะแบนเรียกว่า ภาพเงาคม (The Silhouette) ซึ่งเกิดจากแสงส่องจากด้านหลังของวัตถุ เช่น ภาพจิตรกรรมของเรมบรันต์ (Rembrandt) ชื่ออาหารว่างที่แอมมูส พระคริสต์ที่ปรากฏในภาพมีลักษณะเป็นภาพเงาคมเพราะมีแสงตะเกียงส่องมาจากด้านหลังของภาพ

สีแต่ละสีมีความมืดสว่างไม่เท่ากัน เช่น สีเหลืองมีความสว่างมากกว่าสีแดงและสีน้ำเงิน มืดกว่าสีเขียว เป็นต้น ในแต่ละสียังสามารถแยกค่าความมืดความสว่าง โดยการผสมสีขาวเพื่อให้สว่างขึ้นและผสมสีดำเพื่อให้มืดลง ซึ่งกรรมวิธีการแยกน้ำหนักของสีนี้ ใช้สำหรับการเขียนแสงเงาในจิตรกรรม

4. สี (Color)

หลักเกณฑ์ในการสร้างมิติในงานจิตรกรรมคือการแยกน้ำหนักความมืดความสว่าง (Value) และการแยกวรรณะอุ่นหรือเย็น (Warm and Cool Tone) และการจัดลำดับความเข้มของสี (Intensity) โดยมีแม่สีคือ สีแดง สีเหลือง และน้ำเงิน เป็นหลักของสีอื่นๆ อันเกิดจากการผสมของแม่สีทั้งสาม ทฤษฎีการผสมเนื้อสีโดยการใช้แม่สีทั้งสามนี้ย่อมแตกต่างไปจากทฤษฎีของแสง

การผสมของแม่สีหลักทั้งสามจะเกิดเป็นสีขั้นที่ 2 ได้แก่ สีส้ม สีม่วง และสีเขียว ความแตกต่างของสีทั้งสามนี้ขึ้นอยู่กับอัตราส่วนผสมของสีหลักสีใดสีหนึ่งซึ่งเป็นเหตุให้เกิดสีที่แตกต่างกันออกไปอีก เช่น เหลืองส้ม แสด ม่วงแดง หรือเขียวน้ำเงิน เป็นต้น การผสมสีต่างๆ เหล่านี้สามารถแยกได้ 12 สี ซึ่งเรียกว่า วงล้อสีธรรมชาติ

ในการศึกษาเรื่องสีจำเป็นจะต้องเข้าใจศัพท์ต่างๆ ที่ใช้ในทฤษฎีสี ซึ่งจะเกี่ยวข้องถึงจิตรกรรมด้วย ศัพท์เกี่ยวกับสี (Color Terminology) มีดังต่อไปนี้

4.1 สีแท้ (Hue) คือแม่สีหรือสีขั้นที่ 1 ในทฤษฎีเนื้อสี ได้แก่ สีแดง สีเหลือง และสีน้ำเงิน ส่วนสีในทฤษฎีสีรุ้งหรือทฤษฎีสีฟิสิกส์ สีแท้ ได้แก่ แดง ส้ม เหลือง เขียว น้ำเงิน คราม ม่วง โดยทฤษฎีสีแท้นั้นไม่ได้เกิดจากการผสมแต่โดยหลักปฏิบัติศิลปินมักจะผสมสีเพื่อให้ได้ความเข้มตามต้องการ

4.2 ค่าของสี (Value) ความมืดละความสว่างของสี การแยกค่าทำได้โดยผสมสีขาวเพื่อให้สีสว่างขึ้นตามลำดับจนถึงสว่างที่สุดคือสีขาว ในทางตรงกันข้ามถ้าจะให้มืดก็ต้องผสมกับสีดำเพื่อให้มืดจนถึงมืดที่สุดคือสีดำ สีทุกสีเมื่อผสมสีดำหรือผสมขาวมากขึ้นเท่าไร จะเสียความมีสีสัน (Chromatic) มากขึ้นเท่านั้น สีที่มีความสว่างสูง เช่น สีเหลือง เราเรียกว่า มีค่าของสีสูง (High Value) ส่วนสีที่มีความมืด เช่น สีน้ำเงิน เราเรียกว่า มีค่าของสีต่ำ (Low Value)

4.3 ความเข้มจัดของสี (Intensity) หมายถึง ความมีสีสันมากที่สุด (High Chromatic) ซึ่งในทางทฤษฎีถือว่าสีจะมีความเข้มจัดต้องผสมกับสีอื่นด้วย เช่น สีแดงเข้ม (Alizarin Crimson) จะให้เข้มจัดต้องผสมกับสีเหลืองเล็กน้อยหรือสีน้ำเงิน (Ultramarine Blue) ซึ่งถ้าเป็นสีแท้จะมีมืดมากต้องผสมสีขาวจึงจะได้ความเข้มจัด แต่ถ้าผสมขาวมากไปความเข้มก็จะลดลง สีที่ถูกลดความเข้มจัดมี 3 ประเภท คือ สีผสมขาว (Tint) สีผสมดำ (Shade) และสีผสมเทา (Neutralized Hue) สีแท้ทุกสีจะมีความเข้มจัดยิ่งขึ้นถ้าอยู่ในแวดล้อมของสีทั้งสามประเภทดังกล่าว

4.4 สีส่วนรวม (Tonality) หมายถึง กลุ่มสีซึ่งอยู่ในจิตรกรรมแต่ละภาพที่ให้น้ำหนักความมืดหรือสว่าง จิตรกรรมบางชิ้นเน้นความมืด เช่น ภาพเขียนของเรมบรันต์ (Rembrandt) ซึ่งเราเรียกภาพประเภทนี้ว่า สีส่วนรวมมืด (Low Tonal Key) ในทางตรงกันข้าม ภาพเขียนของโมนี (Monet) จะใช้สีซีดเพราะผสมด้วยสีขาวมาก จะทำให้เกิดภาพสีส่วนรวมสว่าง (High Tonal Key) สีส่วนรวมนอกจากจะหมายถึงกลุ่มสีมืดหรือสว่างแล้ว ยังหมายถึงกลุ่มสีที่ปรากฏเด่นชัดเฉพาะสีใดสีหนึ่ง เช่น สีส่วนรวมเป็นสีน้ำเงิน ในกลุ่มสีอาจประกอบด้วยสีเขียว สีฟ้า หรือมากกว่านั้น แต่เมื่อดูสีส่วนรวมทั้งหมดปรากฏเป็นสีน้ำเงิน เราจึงเรียกว่า สีส่วนรวมน้ำเงิน (Blue Tone) ดังเช่น ภาพจิตรกรรมของปิกัสโซ (Picasso) ยุคหนึ่งที่ใช้สีส่วนรวมน้ำเงิน เราเรียกภาพชุดนี้ของปิกัสโซว่า ยุคน้ำเงิน (Blue Period)

4.5 สีตรงกันข้าม (Complementary Color) หมายถึง สีที่อยู่แนวตรงกันข้ามในวงล้อสี (Color Wheel) เช่น สีแดงตรงกันข้ามกับสีเขียว สีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสีแท้ (Hue) หรือสีที่อยู่ในวงล้อสีทั้ง 12 สี หรือสีที่อยู่นอกวงล้อ เช่น สีผสมขาว (Tint) หรือสีผสมดำ (Shade) ต่างก็มีสีคู่ตรงกันข้าม หากเราไม่ดูจากแผนภูมิวงล้อสี เราอาจจะทดลองดูด้วยตา วิธีการคือให้เราจ้องดูแผ่นกระดาษสีซึ่งวางบนพื้นสีขาว เมื่อเราเลื่อนสีนั้นออก เราจะเห็นสีตรงกันข้ามลอยอยู่บนพื้นขาวตำแหน่งเดียวกันสีที่เกิดขึ้นเราเรียกว่า สีภายหลังภาพ (Color After Image) สีคู่ตรงกันข้ามเหล่านี้หากเราใช้เนื้อสีผสมกันแล้วมันจะข่มซึ่งกันและกัน จนกลายเป็นสีเทาหรือสีกลาง (Neutral) ศิลปินเรียกว่า สีโคลน (Mud) แต่ถ้าเราผสมสีตรงกันข้ามเล็กน้อยจะช่วยลดความเข้มจัดของสี เช่น ลดความเข้มจัดของสีเขียวโดยผสมสีแดงเล็กน้อย

4.6 การถ่ายเทของสี (Enhancement of Color) ถ้าเรานำสีคู่ตรงกันข้ามมาวางเคียงกัน สีแต่ละสีจะเพิ่มความเข้มจัดมากขึ้น เช่น เมื่อนำสีแดงมาวางข้างเคียงกับสีเขียว จะทำให้สีแดงเข้มจัดขึ้นเช่นเดียวกับสีเขียว ทั้งนี้เนื่องจากแต่ละสีจะเปล่งประกายสีตรงกันข้ามถ่ายเทซึ่งกันและกัน

4.7 สีในตัววัตถุ (Local Color) คือ สีแท้บนผิววัตถุซึ่งสีเหล่านี้เมื่อเรามองเห็นอาจจะแตกต่างไปจากสีจริง ทั้งนี้เกิดจากตัวแปรหลายอย่าง เช่น แสง หรือสีแวดล้อม เราเรียกสีที่มองเห็นนี้ว่า สีในตา (Optical Color) เช่น เมื่อเอาผลแอปเปิลสีแดงวางบนพื้นหญ้าสีเขียว ผลแอปเปิลสีแดงอาจจะแปรเป็นแดงเข้ม แดงอ่อน สีขาว สีเขียว หรือม่วง ปรากฏในผลแอปเปิล ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับแสงและสีแวดล้อมของผลแอปเปิล สีในวัตถุที่เปลี่ยนแปลงนี้เอง ศิลปินกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ ได้ถือเป็นแนวทางในการเขียนภาพสีของแสงแดดในเวลาต่างๆ ที่ส่องกระทบผิววัตถุชนิดเดียวกัน เช่น ภาพจิตรกรรมชุด (Series Painting) ของโมนี

4.8 สีอุ่นและสีเย็น (Warm and Cool Color) เมื่อเรามองเห็นสีต่างๆ ภาพสีที่ตกทอดบนเรตินา (Retina) ของตาและถูกส่งรหัสไปยังสมอง จนกว่าสมองจะแปลรหัส เราถึงจะรับรู้ได้ว่าเป็นสีอะไร และการแปลรหัสของสมองนั้นจะเกี่ยวข้องกับภาพ (Images) จากประสบการณ์เก่าที่สมองสั่งสมไว้ ดังนั้น การแปลรหัสภาพที่เห็นจะถูกเกี่ยวข้องกับประสบการณ์เดิมด้วย เช่น การที่เรามองเห็นภาพสีแดง สีแสด สีส้ม จะทำให้สมองโยงถึงภาพเปลวไฟ ภาพโลहित ในทางตรงกันข้ามเมื่อเราเห็นสีฟ้า สีเขียว สีน้ำเงิน ขวนให้เรานึกถึงใบไม้ ทะเล ทุ่งหญ้า ด้วยเหตุนี้เอง สีต่างๆ ที่เรามองเห็นนั้นจะทำให้เรารู้สึกอุ่นเย็น การแยกประเภทของสีสองกลุ่มนี้จึงยึดถือความรู้สึกจากตาเห็นมากกว่าการยึดทฤษฎี โดยทั่วไปสีเหลืองและสีม่วงเป็นสีเย็น แต่สีเหล่านี้อาจจะเปลี่ยนความรู้สึกของเราได้หากเราวางข้างเคียงกับบางสี เช่น สีเหลืองเขียว จะรู้สึกเย็นเมื่ออยู่ข้างเคียงสีส้ม แต่จะรู้สึกอุ่นเมื่ออยู่ใกล้สีน้ำเงิน โทมัส เกนส์เบอโร (Thomas

Gainsborough) ศิลปินชาวอังกฤษ แนะนำให้เขียนเงาสีม่วงในวัตถุสีน้ำเงิน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ภาพรู้สึกเย็นซีดจนเกินไปเช่นเดียวกับปีกัสโซ ซึ่งใช้หลักเดียวกันในการเขียนภาพยุคสีน้ำเงินศิลปินปัจจุบันนิยมการแก้ปัญหาเรื่องมิติโดยการใช้สีอุ่นและสีเย็น มากกว่าการใช้แสงเงา หรือหลักทัศนียวิทยาเหมือนอย่างในอดีต เพราะค้นพบว่า สีอุ่นจะให้ความรู้สึกกระยะใกล้กว่าเป็นจริง (To Advance) ในขณะที่สีเย็นจะให้ความรู้สึกเข้าไปในภาพ (To Recede)

4.9 สีกลมกลืน (Analogous Color) หมายถึง สีที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เช่น สีแดง แสด ส้ม เหลืองส้ม และเหลือง ในวงล้อสี หมายถึงกลุ่มสีที่อยู่ใกล้เคียงกันและต่อเนื่องกัน ซึ่งสีที่อยู่แนวตรงกันข้ามของวงล้อสีคือสีตัดกัน (Contrast) และในจำนวนสีตรงกันข้ามนี้จะมีสีคู่ตรงกันข้ามที่ตัดกันรุนแรง (Complementaries) ดังที่กล่าวมาแล้ว สีกลมกลืนเมื่อนำมาผสมกันจะไม่เป็นสีเทาเหมือนสีคู่ตรงกันข้าม

5. พื้นผิว (Texture)

พื้นผิว คือ ลักษณะผิวนอกของวัตถุทั้งที่สามารถสัมผัสได้หรือเพียงเห็นด้วยตา วัตถุทั่วไปมีลักษณะพื้นผิวต่างๆ กัน เช่น ขรุขระ หยาบ กระจ่าง หรือผิวเรียบเป็นมันแวววาว ลักษณะของพื้นผิวทำให้เราสามารถแยกความแตกต่างของชนิดวัตถุได้ เช่น เราสามารถแยกผ้าไหมกับผ้าฝ้าย ในงานจิตรกรรมมีวิธีการสร้างพื้นผิวแตกต่างกัน เช่น ศิลปินกลุ่มนีโอ-อิมเพรสชันนิสต์ใช้วิธีจุดหลายๆ จุด ซึ่งเราเรียกการเขียนวิธีนี้ว่า ลัทธิจุด (Pointillism) เป็นการใช้จุดสีแทนการกะพริบของแสงแดดและบรรยากาศ เทคนิคเช่นนี้จะทำให้ภาพเกิดเป็นพื้นผิวและการสั่นสะเทือน การสร้างพื้นผิวในงานจิตรกรรมเกิดจากการใช้รูปซ้ำๆ ของเส้น รูปทรง น้ำหนักหรือสี บางครั้งอาจจะใช้ลักษณะพื้นผิวทำหน้าที่แตกต่าง (Decorative Textures) เช่นการใช้รูปเรขาคณิตซ้ำๆ กัน เช่น ในงานศิลปะของอินเดีย งานศิลปะอิสลาม (Islamic Arts) หรือจิตรกรรมยุโรปสมัยกลาง นอกจากนี้ยังใช้ลวดลายของรูปในธรรมชาติ เช่น รูปใบไม้ซ้อนๆ กัน หรือเป็นรูปนกหลายๆ ตัว ในงานจิตรกรรมสมัยใหม่บางครั้งการสร้างพื้นผิวจะใช้วัสดุจริงติดบนพื้นระนาบเพื่อให้เกิดลักษณะผิวจริง เช่น การโรยด้วยทราย ปะติเศษผ้าหรือกระดาษหรือใช้วัสดุซึ่งพบกันมากในงานศิลปะกลุ่มลัทธิดาดา (Dada)

เทคนิคจิตรกรรมสีน้ำมันโดยวิธีการป้ายสีหนา (Impasto) จะทำให้เกิดพื้นผิวเช่นเดียวกับภาพเขียนของแวนโก๊ะ (Van Gogh) ลักษณะพื้นผิวของภาพอันเกิดฝีแปรง (Brush Strokes) จะสื่อถึงอารมณ์ความรู้สึกเบื้องต้นของศิลปินนอกจากนี้ ศิลปินบางคนมีกรรมวิธีสร้างพื้นผิวในงานจิตรกรรมโดยวิธีพิมพ์ผิว (Frottage) เช่น มัคซ์ เอิร์นสต์ (Max Ernst) วิธีการคือ ระบายสีลงบนพื้นผ้าใบ ในขณะที่สียังเปียกอยู่ให้ใช้วัสดุที่มีลักษณะผิวต่างๆ พิมพ์ลงไปบนผ้าใบ จะทำให้สีเกิดรอยพิมพ์ของผิววัสดุ มัคซ์ เอิร์นสต์ (Max Ernst) จะสร้างรูปต่างๆ จากรอยพิมพ์ผิวที่เกิดขึ้น

6. ปริมาตรและบริเวณที่ว่าง (Volume and Space)

ปริมาตรและบริเวณที่ว่างความหมายเดียวกัน หมายถึงเนื้อที่ในบริเวณรอบสี่เหลี่ยมของภาพเขียนซึ่งเราจะวาดหรือบรรจรูปคนหรือวัตถุต่างๆ เข้าไปในภาพ และรวมถึงบริเวณที่ว่างซึ่งเป็นส่วนลึกของภาพด้วย ในงานจิตรกรรมทั่วไป ลักษณะบริเวณที่ว่างแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ บริเวณที่ว่างที่รับรู้ด้วยตา (The Perceptual Space) และบริเวณที่ว่างที่เกิดจากความคิด (The Conceptual Space) ลักษณะบริเวณที่ว่างที่รับรู้ด้วยตา หมายถึง บริเวณที่ว่างที่ได้จากการสังเกตจากภาพที่มองเห็น ลักษณะภาพจึงใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด มนุษย์รู้จักสร้างบริเวณที่ว่างด้วยวิธีนี้ตั้งแต่สมัยโรมัน และได้มีการพัฒนาวิธีการจกรกลายเป็นแบบสมบูรณในสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา (Renaissance) หรือประมาณศตวรรษที่ 15 เรียกการสร้างบริเวณที่ว่างแบบนี้ว่า ทศนิยมวิทยา

7. เวลาและการเคลื่อนไหว (Time and Movement)

เป็นองค์ประกอบหนึ่งในงานออกแบบจิตรกรรม ซึ่งปัจจุบันได้เล็งเห็นความสำคัญนับตั้งแต่ที่มนุษย์สามารถสร้างภาพยนตร์และโทรทัศน์เพื่อให้ภาพสามารถเคลื่อนไหวได้ ในงานจิตรกรรมแม้จะเป็นภาพนิ่งแต่ศิลปินพยายามจะสร้างให้เกิดความรู้สึกเคลื่อนไหวในภาพ โดยอาศัยองค์ประกอบต่างๆ เช่น เส้น รูปร่าง น้ำหนักของสี มาจัดวางให้เกิดจังหวะเพื่อนำสายตาคนดูให้กวาดสายตาเป็นแนว และเคลื่อนไหวตาม ภาพที่ต้องการ

องค์ประกอบต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนี้คือองค์ประกอบที่สร้างเพื่อให้เกิดภาพ และภาพที่เกิดจากการสร้างสรรค์โดยศิลปินนั้นจะต้องผ่านกระบวนการรับรู้ทางตา ภาพที่เห็นเมื่อถูกถ่ายทอดผ่านสื่อทางศิลปะก็จะเป็งานศิลปะ ซึ่งทั้งภาพที่มองเห็นและงานศิลปะต่างก็อาศัยองค์ประกอบเดียวกันดังที่กล่าว

ชูด นิมเสมอ. (2534) ได้อธิบายในหนังสือองค์ประกอบของศิลปะไว้ดังนี้ องค์ประกอบศิลปะ ประกอบด้วย เส้น สี น้ำหนัก รูปร่างรูปทรง และพื้นผิว

เส้น Line

เส้นเป็นพื้นฐานที่สำคัญของงานศิลปะทุกชนิด เส้นสามารถให้ความหมาย แสดงความรู้สึก และอารมณ์ได้ด้วยตัวเอง และด้วยการสร้างเป็นรูปทรงต่างๆ ขึ้น เส้นมี 2 ลักษณะคือ เส้นตรง (Straight Line) และ เส้นโค้ง (Curve Line) เส้นทั้งสองชนิดนี้ เมื่อนำมาจัดวางในลักษณะต่างๆ กัน จะมีชื่อเรียกต่างๆ และให้ความหมาย ความรู้สึกที่แตกต่างกันอีกด้วยลักษณะของเส้น

1. เส้นตั้ง หรือ เส้นตั้ง ให้ความรู้สึกทางความสูง สง่า มั่นคง แข็งแรงหนักแน่น เป็นสัญลักษณ์ของความซื่อตรง

2. เส้นนอน ให้ความรู้สึกทางความกว้าง สงบ ราบเรียบ นิ่ง ผ่อนคลาย
3. เส้นเฉียง หรือ เส้นทแยงมุม ให้ความรู้สึก เคลื่อนไหว รวดเร็ว ไม่มั่นคง
4. เส้นหยัก หรือ เส้นซิกแซก แบบฟันปลา ให้ความรู้สึก เคลื่อนไหวอย่างเป็นจังหวะมีระเบียบ ไม่ราบเรียบ น่ากลัว อันตราย ขัดแย้ง ความรุนแรง
5. เส้นโค้ง แบบคลื่น ให้ความรู้สึก เคลื่อนไหวอย่างช้า ๆ ลื่นไหล ต่อเนื่องสุภาพอ่อนโยน นุ่มนวล
6. เส้นโค้งแบบก้นหอย ให้ความรู้สึกเคลื่อนไหว คลี่คลาย หรือเติบโตในทิศทางที่ หมุนวนออกมา ถ้ามองเข้าไปจะเห็นพลังความเคลื่อนไหวที่ไม่สิ้นสุด
7. เส้นโค้งวงแคบ ให้ความรู้สึกถึงพลังความเคลื่อนไหวที่รุนแรง การเปลี่ยนทิศทางที่ รวดเร็ว ไม่หยุดนิ่ง
8. เส้นประ ให้ความรู้สึกที่ไม่ต่อเนื่อง ขาด หาย ไม่ชัดเจน ทำให้เกิดความเครียด

รูปร่างและรูปทรง Shape & Form

รูปร่าง (Shape) คือ รูปแบนๆ มี 2 มิติ มีความกว้างกับความยาวไม่มีความหนาเกิดจากเส้นรอบนอกที่แสดงพื้นที่ขอบเขตของรูปต่างๆ เช่น รูปวงกลม รูปสามเหลี่ยม หรือ รูปอิสระที่แสดงเนื้อที่ของผิวที่เป็นระนาบมากกว่าแสดงปริมาตรหรือมวล

รูปทรง (Form) คือ รูปที่ลักษณะเป็น 3 มิติ โดยนอกจากจะแสดงความกว้าง ความยาวแล้วยังมีความลึก หรือความหนา หนา ด้วย เช่น รูปทรงกลม ทรงสามเหลี่ยม ทรงกระบอก เป็นต้น ให้ความรู้สึกมีปริมาตร ความหนาแน่น มีมวลสาร ที่เกิดจากการใช้ค่าน้ำหนัก หรือการจัดองค์ประกอบของรูปทรง หลายรูปรวมกัน

รูปร่างและรูปทรง เป็นรูปธรรมของงานศิลปะ ที่ใช้สื่อเรื่องราวจากงานศิลปะไปสู่ผู้ชม

รูปร่างและรูปทรงที่มีอยู่ในงานศิลปะมี 3 ลักษณะ คือ

1. รูปเรขาคณิต (Geometric Form) มีรูปที่แน่นอน มาตรฐาน สามารถวัดหรือคำนวณได้ง่าย มีกฎเกณฑ์ เกิดจากการสร้างของมนุษย์ เช่น รูปสี่เหลี่ยม รูปวงกลม รูปวงรี นอกจากนี้ยังรวมถึงรูปทรงของสิ่งที่มีมนุษย์ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นอย่างมีแบบแผน แน่นอน สิ่งของเครื่องใช้ต่างๆ ที่ผลิตโดยระบบอุตสาหกรรม

2. รูปอินทรีย์ (Organic Form) เป็นรูปของสิ่งที่มีชีวิต หรือ คล้ายกับสิ่งมีชีวิตที่สามารถ เจริญเติบโต เคลื่อนไหว หรือเปลี่ยนแปลงรูปได้ เช่น รูปของคน สัตว์ พืช

3. รูปอิสระ (Free Form) เป็นรูปที่ไม่ใช่แบบเรขาคณิต หรือแบบอินทรีย์ แต่เกิดขึ้นอย่างอิสระ ไม่มีโครงสร้างที่แน่นอน ซึ่งเป็นไปตามอิทธิพล และการกระทำจากสิ่งแวดล้อม เช่น

รูปก้อนเมฆ ก้อนหิน หยดน้ำ ควันซึ่งให้ความรู้สึกที่เคลื่อนไหว มีพลัง รูปอิสระจะมีลักษณะขัดแย้งกับรูปเรขาคณิต แต่กลมกลืน กับรูปอินทรีย์ รูปอิสระอาจเกิดจากรูปเรขาคณิตหรือรูปอินทรีย์ ที่ถูกกระทำ จนมีรูปลักษณะเปลี่ยนไปจากเดิมจนไม่เหลือสภาพ เช่น รถยนต์ที่ถูกชนจนยับเยินทั้งคัน

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปทรง

เมื่อนำรูปทรงหลายๆ รูปมาวางใกล้กัน รูปเหล่านั้นจะมีความสัมพันธ์ดึงดูด หรือผลักไสซึ่งกันและกัน การประกอบกันของรูปทรง อาจทำได้โดย ใช้รูปทรงที่มีลักษณะใกล้เคียงกันรูปทรงที่ต่อเนื่องกัน รูปทรงที่ซ้อนกัน รูปทรงที่ผนึกเข้าด้วยกัน รูปทรงที่แทรกเข้าหากัน รูปทรงที่สานเข้าด้วยกัน หรือ รูปทรงที่บิดพันกัน การนำรูปเรขาคณิต รูปอินทรีย์ และรูปอิสระมาประกอบเข้าด้วยกัน จะได้รูปลักษณะใหม่ๆ อย่างไม่สิ้นสุด

บุญเยี่ยม แยมเมือง. (2537) ได้อธิบายการจัดองค์ประกอบของศิลปะว่า มีหลักที่ควรคำนึงอยู่ 5 ประการ คือ

1. สัดส่วน (Proportion) สัดส่วน หมายถึง ความสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสมระหว่างขนาดขององค์ประกอบที่แตกต่างกัน ความเหมาะสมของสัดส่วนอาจ พิจารณาจากคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1.1 สัดส่วนที่เป็นมาตรฐาน จากรูปลักษณะตามธรรมชาติ ของ คน สัตว์ พืช ซึ่งโดยทั่วไป ถือว่า สัดส่วนตามธรรมชาติ จะมีความงามที่เหมาะสมที่สุด หรือจากรูปลักษณะที่เป็นการสร้างสรรค์ของมนุษย์ เช่น Gold section เป็นกฎในการสร้างสรรค์รูปทรงของกรีก ซึ่งถือว่า "ส่วนเล็กสัมพันธ์กับส่วนที่ใหญ่กว่า ส่วนที่ใหญ่กว่าสัมพันธ์กับส่วนรวม" ทำให้สิ่งต่างๆ ที่สร้างขึ้นมีสัดส่วนที่สัมพันธ์กับทุกสิ่งอย่างลงตัว

1.2 สัดส่วนจากความรู้สึก สร้างขึ้นเพื่อแสดงออกถึง เนื้อหา เรื่องราว ความรู้สึก ด้วย สัดส่วนจะช่วย เน้นอารมณ์ ความรู้สึก ให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ และเรื่องราวที่ศิลปินต้องการ ลักษณะเช่นนี้ ทำให้งานศิลปะของชนชาติต่างๆ มีลักษณะแตกต่างกัน เนื่องจากมีเรื่องราว อารมณ์ และ ความรู้สึกที่ต้องการแสดงออกต่างๆ กันไป เช่น กรีก นิยมในความงามตามธรรมชาติเป็นอุดมคติ เน้นความงามที่เกิดจากการประสานกลมกลืนของรูปทรง จึงแสดงถึงความเหมือนจริงตามธรรมชาติ ส่วนศิลปะแอฟริกันดั้งเดิม เน้นที่ความรู้สึกทางวิญญาณที่น่ากลัว ดังนั้นรูปลักษณะจึงมีสัดส่วนที่ผิดแผกแตกต่างไปจากธรรมชาติทั่วไป

2. ความสมดุล (Balance) ความสมดุล หรือ ดุลยภาพ หมายถึง น้ำหนักที่เท่ากันขององค์ประกอบ ไม่เอนเอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง ในทางศิลปะยังรวมถึงความประสานกลมกลืน ความพอเหมาะพอดีของ ส่วนต่างๆ ดุลยภาพในงานศิลปะ มี 2 ลักษณะ คือ

2.1. คุณภาพแบบสมมาตร (Symmetry Balance) หรือ ความสมดุลแบบซ้ายขวา เหมือนกันในงานที่ต้องการคุณภาพที่นิ่งและมั่นคงจริงๆ

2.2. คุณภาพแบบอสมมาตร (Asymmetry Balance) หรือ ความสมดุลแบบซ้ายขวาไม่เหมือนกัน มักเป็นการสมดุลที่เกิดจากการจัดใหม่ของมนุษย์ แต่มีความสมดุลกัน อาจเป็น ความสมดุลด้วยน้ำหนักขององค์ประกอบ หรือสมดุลด้วยความรู้สึกก็ได้ การจัดองค์ประกอบให้ เกิดความสมดุลแบบอสมมาตรอาจทำได้โดย เลื่อนแกนสมดุลไปทางด้านที่มีน้ำหนักมากกว่า หรือเลือกรูปที่มีน้ำหนักมากกว่าเข้าหาแกน จะทำให้เกิดความสมดุลขึ้น หรือใช้หน่วยที่มีขนาดเล็ก แต่มีรูปลักษณะที่น่าสนใจถ่วงดุลกับรูปลักษณะที่มีขนาดใหญ่แต่มีรูปแบบธรรมดา

3. จังหวะลีลา (Rhythm) จังหวะลีลา หมายถึง การเคลื่อนไหวที่เกิดจากการซ้ำกันของ องค์ประกอบหรือเกิดจาก การเคลื่อนไหวต่อเนื่องกันของเส้น สี รูปทรง หรือ น้ำหนัก

4. การเน้น (Emphasis) การเน้น หมายถึง การกระทำให้เด่นเป็นพิเศษกว่าธรรมดาในงาน ศิลปะจะต้องมี ส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือจุดใดจุดหนึ่ง ที่มีความสำคัญกว่าส่วนอื่นๆ เป็นประธานอยู่ การเน้นจุดสนใจสามารถทำได้ 3 วิธี คือ

4.1. การเน้นด้วยการใช้องค์ประกอบที่ตัดกัน (Emphasis by Contrast) สิ่งที่แปลก แตกต่างไปจากส่วนอื่นๆ ของงาน จะเป็นจุดสนใจ

4.2. การเน้นด้วยการอยู่โดดเดี่ยว (Emphasis by Isolation) เมื่อสิ่งหนึ่งถูกแยก ออกไปจากส่วนอื่นๆ ของภาพ หรือกลุ่มของมัน สิ่งนั้นก็จะเป็นจุดสนใจ เพราะเมื่อแยกออกไป แล้วก็เกิดความสำคัญขึ้นมา ซึ่งเป็นผลจากความแตกต่าง ที่ไม่ใช่แตกต่างด้วยรูปลักษณะ แต่ เป็นเรื่องของตำแหน่งที่จัดวาง ซึ่งในกรณีนี้ รูปลักษณะนั้นไม่จำเป็นต้องแตกต่างจากรูปอื่น แต่ ตำแหน่งของมันได้ดึงสายตาออกไป จึงกลายเป็นจุดสนใจขึ้นมา

4.3. การเน้นด้วยการจัดวางตำแหน่ง (Emphasis by Placement) เมื่อองค์ประกอบ อื่นๆ ชูขึ้นมายังจุดใดๆ จุดนั้นก็จะเป็นจุดสนใจที่ถูกเน้นขึ้นมา และการจัดวางตำแหน่งที่ เหมาะสม ก็สามารทำให้จุดนั้นเป็นจุดสำคัญขึ้นมาได้เช่นกัน การเน้น สามารถกระทำได้ด้วยองค์ประกอบ ต่าง ๆ ของศิลปะ ไม่ว่าจะเป็น เส้น สี แสง-เงา รูปร่าง รูปทรง หรือ พื้นผิว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการในการนำเสนอของศิลปินผู้สร้างสรรค์

5. เอกภาพ (Unity) เอกภาพ หมายถึง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันขององค์ประกอบศิลปะ ทั้งด้านรูปลักษณะ และด้านเนื้อหาเรื่องราว เป็นการประสานหรือจัดระเบียบของส่วนต่าง ๆ ให้เกิด ความเป็น หนึ่งเดียว เพื่อผลรวมอันไม่อาจแบ่งแยกส่วนใดส่วนหนึ่งออกไป การสร้างงานศิลปะ คือ การสร้างเอกภาพขึ้นจากความสับสน ความยุ่งเหยิง เป็นการจัดระเบียบ และคุณภาพ ให้แก่สิ่งที่ ขัดแย้งกันเพื่อให้รวมตัวกันได้ โดยการเชื่อมโยงส่วนต่างๆ ให้สัมพันธ์กันเอกภาพของงานศิลปะ มี

อยู่ 2 ประการ คือ

5.1. เอกภาพของการแสดงออก หมายถึง การแสดงออกที่มีจุดมุ่งหมายเดียว แน่นนอน และมีความเรียบง่าย งานชิ้นเดียวจะแสดงออกหลายความคิด หลายอารมณ์ไม่ได้ จะทำให้ สับสนขาดเอกภาพ และการแสดงออกด้วยลักษณะเฉพาะตัวของศิลปินแต่ละคน ก็สามารถทำให้เกิด เอกภาพแก่ผลงานได้

5.2. เอกภาพของรูปทรง คือ การรวมตัวกันอย่างมีคุณภาพ และมีระเบียบของ องค์ประกอบทางศิลปะ เพื่อให้เกิดเป็นรูปทรงหนึ่ง ที่สามารถแสดงความคิดเห็นหรืออารมณ์ของ ศิลปินออกได้อย่างชัดเจน เอกภาพของรูปทรง เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดต่อความงามของผลงานศิลปะ เพราะเป็นสิ่งที่ศิลปินใช้เป็นสื่อในการแสดงออกถึงเรื่องราว ความคิด และอารมณ์ ดังนั้นกฎเกณฑ์ ในการสร้างเอกภาพในงานศิลปะเป็นกฎเกณฑ์เดียวกันกับธรรมชาติ ซึ่งมีอยู่ 2 หัวข้อ คือ

5.2.1. กฎเกณฑ์ของการขัดแย้ง (Opposition) มีอยู่ 4 ลักษณะ คือ

5.2.1.1 การขัดแย้งขององค์ประกอบทางศิลปะแต่ละชนิด และ รวมถึงการขัดแย้งกันของ องค์ประกอบต่างชนิดกันด้วย

5.2.1.2 การขัดแย้งของขนาด

5.2.1.3 การขัดแย้งของทิศทาง

5.2.1.4 การขัดแย้งของที่ว่างหรือ จังหวะ

5.2.2. กฎเกณฑ์ของการประสาน (Transition) คือ การทำให้เกิดความ กลมกลืน ให้สิ่งต่างๆ เข้ากันได้อย่างสนิท เป็นการสร้างเอกภาพจากการรวมตัวของสิ่ง ที่เหมือนกันเข้าด้วยกันการประสานมีอยู่ 2 วิธี คือ การเป็นตัวกลาง และ การซ้ำ

การเป็นตัวกลาง (Transition) คือ การทำสิ่งที่ยึดแย้งกันให้กลมกลืนกัน ด้วยการใช้ตัวกลาง เข้าไปประสาน เช่น สีขาว กับสีดำ ซึ่งมีความแตกต่าง ขัดแย้งกันสามารถทำให้ อยู่ร่วมกันได้อย่าง มีเอกภาพ ด้วยการใส่สีเทาเข้าไปประสาน ทำให้เกิดความกลมกลืนกันมากขึ้น

การซ้ำ (Repetition) คือ การจัดวางหน่วยที่เหมือนกันตั้งแต่ 2 หน่วยขึ้นไป เป็น การสร้าง เอกภาพที่ง่ายที่สุด แต่ก็ทำให้ดูจืดชืด น่าเบื่อที่สุด

นอกเหนือจากกฎเกณฑ์หลักคือ การขัดแย้งและการประสานแล้ว ยังมีกฎเกณฑ์รอง อีก 2 ข้อ คือ ความเป็นเด่น และ การเปลี่ยนแปลง ความเป็นเด่น (Dominance) ซึ่งมี 2 ลักษณะ คือความเป็น เด่นที่เกิดจากการขัดแย้ง ด้วยการเพิ่ม หรือลดความสำคัญ ความน่าสนใจ ในหน่วยใดหน่วยหนึ่ง ของคู่ที่ขัดแย้งกัน ความเป็นเด่นที่เกิดจากการประสาน การเปลี่ยนแปลง (Variation) คือ การเพิ่ม ความขัดแย้งลงในหน่วยที่ซ้ำกัน เพื่อป้องกันความจืดชืด น่าเบื่อ ซึ่งจะช่วยให้มีความน่าสนใจ มากขึ้น การเปลี่ยนแปลงมี 4 ลักษณะ คือ การเปลี่ยนแปลงของรูปลักษณะ การเปลี่ยนแปลงของขนาด การ

เปลี่ยนแปลงของทิศทาง และการเปลี่ยนแปลงของจังหวะ การเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะจะต้องรักษาคุณลักษณะของการซ้ำไว้ ถ้ารูปมีการเปลี่ยนแปลงไปมาก การซ้ำก็จะหมดไป กลายเป็นการขัดแย้งเข้ามาแทน และ ถ้าหน่วยหนึ่งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีความแตกต่างจากหน่วยอื่นๆ มาก จะกลายเป็นความเด่น เป็นการสร้างเอกภาพด้วยความขัดแย้ง

2.4 ข้อมูลภาพยนตร์การ์ตูนแอนิเมชันเรื่อง "Ratatouille"

ระ-ตะ-ทุ-อี่ พ่อครัวตัวจิ๋ว หัวใจคับโลก เป็นชื่อภาษาไทยของภาพยนตร์แอนิเมชันเรื่อง Ratatouille ผลิตโดย พิกซาร์ และจัดจำหน่ายโดย วอลท์ ดิสนีย์ แอนิเมชัน กำกับภาพยนตร์โดย Brad Bird ออกฉายในประเทศไทยในวันที่ 26 กรกฎาคม พ.ศ. 2550 และออกฉายในสหรัฐอเมริกาวันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2550 ถือเป็นภาพยนตร์แอนิเมชันลำดับที่ 8 ของพิกซาร์ โดยตั้งชื่อตามอาหารของฝรั่งเศส Ratatouille ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับรางวัลออสการ์, รางวัลลูกโลกทองคำ, รางวัลบาฟต้า, และรางวัลแกรมมี่

ภาพ 2.1 ใบปิดภาพยนตร์

ผู้กำกับ	Brad Bird Jan Pinkava (ให้เครดิตเป็นผู้ช่วยผู้กำกับ)
ผู้อำนวยการสร้าง	Brad Lewis
บทภาพยนตร์	Brad Bird
เนื้อเรื่อง	Jan Pinkava Jim Capobianco Brad Bird Emily Cook Kathy Greenberg
นักแสดงนำ	Patton Oswalt Lou Romano Peter Sohn Brad Garrett Janeane Garofalo Ian Holm Brian Dennehy Peter O'Toole
เพลงประกอบ	Michael Giacchino
กำกับภาพ	Robert Anderson Sharon Calahan
ตัดต่อ	Darren T. Holmes
จัดจำหน่าย	Walt Disney Pictures Pixar Animation Studios
วันที่เข้าฉาย	^{RUS} 28 มิถุนายน 2550 ^{NA} 29 มิถุนายน 2550 ^{THA} 26 กรกฎาคม 2550 ^{FRA} 1 กุมภาพันธ์ 2550 ^{AUS} 28 กุมภาพันธ์ 2550 ^{PHI} 6 กันยายน 2550 ^{UK} 12 ตุลาคม 2550

ลิขสิทธิ์ © by Chiang Mai University
All rights reserved

ความยาว	111 นาที
ประเทศ	สหรัฐอเมริกา
ภาษา	อังกฤษ
งบประมาณ	150 ล้านดอลลาร์สหรัฐ
รายได้	ทั่วโลก: 620,261,049 ดอลลาร์สหรัฐ

ตัวละคร

1. เรมี (Rémy)

หนูชนบทที่มีความใฝ่ฝันอยากที่จะเป็นเชฟชื่อดังในกรุงปารีส โดยตอนหลังอยู่ที่ร้าน La Ratatouille โดยคอยช่วยลิงกวีนีและคอลลีตต์ทำอาหาร ให้เสียงพากย์โดย แพทตัน ออสวอล์ทท์

2. อัลเฟรโด ไล้ ลิงกวีนี (Alfredo Linguini)

ลูกชายของออกูส กุสโตว์ เชฟชื่อดังของฝรั่งเศส ตอนแรกเขาทำงานเป็นเด็กเทชยะ แต่เมื่อมีเรมีคอยให้ความช่วยเหลือ เขาก็กลายเป็นเชฟที่มีชื่อเสียง ให้เสียงพากย์โดย ลู โรมานโน

3. คอลลีตต์ ทาทูว์ (Colette Tatou)

เชฟผู้หญิงคนเดียวในร้านกุสโตว์ โดยเธอคอยฝึกการเป็นเชฟให้กับลิงกวีนีตอนที่เข้ามาทำงานใหม่ๆ ให้เสียงพากย์โดย จานีน การ์โอฟาโล

4. สกินเนอร์ (Skinner)

เจ้าของร้านกุสโตว์หลังจากที่กุสโตว์ตายไป เป็นหนึ่งในตัวร้ายหลักของเรื่อง เขาต้องการที่จะขายชื่อกุสโตว์เพื่อทำการตลาดอาหารกล่องและอาหารแช่แข็ง ให้เสียงพากย์โดย เซอร์ เอียน โฮล์ม

5. แอนทอน อีโก้ (Anton Ego)

เป็นนักวิจารณ์อาหารที่มีอิทธิพลมากที่สุดในฝรั่งเศส และเคยวิจารณ์ร้านกุสโตว์ซึ่งอาจเป็นสาเหตุการตายของกุสโตว์ก็เป็นได้ เขากล่าวว่าเขารักอาหาร แต่ถ้าเขาไม่ชอบมันเขาจะไม่กลืนมันลงคอ ให้เสียงพากย์โดย ปีเตอร์ โอ' ทูล

6. ออกุส กุสโตว์ (Auguste Gusteau)

เชฟชื่อดังของฝรั่งเศสที่เสียชีวิตอย่างไม่ทราบสาเหตุหลังจากร้านกุสโตว์ถูกลดดาวเหลือสี่ดวงเหตุโดยคำวิจารณ์ของอีโก้ โดยเขาได้เขียนพินัยกรรมทิ้งไว้ก่อนเสียชีวิต กุสโตว์ปรากฏออกมาเป็นระยะในรูปจินตนาการของเรมี ให้เสียงพากย์โดย แบรด การ์เร็ต

7. เอมีล (Emile)

พี่ชายของเรมี เป็นคนทิ้งอะไรง่ายและมองโลกในแง่ดี และค่อนข้างตะกละ ให้เสียงพากย์โดย ปีเตอร์ ซอห์น

8. จังโก้ (Django)

พ่อของเรมีและเอมีล และเป็นหัวหน้าอาณานิกรหนู เขาไม่ต้องการอะไรนอกจากให้เรมีเป็นเหมือนกับหนูตัวอื่นๆ ในอาณานิกร จังโก้ไม่เห็นด้วยที่เรมีจะไปอยู่กับมนุษย์แต่สุดท้ายเขาก็ยอมที่จะช่วยเรมีให้ร้านกุสโตว์ฝ่าวิกฤตไปได้ ให้เสียงพากย์โดย ไบรอัน เดนเนฮี

เรมี

ลิงควินี

คอลลีตต์

สกินเนอร์

อีโก้

กุสโตว์

เอมีล

จังโก้

ภาพ 2.2 ตัวละครในภาพยนตร์

ตัวละครอื่นๆ

- ฮอสต์ (Horst) เชฟร้านกุสโตว์
- ลาร์รูส (Larousse) เชฟร้านกุสโตว์
- บอมปีดู (Pompidou) เชฟร้านกุสโตว์ และ คนจากกรมอนามัย
- ลาโล (Lalo) เชฟร้านกุสโตว์และฟรังซัวร์ (Francois) คนออกแบบอาหารให้กับสกินเนอร์
- มุสตาฟาร์ (Mustafa) บริกรของร้านกุสโตว์
- ทาลอน ลาบาร์ดี (Talon Labarthe) ทนายของสกินเนอร์
- แอมบริสเตอร์ มีเนียน (Ambrister Minion) คนรับใช้ของอีโก้

เนื้อเรื่อง: Ratatouille (พ่อครัวจิ๋วหัวใจคับโลก)

เรมี (Remy) เป็นหนูซึ่งอยู่ในฝรั่งเศส อยู่กับครอบครัว โดยมีพี่ชายคือ เอมีล (Emile) และมีพ่อคือ จังโก้ (Jango) ซึ่งเป็นหัวหน้าอาณาจักรหนู เรมีมีประสาทรับรสที่ดีเยี่ยม พ่อของเขาจึงให้เรมีเป็นคนตรวจสอบยาเบื่อ แต่เรมีค่อนข้างแตกต่างจากหนูตัวอื่นๆ ที่เขามักจะเลือกกินแต่ของดีๆ และเดินสองขาเพราะไม่อยากจะให้มือ (เท้าหน้า) สกปรก เรมีจึงไม่ค่อยลงรอยกับพ่อเขามากนัก จนวันหนึ่งเรมีและเอมีลได้เข้าไปภายในบ้านของหญิงแก่เพื่อหาของกิน และเขาก็พบหนังสือของ ออกุส กุสโตว์ (Auguste Gusteau) เชฟมือทองของฝรั่งเศส โดยเขามีร้านอาหารชื่อกุสโตว์ (Gusteau's) ซึ่งเป็นร้านอาหารห้าดาวในปารีส โดยเรมีชื่นชมเชฟกุสโตว์มาก โดยเฉพาะคติของเขาคือว่า "ไม่ว่าใครก็ทำอาหารได้" (Anyone can cook!) แต่เรมีก็ได้ดูโทรทัศน์ก็พบว่า ร้านกุสโตว์ ถูกวิจารณ์โดยแอนทอน อีโก้ (Anton Ego) ซึ่งเป็นนักวิจารณ์อาหารที่ทรงอิทธิพลมากที่สุดในฝรั่งเศส ว่าเชฟกุสโตว์ร่วมมือกับเชฟอาหารสำเร็จรูปชื่อดัง เมอร์ซิเออร์ เปอร์ญาดี จนร้านกุสโตว์ถูกลดดาวเหลือสี่ดาว หลังจากนั้นไม่นานเชฟกุสโตว์ก็เสียชีวิตลงในเวลาต่อมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ด้วยเหตุนี้ร้านกุสโตว์จึงถูกลดดาวอีกเป็นสามดาว ขณะที่เรมีดูโทรทัศน์อยู่และทราบว่าเชฟกุสโตว์ตายแล้ว หนูแก๊งก็ตื่นขึ้นพอดี และพยายามใช้ปืนไล่ยิงเรมีและเอมีล จนหลังคาบ้านแตกออกและหนูจำนวนมากก็หล่นลงมา พ่อของเรมีจึงรีบให้หนูทุกตัว ไปขึ้นแพตรงแม่น้ำ แต่เรมีเอาหนังสือของกุสโตว์ไปด้วย ทำให้ตามหนูที่เหลือไม่ทันและพลัดพารจากครอบครัว หลังจากที่เรมีเริ่มหมดหวัง ภาพในจินตนาการของเรมีซึ่งเป็นเชฟกุสโตว์ก็ออกมาและบอกเรมีว่า "อาหารจะมาหาผู้รักการทำอาหารเสมอ" เรมีจึงวิ่งไปเรื่อยๆ และพบว่าเขาอยู่ในกรุงปารีสและพบร้านกุสโตว์ โดยปัจจุบันมีหัวหน้าเชฟคือ สกินเนอร์ (Skinner) ซึ่งเคยเป็นอดีต ซูเชฟ (sous-chef/รองหัวหน้าเชฟ) ของร้านกุสโตว์ ในขณะที่เรมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อ อัลเฟรโด ลิงควินี (Alfredo Linguini) มาขอทำงานในร้านกุสโตว์โดยมาพร้อม

กับจดหมายจากแม่ของเขาซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว สกินเนอร์จึงให้ลิงกินนี่เป็นเด็กเทศยะ และเขาก็ทำหม้อซูปหล่น เขาจึงปรุงซูปแบบหยาบอะไรก็ได้ที่ใส่ลงไป เริ่มบังเอิญหล่นจากหลังคาร้านกุสโตว์ลงไปยังอ่างล้างจาน หลังจากพยายามหนีออกมา เขาได้กลืนซูปแล้วรู้สึกไม่ดีเขาจึงพยายามแก้รสของซูป ลิงกินนี่เห็นเริ่มพอดีจึงใช้ที่ครอบหม้อจับไว้ สกินเนอร์จึงจับลิงกินนี่ไว้ซื้อหาที่เขาทำอาหารในครัว ในขณะที่อยู่ในความสับสน ซูปได้ถูกเสิร์ฟไปยังแขกลูกค้าแล้ว และถูกลูกค้าคนนั้นคือนักวิจารณ์อาหาร โซลีน เลอแคลร์ โดยเธอชมว่าซูปของร้านกุสโตว์มีรสชาติดีเยี่ยม เซฟผู้หญิงคนเดียวในร้านกุสโตว์ คอลเลตต์ ทาทูว์ (Colette Tatou) บอกสกินเนอร์ไม่ให้ไล่ลิงกินนี่ออก และยกคดีของเซฟกุสโตว์ว่า "ไม่ว่าใครก็ทำอาหารได้" สกินเนอร์จึงไม่ไล่ลิงกินนี่ออกแต่จะให้เขาทำซูปใหม่อีกครั้ง ขณะที่สกินเนอร์กำลังคุยกับลิงกินนี่อยู่นั้นเขาก็เห็นเริ่มกำลังหนีอยู่พอดี ลิงกินนี่จึงจับเริ่มไว้ในขวด และสกินเนอร์ก็สั่งให้เอาเริ่มไปไกลๆ แล้วขวามัน แต่เมื่อถึงริมฝั่งแม่น้ำลิงกินนี่ไม่สามารถทำใจฆ่าเริ่มได้ เขาจึงเริ่มคุยกับเริ่ม บอกปัญหาต่าง และเขาพบว่าเริ่มเข้าใจในสิ่งที่เขาพูด โดยการพยักหน้าและภาษากาย เริ่มค้นพบว่าเขาสามารถควบคุมลิงกินนี่ได้โดยการดึงผมของเขา วันรุ่งขึ้นร้านกุสโตว์ถูกจับตามองอีกครั้งหลังคำวิจารณ์ของโซลีน เลอแคลร์เผยแพร่ โดยลิงกินนี่คิดว่าเขาจะไล่เริ่มที่ไหนดี และสุดท้ายหลังจากใช้ความพยายามหลายครั้งเขาจึงเอาเริ่มไว้ในหมวกพ่อครัว และตอนนั้นลิงกินนี่เกือบจะชนกับบริกรของร้าน เริ่มก็ดึงผมของลิงกินนี่โดยไม่ตั้งใจ ลิงกินนี่ก็หลบบริกรได้ทัน ลิงกินนี่จึงถามเริ่มว่าเขาทำได้อย่างไร เริ่มก็ลองดึงผมของลิงกินนี่ ลิงกินนี่ก็ขยับตามการดึงผมของเริ่ม เริ่มจึงใช้วิธีนี้ให้เขาสามารถควบคุมลิงกินนี่ให้ทำอาหารได้ ลิงกินนี่สามารถทำซูปใหม่ผ่านการควบคุมอย่างลับๆ ของเริ่ม แต่สกินเนอร์ก็สงสัยว่าทำไมคนไม่เคยทำอาหารอย่างลิงกินนี่จึงทำซูปได้ร่อนัก ในคืนนั้นมีลูกค้าประจำโดยพวกเขาต้องการอาหารสูตรใหม่ที่ไม่มีอยู่ในเมนูบ้าง เริ่มและลิงกินนี่ก็ทำอาหาร สวิตเบรค-อลากุสโตว์ ซึ่งกุสโตว์ยังเคยพูดเองว่าอาหารสูตรนี้แย่มาก แต่ลูกค้าชอบมากและมีออเดอร์เข้ามาหลายที่ ระหว่างที่ลิงกินนี่กำลังฉลองความสำเร็จเล็กๆ ในร้าน ในตอนนั้นสกินเนอร์เขาก็เห็นเงาของหนูในหมวกของลิงกินนี่ เขาจึงให้ลิงกินนี่ดื่มไวน์ ชาโต ลาคูร์ (Château Latour) จนมาเพื่ออาจจะได้ความลับบางอย่างแต่ก็ไม่สำเร็จ เขาซึ่งให้ลิงกินนี่ล้างจานและทำความสะอาดร้านจนถึงเช้า วันรุ่งขึ้นซึ่งลิงกินนี่กำลังหลับอยู่และยังไม่สว่างมา คอลเลตต์มาถึงพอดี เริ่มจึงเข้าไปในหมวกของลิงกินนี่และใส่แว่นดำให้กับเขา และควบคุมลิงกินนี่ทั้งๆ ที่หลับ จนสุดท้ายลิงกินนี่เกือบที่จะเปิดเผยความจริง เริ่มจึงดึงผมของลิงกินนี่จนลิงกินนี่ล้มบนคอลเลตต์และจุกันโดยไม่ตั้งใจ ทั้งสองเริ่มนัดกัน ทำให้เริ่มรู้สึกว่าคุณกะทั่ง ในขณะที่นั้นสกินเนอร์ได้อ่านจดหมายจากแม่ของลิงกินนี่และพบว่าลิงกินนี่เป็นลูกชายของกุสโตว์และต้องรับมรดกร้านกุสโตว์ไว้ จากพันธกรรมของเซฟกุสโตว์ หากไม่มีทายาทของกุสโตว์ปรากฏใน 2 ปี หลังจากกุสโตว์เสียชีวิต ตำแหน่งหัวหน้าเซฟจะตกเป็นของผู้ช่วยเซฟ ซึ่งนั่นคือสกินเนอร์นั่นเอง ทำให้

แผนการของสกินเนอร์ที่จะขายชื่อของกุสโตว์ในธุรกิจอาหารแช่แข็งอยู่ในสถานการณ์ล่อแหลม และสกินเนอร์ก็พยายามหาวิธีเชิญลิ่งกวีนี้ออกจากร้านกุสโตว์ให้ได้ คืนหนึ่ง เรมีได้พบกับครอบครัว จังโก้พ่อของเขาจัดงานฉลองอย่างใหญ่โต แต่เรมีบอกว่าเขาจะไม่อยู่กับครอบครัวแต่จะกลับไปอยู่กับมนุษย์ (ลิ่งกวีนี้) แล้วจะกลับมาเยี่ยมครอบครัวบ่อยๆ จังโก้จึงพาเรมีไปยังร้านขายยาเบือและกับดักหนูซึ่งมีแต่หนูที่ตายอยู่ในตู้กระจก และบอกเรมีว่านี่คือผลจากการที่หนูทำตัวสบายใกล้มนุษย์เกินไป เรมีไม่เชื่อและขอเดินในเส้นทางของตัวเอง ระหว่างที่กำลังหาอาหาร เรมีได้พบพินัยกรรมของกุสโตว์ในลิ้นชักของสกินเนอร์ หลังจากหนีการตามล่าของสกินเนอร์ เรมีสามารถหนีมาได้และเอาไปให้ลิ่งกวีนี้ ลิ่งกวีนี้ถือว่าเป็นเจ้าของร้านกุสโตว์อย่างสมบูรณ์แล้ว ทำให้แผนของสกินเนอร์ต้องล่มทั้งหมด สกินเนอร์ถูกไล่ออกทำให้ร้านกุสโตว์มีหน้าตาขึ้นมาอีกครั้ง แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ยินดีในตัวลิ่งกวีนี้ แอนตัน อีโก้ นักวิจารณ์อาหารได้มายังร้านกุสโตว์อีกครั้ง และบอกแก่ลิ่งกวีนี้ว่า ฟรังก์นี่เขาจะมาอีกครั้งด้วยความหวังอย่างสูง แต่ในวันนั้นลิ่งกวีนี้และเรมีแตกคอกัน แต่บังเอิญสกินเนอร์เห็นเรมีพอดีและรู้ความจริงว่าเรมีเป็นคนทำอาหาร วันต่อมาสกินเนอร์จึงวางกับดักเรมี และจะให้เรมีทำอาหารแช่แข็งยี่ห้อเซฟสกินเนอร์แลกกับการไม่ฆ่าเรมี ทางด้านร้านกุสโตว์ อีโก้ได้มาถึงและบอกแก่บริกรว่า “บอกเซฟลิ่งกวีนี้ของคุณว่าให้เอาอะไรก็ได้ที่เขากล้ามาเสิร์ฟผม ให้เขาจัดผมด้วยสูตรเด็ดของเขาเลย” สกินเนอร์ซึ่งแอบปลอมตัวมาก็สั่งอาหารตามที่อีโก้สั่ง ลิ่งกวีนี้ซึ่งไม่รู้จะทำอาหารอะไรดี เพราะตอนนี้เรมีไม่อยู่แล้ว เขาจึงกระวนกระวายและวิ่งเข้าห้องทำงานไป เรมีได้รับความช่วยเหลือจากพ่อของเขาและเอมิล เรมีรีบกลับไปร้านกุสโตว์ทันทีเพราะเขารู้ว่าลิ่งกวีนี้ต้องทำอาหารไม่ได้แน่ แต่เมื่อเขาไปถึงพวกเซฟก็พยายามจะจับเรมี ลิ่งกวีนี้เห็นดังนั้นจึงรีบมาปกป้องเรมีไว้ และอธิบายว่าเรมีเป็นคนทำอาหาร ทำให้คนอื่นๆ จับไม่ได้จึงเดินออกจากครัวไปหมด เหลือแต่ลิ่งกวีนี้กับเรมี ลิ่งกวีนี้จึงเดินคอดกเข้าห้องไป พ่อของเรมีก็ออกมาและบอกว่าเขาบอกเพื่อนของเรมีผิดไปและมองเรมีผิด เขาจึงเรียกพรรคพวกหนูของเขาและบอกแก่เรมีว่า ให้เรมีสั่งมาได้เลยว่าจะให้ทำอาหารยังไง แต่บังเอิญเจ้าหน้าที่กรมอนามัยที่สกินเนอร์ได้โทรนัดไว้มาพอดี พ่อของเรมีจึงให้พรรคพวกส่วนหนึ่งจับไว้ อีกส่วนหนึ่งช่วยเรมีทำอาหาร ด้านคอลเลคต์ต์ ขณะที่เธอกับจี้จกรยานยนต์ไปตามถนน เธอได้เห็นหนังสือของกุสโตว์ “ไม่ว่าใครก็ทำอาหารได้” เธอจึงยอมที่จะกลับไปร้านกุสโตว์ ขณะนั้นลิ่งกวีนี้เป็นบริกรชั่วคราวโดยใช้โรเวลอร์สเกิดเพื่อความรวดเร็ว เรมีเสนอคอลเลคต์ต์ให้ทำอาหาร แรททาทุอิ (Ratatouille) แต่คอลเลคต์ต์แย้งว่ามันเป็นอาหารคนจน และถามเรมีอีกครั้ง แต่เรมีมั่นใจที่จะทำแรททาทุอิ เมื่อแรททาทุอิเสิร์ฟไปถึงโต๊ะของอีโก้และสกินเนอร์ เมื่ออีโก้กินเข้าไปคำแรก เขาก็ระริกถึงวัยเด็กสมัยที่แม่ของเขาเคยทำแรททาทุอิให้กิน สกินเนอร์ซึ่งเมื่อกินแล้วก็บุกเข้าไปถึงในครัวแล้วถามว่าใครเป็นคนทำระทะทุอิ แต่เมื่อเขาเห็นหนูกำลังทำอาหารเขาก็ตกตะลึงและถูกพวกหนูจับขังเหมือนเจ้าหน้าที่อนามัย อีโก้ตอนแรกคิด

ว่า ลิงกวีนี่เป็นเซฟ แต่ลิงกวีนี่บอกอีโก้ว่าเขาเป็นแค่เด็กเสิร์ฟ อีโก้ต้องการจะพบเซฟ คอลเลตต์จึงบอกอีโก้ว่าเขาต้องรอจนกว่าแขกคนอื่นๆ จะกลับไปหมดก่อน หลังร้านปิดลิงกวีนี่ก็เผยว่าเรมี่เป็นคนทำอาหาร และได้พาไปดูถึงในครัว อีโก้จึงได้เปลี่ยนความคิดเดิมๆ ของเขาแล้วเขียนคำวิจารณ์ว่าตอนนี้ผมพอที่จะเข้าใจความหมายของคำที่ว่า "ไม่ว่าใครก็ทำอาหารได้" และกล่าวว่าเซฟที่ร้านกุสโตว์เป็นเซฟที่ยอดเยี่ยมที่สุดของฝรั่งเศส อย่างไรก็ตามร้านกุสโตว์ก็ถูกปิดโดยกรมอนามัย อีโก้เสียเครดิตไปจำนวนมาก ถึงกระนั้น ลิงกวีนี่, คอลเลตต์, และเรมี่จึงไปเปิดร้านอาหารเล็กๆ แห่งใหม่ที่ชื่อว่า La Ratatouille โดยมีอีโก้เป็นลูกค้าประจำ ระเบียบด้านบนร้านเป็นร้านอาหารเล็กๆ สำหรับหนู ภาพยนตร์จบลงด้วยภาพคนต่อแถวยาวจากร้าน โดยมีสัญลักษณ์ร้านเป็นหนูใส่หมวกฟ็อคครัวและถือทัพพี และขึ้นคำว่า "Fin" ซึ่งเป็นภาษาฝรั่งเศสแปลว่า "จบ"

บทภาพยนตร์

Voice over----- ถึงแม้ในทุกประเทศในโลกต่างพากันถกเถียงถึงข้อเท็จจริงเรื่องนี้ แต่ชาวฝรั่งเศสก็ถกเถียงกันอยู่ว่าอาหารที่อร่อยที่สุดในโลก ประจวบในฝรั่งเศสอาหารที่ดีที่สุดในประเทศกรุงปารีส และอาหารที่ดีที่สุดในปารีสบ้างก็ว่าปรุงขึ้นโดยเซฟ ออกัส กุสโต ร้านอาหารของกุสโตว์เป็นร้านอาหารที่ขึ้นชื่อที่สุดในปารีส คนจองโต๊ะก่อนล่วงหน้า 5 เดือน และขึ้นเป็นร้านอาหารชั้น 1 ที่ร้านคู่แข่งต่างพากันอิจฉา เขาเป็นเซฟอายุน้อยที่สุดที่ได้เรตติ้ง 5 ดาว ตำราของเซฟกุสโตว์ ไม่ว่า ใครก็ทำอาหารได้ ได้ขึ้นอันดับหนังสือขายดีที่สุด แต่เชื่อว่าทุกคนจะปลื้มกับความสำเร็จของมัน

อีโก้----- หนังสือที่น่าขึ้น ไม่ว่าใครก็ทำอาหารได้ และที่น่าขึ้นกว่าดูเหมือนกุสโตว์จะเชื่ออย่างนั้นจริงๆ แต่ผมกับเห็นว่าการทำอาหารเป็นเรื่องจริงจัง และไม่ผมไม่คิดว่าทุกคนทำอาหารได้

เสียงฝนกำลังตก

เรมี่----- นี่คือผมครับ เห็นกันชัดๆ เลยนะครับว่าผมต้องทบทวนความคิดตัวเองใหม่ซะหน่อย ปัญหาของผมหะเหอ

เรมี่----- ข้อแรกเลย ผมเป็นหนูซึ่งก็แปลว่าชีวิตผมลำบาก และข้อสองประสาทการรับรสและกลิ่นของผมมันพัฒนาเกินตัว

เรมี่----- มีแป้ง ไข่ น้ำตาล ถั่วอบวนิลลา ไอ้ว บีบมะนาวนิดหน่อยด้วยนี่

เอมิล----- โห ได้กลิ่นหมดเลยเหอ

เอมิล----- นายมีพรสวรรค์

เรมี----- นี่คือเอมิล พี่ชายผมเอง เขาประเภททิ้งอะไรง่าย

พ่อ ----- แก่ได้กลิ่นส่วนผสมอาหารแล้วไงอะ

เรมี----- นี่ก็พ่อผมครับ พ่อไม่เคยทิ้งอะไรกับใครเลย หน้าซำยังเป็นหัวหน้าชนเผ่า
หนูของเรา แล้วประสาทสัมผัสดีมันผิดตรงไหนหนะหรือครับ เฮ้อๆ
โว้วๆๆ (ร้องโวยวาย) อย่ากินนะพ่อ

พ่อ ----- เฮ้ย มันอะไรกันหละเนี่ย

เรมี----- ปรากฏว่ากลิ่นแรงๆ นั่นคือยาเบื่อหนู พ่อเลยจุกคิดว่าความสามารถของ
ผมก็ไม่เสียเปล่า ผมรู้สึกดีกับพรสวรรค์ของตัวเอง

เรมี----- กระทั่งพ่อมอบหมายหน้าที่

เรมี----- กินได้ กินได้ โอเคโลด

เรมี----- ไซ้ครับ ตรวจสอบยาเบื่อ

เรมี----- กินไปโลด กินได้หนะแหละแบบว่าความสะอาดถึงขั้นที่ เอ้อ ข้างมันเออะ
ไปเลย

เรมี----- ครับ มันทำให้พ่อผมภูมิใจ

พ่อ----- แล้วแกไม่รู้รู้สึกดีหรือไง เรมีได้ช่วยเผ่าพันธุ์ ผู้มีเกียรติ

เรมี----- มีเกียรติหรือ แต่เราเป็นขโมยนะพ่อ แล้วเราขโมยอะไร รับความจริงเออะ
ขยะไง

พ่อ----- เขาไม่เรียกขโมย แต่ของไม่มีใครต้องการแล้ว

เรมี----- ไม่มีใครต้องการแล้ว เราขโมยทำไมหละ

เรมี----- พูดได้ว่าทัศนคติเราไม่ตรงกัน

เรมี----- เท่าที่ผมรู้กินอย่างไรเป็นอย่างนั้น

เรมี----- ผมถึงอยากกินแต่ของ ดีๆ แต่ความคิดของพ่อผมนั้น

พ่อ----- อาหารเป็นเชื้อเพลิง มัวแต่เลือกจะเติม โน่นเดมนี่ลงถึง เครื่องยนต์มีแต่จะ
ตายเพราะงั้น เลิกพูดมากแล้วกินขยะซะ

เรมี----- นี่ถ้าเราจะเป็นขโมย ทำไมเราไม่ขโมยของดีๆ ในครัวหละ อาหารก็ไม่
เป็นพิษด้วยอะ

พ่อ----- ข้อแรกเลยนะ เราไม่ใช่หัวขโมย ข้อที่สอง อย่าเข้าใกล้ห้องครัวและอยู่ให้
ห่างมนุษย์มันอันตราย

เรมี----- ผมรู้ครับผมควรจะเกลียดคนมนุษย์ แต่พวกเขามีอะไรบางอย่าง พวกเขาไม่
 แค่อู้อวด พวกเขายังคิดค้นสร้างสรรค์ ก็เหมม คือดอาหารที่พวกเขาทำก็รู้
 กุสโตว์----- จะอธิบายยังไงดีหละ อาหารดีๆ ก็เหมือนเพลงที่คุณชิมได้ สีสันที่คุณ ได้
 กลิ่น มีสิ่งที่ดีเลิศอยู่รอบๆ ตัวคุณ คุณเพียงแต่ต้องรู้จัก หยุคและลิ้มรสมัน
 เรมี----- โอ้ว กุสโตว์พูดถูก โอ้ว อืม เยส โอ้ว วิเศษจริงๆ แต่รสชาติมันมีเอกลักษณ์
 ไม่ซ้ำกัน เอ้อ แต่ๆ การผสมรสนึงให้เข้ากับอีกรส มันก็จะเกิดเป็นรสชาติ
 ใหม่เสียงเปิดไฟ เรมีตกใจ
 เรมี----- ตอนนี้ผมมีชีวิตที่ช่อนเร้น
 เรมี----- หัวเราะ
 เรมี----- คนเดียวที่รู้ความลับผมคือเอมิล
 เรมี----- เอมิล เอมิล
 เรมี----- ฉันเจอเห็ดดอกนึ่งอะ มาซิ นายช่อนของกินเก่ง มาช่วยฉันหาที่ช่อน
 หน้อยลิ
 เรมี----- เขาไม่เข้าใจผมหรอก แต่ผมไม่ต้องเกร็ง เวลาที่อยู่กับเขา
 เอมิล----- ทำไมนายถึงเดินสองขาหละ
 เรมี----- ก็ฉัน ไม่อยากล้า่งอึ้งเท้าของฉันบ่อยๆนี่นา
 เรมี----- นายเคยคิดไหม ทำไมเราเอาขาที่ใช้กินอาหารมาเดินย่ำตอก เคยคิดไหม
 อะไรจะเข้าไปในปากบ้าง สะ
 เอมิล----- คิดบ่อยไป
 เรมี----- ตอนกินหนะ ฉันไม่อยากชิมอาหารทุกอย่างที่เท้าฉันย่ำผ่านมาหรอก
 เอมิล----- เอา ก็เอา เอะ แต่ถ้าพ่อเห็นนายเดินอย่างนี้ละ พ่อดำเหลก นายได้อะไร
 มาหรือ
 เรมี----- หา โอ้ว ชีสหรือเนี่ย ไม่ใช่ชีสธรรมดาด้วย มันเข้ากันกับเห็ดธรรมดา
 ของฉัน เอ้อๆ และๆๆ
 เรมี----- อ้อ โรสแมรี่เนี่ย เอาโรสแมรี่ใส่ กับๆ
 เรมี----- ใส่น้ำส่วี่แกสซั๊ก สองสามหยด
 เอมิล----- เหมม โยน ไปเข้ากองรวมแล้วก็กินไปหอะ
 เรมี----- ฉันจะไม่โยนชีสนี้ไปรวมกับขยะ มันเป็นอาหารจานเด็ด
 เอมิล----- แต่เราต้องกลับไปอาณาจักรหนูก่อนค่านะ ไม่งั้นพ่อจะต้อง
 เรมี----- เอมิล

เรมี่----- แหะความเป็นไปได้ที่ยังไม่มีใครเจอ เราต้องปรุงมันก่อน แต่ตอนนี้เรา
 จะปรุงมันยังไง อันนี้แหละคือคำถาม หัวเราะ ไซ้
 เรมี่----- หัวใจของมันอยู่ที่การหมูน ให้กลิ่นหอมของควั่นกรุ่นซึมเข้าทั่วเนื้อ
 เอมิล----- พายุใกล้เข้ามาทุกที เฮ้ เรมี่ นายคิดไหม เราก็ไม่น่าจะเข้าใกล้
 เรมี่และเอมิล--- อ้ากๆๆๆกๆๆๆกๆๆๆกๆๆๆ ร้องลั่น
 เรมี่----- โอ้ นายลองชิมนี้ดูซิ นี่มัน รสชาติมันเหมือน แบบว่า แซบที่รสชาติ นาย
 เรียกรสชาตินี้ว่าไงดีอะ
 เอมิล----- สายฟ้าฟาด
 เรมี่----- ไซ้ สายฟ้าฟาด
 เรมี่----- โอ้ว เราจะต้องทำใหม่อีกที โอเค รอพายุลูกหน้ามาเราจะขึ้นไปบนหลังคา
 นายว่าต้องใส่ อะไร ใส่ แซปพรอน
 เอมิล----- แซปพรอน เหรอ ทำไมฉันถึงรู้สึกว่
 เอมิล, เรมี่--- มันอยู่ในครัว
 เรมี่----- แซปพรอน แซปพรอน
 เอมิล----- ไม่นะ ไม่ว๊าวน่า ป้าแกจะตื่นเอา
 เรมี่----- ฉันเคยมาเป็นล้านหนแล้ว ถ้าลองป้าแกเปิดช่องทำอาหารเป็นครอก นอน
 ไม่มีตื่น
 เอมิล----- นายมาที่นี้ล้านหนแล้วหรอ
 เรมี่----- จะบอกให้นะ แซปพรอนเนี่ยของดี กุสโตว์ประกันความอร่อย
 เอมิล----- โอเค กุสโตว์ ใครหรอ
 เรมี่----- เซฟ คนดังระดับโลก เขียนตำราเล่มนี้ไง
 เอมิล----- แล้ว แล้ว นายอ่านหรอ
 เรมี่----- ก็ แค่พลิกผ่านๆ อะนะ
 เอมิล----- โอยตาย แล้วพอรู้ป่าว
 เรมี่----- หนังสือมันมีความรู้ ความรู้มากมาย เรื่องราวที่พอเราไม่รู้ว่าในหนังสือ ฉัน
 ถึงได้อ่าน ใจนี้ก็ต้องเก็บเป็นความลับนะเนี่ย
 เอมิล----- ฉันไม่ชอบมีความลับ การทำอาหาร แล้วอ่านหนังสือ แล้วดูทีวี
 เอมิล----- ระหว่างที่อ่านแล้วทำอาหาร มันเหมือนนายดึงฉันไปร่วมทำความผิดฉันก็
 สมยอม ทำไมฉันต้องสมยอมด้วยอะ
 พ่อ ----- ทำไมเจ้าสองคนไปนานจังเลยอะ

เรมี----- อ้า อควินล่าแซปฟรอน ของอิตาเลียน ห้า กุสโตว์บอกว่าเป็นของดี ดินะที่
 ป้าแกเป็นคนชอบทำอาหาร
 กุสโตว์ ----- การทำอาหารไม่ใช่เรื่องลึกลับ นี่เป็นเรื่องของการทำอาหาร
 เรมี----- เฮ้ กุสโตว์นี่ เอมีลดูซิ
 กุสโตว์----- การจะทำอาหารเก่งคุณต้องไม่ใจเสาะ คุณต้องมีจินตนาการ จิตใจเข้มแข็ง
 คุณต้องลองผิดลองถูกดูบ้าง แล้วคุณต้องไม่ให้ใครมาจำกัดความสามารถ
 ของคุณ เพียงเพราะภูมิหลังของคุณ
 กุสโตว์----- ข้อจำกัดอย่างเดียวควรมีจิตวิญญาณผมพูดความจริงครับใครๆ ก็ทำอาหาร
 ได้ แต่คนใจกล้าเท่านั้นอาหารถึงอร่อยล้ำ
 เรมี----- เฮ้อ กินใจซะมดเลย
 นักข่าว----- แต่มันก็คงอยู่ไม่นาน ร้านอาหารของกุสโตว์จาก ห้า เหลือเพียง สี่ ดาว
 หลังจากการ วิจารณ์อาหารในทางลบของนักวิจารณ์อาหารชื่อดังแห่ง
 ฝรั่งเศส แอนทรอน อีโก้ มันเป็นผลกระทบที่รุนแรงต่อกุสโตว์ เซฟผู้ออก
 หักได้เสียชีวิตหลังจากนั้นไม่นาน ซึ่ง ตามธรรมเนียมหมายถึงต้องลดดาว
 ลงอีก 1 ดวง
 เรมี----- กุสโตว์
 เรมี----- ตายแล้วหรอ (เรมีตกใจ)
 คุณยาย----- ร้องตกใจ ไอ้ว ฮ้า
 เรมี----- หนี หนี
 เรมี----- ออย่า เดียวป้าแกไปถึงอาณาจักร
 เอมมิล ----- ช่วยด้วยเรมี ช่วยด้วย
 เรมี----- เอมีลแก่วงโคมไฟมาได้เลย ฉันจะรับนายนะ
 เรมี----- เอมีลแก่วงตัวมาหาคัน
 พ่อ----- อพยพด่วน ทุกคนรีบไปที่เรือ
 เรมี----- ห้า ดำรา อี้ย อีบ
 พ่อ----- ไปๆๆ เร็วๆๆๆ อย่าช้า
 เรมี----- เฮ้ รอดด้วยสิ
 พ่อ ----- ทุกคนมาครบยัง มาครบกันไหม เฮ้ เดียวก่อนนะ เรมี อยู่ไหนอะ
 เรมี----- เฮ้ ผมมาแล้ว
 พ่อ----- เร็วเข้าลูก ส่งอะไรให้เขาจับเร็วสิ พู้น้ำเข้าลูก เอ้า จับไว้นะ

พ่อ ----- เรมี
 เรมี ----- พ่อ
 พ่อ ----- เร็วเข้าลูกต้องทำได้ ลูกต้องทำได้
 เรมี ----- ทุกคน รอดด้วย หยุคก่อน
 พ่อ ----- เร็วเข้า เรมี
 เรมี ----- พ่อ พ่อ เออ ทางไหนดีหว่า
 เรมี ----- เรมีร้องตะกุกจะกายจากน้ำ
 เรมี ----- ฉันทั่งรอฟังเสียง เสียงพูดสัญญาณ อะไรซักอย่าง
 เรมี ----- (เสียงท้อร้องเรมี) เฮ้อ
 กุสโตว์ ----- ถ้าเธอหิวขึ้นไปหาอะไรกินซิเรมี ทำไมมานั่งซึมเศร้าอยู่
 เรมี ----- คือ ผมเพิ่งพลัดพรากจากครอบครัว จากเพื่อนฝูง อาจจะทำอะไรได้
 กุสโตว์ ----- แล้วเธอรู้ได้อย่างไร
 เรมี ----- คือผม เออ คุณเป็นภาพที่ผมคิดเอง ผมคุยกับคุณทำไมนะ
 กุสโตว์ ----- ก็เธอเพิ่งจะพลัดพรากจากครอบครัวจากเพื่อนฝูง เธอตัวคนเดียวนะ
 เรมี ----- ไซ้ แต่คุณตายแล้ว
 กุสโตว์ ----- อ้า แต่จิตอธิฐานยอมมีพลังกว่า ถ้าเธอหมกมุ่นอยู่กับอดีต เธอก็จะไม่มีวัน
 มองเห็นอนาคต รู้แล้วก็ขึ้นไปดูข้างบนซะ
 เรมี ----- หัวเราะ ดีใจ
 กุสโตว์ ----- ทำอะไรหะ
 เรมี ----- ผมหิวนะ ผมไม่รู้ตัวเองอยู่ไหนหะ ไม่รู้เมื่อไหร่จะเจออาหารอีก
 กุสโตว์ ----- เรมี เธอมีค่า กว่านั้นเธอเป็นพ่อครัว ผู้สร้างสรรค์ไม่ใช่ลคซิง เธอไม่ใช่
 ขโมย
 เรมี ----- แต่ผมหิวนี้ครับ
 กุสโตว์ ----- หัวเราะ อาหารจะมาเรมี อาหารมาหาผู้รักการทำอาหารเสมอ
 เรมี ----- เฮ้อ
 เรมี ----- ปารีส ตลอดเวลาเนี่ย เราอาศัยอยู่ใต้กรุงปารีส ว้าว สวยงามจริงๆ
 กุสโตว์ ----- สวยงามเป็นที่สุด
 เรมี ----- กุสโตว์ ร้านคุณเธอ คุณพาผมมาที่ร้านของคุณเธอ
 กุสโตว์ ----- เอ้อคุณเหมือนฉันจะมีร้านนะ ไซ้ นั่นไงหะฉันพาเธอมาร้านฉัน
 เรมี ----- ต้องชมหน่อยแล้ว

คอลเลคต์ ----- ได้แล้วนะ

พนักงานเสิร์ฟ----- ขอเซลมอน 2 ที่

เชฟ ตัวประกอบ--- กำลังทอดเซลมอน 2

คอลเลคต์----- ทะเล 3 ที่ ทำอยู่ ขอดจานด้วย

เชฟ ตัวประกอบ--- เซลมอนเสร็จแล้วยกไปได้

เชฟ voice over --- หัวดีเชฟสกินเนอร์ คีนนี่เป็นไงบ้าง

เชฟ ตัวประกอบ--- หัวดีเชฟสกินเนอร์

คอลเลคต์ ----- หัวดีค่ะเชฟ

เชฟ ตัวประกอบ--- หัวเราะ หัวหน้าคูสิโครมา...อันควิโน ลิงกวินี่ลูกชายของเรนาต้า โตะเป็น
หนุ่มแล้ว จำได้ไหม เรนาต้า เคยเป็นกิ๊กกับกุสโตว์นะ

สกินเนอร์----- เออใช่ สวัสดิ์ เอ่อ.....

เชฟ ตัวประกอบ-- ลิงกวินี่

สกินเนอร์----- ใช่ ลิงกวินี่ เธอมีน้ำใจมึนแล้ว เอ่อ

ลิงกวินี่----- แม่ของผมหรือ

เชฟ ตัวประกอบ -- เรนาต้า

สกินเนอร์----- ใช่ เรนาต้า เธอเป็นไงบ้าง

ลิงกวินี่----- ดีซะ ก็ไม่ค่อยดี ก็ไม่ดีเท่าไร คือ เอ่อ

เชฟตัวประกอบ--- เธอตายแล้ว

สกินเนอร์ ----- โอ้ว เสียใจด้วย

ลิงกวินี่----- โอ้- ไม่หอรอกสะ แม่เชื่อว่าสวรรค์มีจริงแม่ไปสบายแม่ไปอยู่บนสวรรค์
แล้ว เอ่อ ผม หัวเราะ เอ่อ

สกินเนอร์ ----- อะไรนี่

ลิงกวินี่----- เอ่อ ๆ ๆ แม่ฝากนี่มาให้คุณสะ แม่หวังว่ามันจะช่วย ผม ช่วยผมได้
ทำงานที่นี่

เชฟตัวประกอบ--- แน่นอนกุสโตว์ต้องไม่รังเรเลย ลูกชายของเรนาต้า

สกินเนอร์----- ใช่ เราจะเก็บเข้าแฟ้มไว้ละ ถ้ามีตำแหน่งที่เหมาะสม

เชฟตัวประกอบ--- เราตกลงจ้างเขาไว้แล้ว

สกินเนอร์----- อะไรนะ แกกล้าดียังไงที่จ้างคน โดยที่ไม่ขอ

เชฟตัวประกอบ--- เราต้องการคนเทขะ

สกินเนอร์ ----- อ้อ ขยะหรือ งั้นก็ งั้นตำแหน่งนี้ก็เหมาะดีแล้ว

ลิงกวีนี้----- เอ๋อ-----หีย
 เรมี่----- ไม่อยากจะเชื่อเลย ผมเข้ามาดูห้องครัวร้านอาหารฉันสูง
 กุสโตว์----- หัวเราะ เธออ่านตำราฉันแล้วไหนมาดูสิว่าเธอรู้แค่ไหน บอกสิคนไหน
 เชฟ
 เรมี่----- อ้อ เอ๋อ-----คนนั้น
 กุสโตว์----- เก่งมาก แล้ว ใครใหญ่รองจากเขา
 เรมี่----- เอ๋อ...ซูเชฟ...นั่นผู้ช่วยเชฟ เอ๋อ คือผู้ช่วยที่รับผิดชอบงานในครัวเวลาที่
 เชฟไม่อยู่ ینگหละ
 กุสโตว์----- อืม
 เรมี่----- ซอลิเอ รับผิดชอบเรื่องซอสสำคัญมาก เอ๋อเชฟเคอพาตีเชฟประจำแผนก
 ยังมีเชฟ ปรุงเฉพาะอย่าง คอมมีคอมมี กูกมีเอใหม่ ทุกคนสำคัญ
 กุสโตว์----- เธอเป็นหนูที่ฉลาดมาก แล้วคนนั้นนั่นใคร
 เรมี่----- โอ้ เขาเธอ คนไม่สำคัญ
 กุสโตว์----- ไม่ใช่ไม่สำคัญ เขาเป็นส่วนหนึ่งในครัว
 เรมี่----- ไม่ เขาเป็นเด็กล้างจาน แนวจานัน มีหน้าที่ล้างจาน ยกขยะไปเทไม่
 ทำอาหาร
 กุสโตว์----- แต่เขาทำได้
 เรมี่----- เอ๋อ หัวเราะ ไม่
 กุสโตว์----- เธอรู้ได้ยังไง ที่ฉันพูดเสมอคือทุกคนทำอาหารได้
 เรมี่----- ก็ ใช่ ทุกคนทำได้ แต่ก็ได้แปลว่าทุกคนควรทำ
 กุสโตว์----- แหม มันก็ไม่ใช่อุปสรรคกับเขานี้ เห็นไหม
 เรมี่----- เขาทำอะไรนะ
 เรมี่----- ไม่ ไม่ ไม่ แบบนี้ก็แย่สิ เขาไม่ เขาไม่ควร เขาจะทำ ซุปเสียนะ แล้วๆ ไม่มี
 กุสโตว์----- ใคร สังเกตเลยหรือ นี่ นี่ ร้านของคุณนะ ทำอะไรซักอย่างสิ
 ฉันจะทำอะไรได้ ฉันเป็นแค่ภาพในจินตนาการของเธอ
 เรมี่----- แต่เขาจะทำซุปเสียนะ เราต้องบอกใครซักคนว่าเขา
 เรมี่----- ร้องตะเกียบตะกายจากน้ำ
 เรมี่----- โอ้ว แม่แล้ว
 กุสโตว์----- เรมี่ มั้วรออะไรอยู่หละ
 เรมี่----- นี่จะเล่นจ๊ะเอ๋ กับผมอีกนานไหมเนี่ย

กุสโตว์----- เธอแสร้งเป็น นี่เป็นโอกาสของเธอแล้ว
 ลิงกวินี----- ห้า
 สกินเนอร์----- ชุปหละ หม้อชุปอยู่ไหนแล้ว
 สกินเนอร์----- อย่างวางทางฉัน
 สกินเนอร์----- หลีกไปให้เด็กเทขะ แก่ทำอาหารเรอะ แก่กล้าดียังไงมาทำอาหารใน
 ครั้วของฉัน แก่ไปเอาความคิดบ้าๆแบบนี้มาจากที่ไหน ถึงได้มาทำเรื่อง
 ปัญญาอ่อนสุดๆ ที่นี้ ฉันควรจะลงโทษแก่ให้หนัก ฉันเล่นแกล้ง ฉันว่า
 ใครๆ ก็ต้องว่าฉันทำถูก ฉันจะลงโทษให้หนัก ลากุสเอาเจ้านี่ลงโทษให้
 หนักๆ เอามัน ไปเข้าเครื่องคั้นหัว บีบไขมันออกจากหัวมันซะก่อน
 ลิงกวินี----- อย่า อย่า โอ้ว อย่า เดียว อย่าให้ลูกค้ากินชุป
 สกินเนอร์----- ชุป เหรอ ห้า อย่าเอาชุป ไป อย่า
 สกินเนอร์----- ลิงกวินี ฉันไล่แกออก ไล่ออก
 พนักงานเสิร์ฟ---- ลูกค้าขอคุยกะเซฟหน่อย
 สกินเนอร์----- แต่เขา เอ่อ เอ่อ
 คอลเลตต์----- ลูกค้าว่ายังไงบ้าง
 พนักงานเสิร์ฟ---- ไม่ใช่ลูกค้าธรรมดานักวิจารณ์อาหารเชียวนะ
 คอลเลตต์----- อีโก้เหร
 สกินเนอร์----- เลอแค
 คอลเลตต์----- เธอพูดว่าไงนะ
 พนักงานเสิร์ฟ---- เธอชอบชุปของเรา
 เรมี่----- คุณเป็นต้นเหตุของเรื่องนี้ละ
 กุสโตว์----- มีคนถามถึงชุปของเธอหนะ
 สกินเนอร์----- แก่เล่นอะไรของแก
 คอลเลตต์----- คุณไล่เขาออกไม่ได้ เลอแค ชอบชุปของเขาเนะ เขาแสดงออกด้วยการ
 บอกคุณ ถ้าเขาเขียนวิจารณ์ชม แล้วคุณไล่ก็ทำออกไป
 สกินเนอร์----- เฮอะ มันเป็นเด็กเทขะ
 คอลเลตต์----- เขาทำอาหารถูกปากเธอ แล้วจะอ้างเป็นร้านกุสโตว์ได้ไง ถ้าเราไม่ทำตาม
 ความเชื่อเขา
 สกินเนอร์----- ความเชื่อเขาว่ายังไงเหร มาสเมอเซล
 คอลเลตต์----- ไม่ว่าใครก็ทำอาหารได้

- สกินเนอร์----- บางทีฉันอาจจะรุนแรงกับเด็กทေးคนใหม่ไปหน่อย เขาใจกล้าเสี่ยงทำ
เราก็น่าจะตบรางวัลแบบที่เซฟกุตว์จัดให้ ถ้าเขาอยากลงไปว่ายน้ำล่อ
ฉลามแล้วใครจะไปห้าม
- กุตว์ ----- กระแอม จะหนีไม่ใช่หรอ
- เรมี่----- ใช่
- สกินเนอร์----- ในเมื่อเธอแสดงความสนใจในอาชีพการทำอาหารของเขา เธอก็
รับผิดชอบเขาไปก็แล้วกัน มีความเห็นอีกไหม หืม จั๊นก็กลับไปทำงาน แก
นี่ ถ้าไม่ใช่โชคมหาสง ก็ยอดมหาช่วย แกจะต้องทำซูปใหม่อีกครั้ง แล้ว
คราวนี้ฉันจะคอยดูแลเอาไว้ว ฉันจะดูแลชนิดตาไม่กระพริบพวกเขาคิดว่า
แกทำอาหารได้แต่รู้ไหมว่าฉันคิดยังไง ลิงวินี่ ฉันคิดว่าแกเป็นไอ้เจ้าเล่ห์
มักใหญ่ใฝ่สูงเกิน
- สกินเนอร์----- หนู หนู
- เซฟตัวประกอบ --- จับสิ จับ เร็วเข้า จับให้ได้
- ลิงวินี่ ----- ทำไงต่อ จับได้แล้ว
- สกินเนอร์----- ฆ่ามัน ฆ่าหนู แต่ไม่ใช่ในครัว จะบ้าหรอ แกรู้ไหมจะเป็นยังไง ถ้ามีใครรู้
ว่าครัวของเรามีหนูวิ่งเล่น ร้านปิด ตกลงกันระนาว ชื่อเสียงของเราแขวน
อยู่บนเส้นด้ายเลยนะ เอมันไปไว้ที่อื่นเลย ไปไกลๆแล้วฆ่ามันอย่าให้
เหลือซาก ไป
- ลิงวินี่----- อย่างมองฉันอย่างนั้นนะ ไม่ใช่คนเดียวที่ติดกับ พวกเขาจะให้ฉัน
ทำอาหารซูปใหม่อีกหนะ ฉันหมายถึงฉันไม่ได้อยากเป็นก๊ก ฉันไม่ได้
อยากทำอาหารฉันไม่แค่มั้ยอยากให้ตัวเองมีปัญหาหนะ นายต่างหากที่
เป็นคนใส่เครื่องเทศพวกนั้น นายใส่อะไรลงไปอะ อลิกาโน รีปล่าวเรอะ
จันเอ่อ โรสแมรี่ มันเป็นเครื่องเทศไซม์มะ โรสแมรี่หนะ นายไม่ได้ใส่โรส
แมรี่ลงไปหรอ แล้วอะไรที่มันโรยลงไป ที่ใส่ลงไปเอ่อ เอ่อ .....เฮ้อ ฉัน
ตกลงไม่ได้ ฉันเสียเวลามากละ ฉันทำอาหารไม่เป็น แล้วตอนนี้ ก็ยัง
มาคุยกับหนู ยังกับนาย ห้า นาย พนักหน้าหรอ นาย นาย พักหน้าจัน
หรอ นายเข้าใจที่ฉันพูดหรอ จันจันก็ไม่ได้บ้าอะสิ หัวเราะ อ๊ะ เตี้ย
ก่อนนะ เอ่อ ฉันทำ อาหารไม่เป็นถูกมะ แต่ นาย นายทำเป็น ถูกมะ นี่ไม่
ต้องถ่อมตัวมาก นายเป็นหนูฉันรู้ ที่นายทำไปหนะ เพราะว่าชอบมาก ใช่
อาจจะเวิร์คก็ได้ พวกเขาชอบซูป.....โอ้ว เขาชอบซูปนาย นายคิดว่านาย

จะทำได้เหมือนเดิมไหม โอเค ฉันจะปล่อยนายออกมาแล้วนะ แต่เรา
จะต้องร่วมมือกันนะ ได้ไหม โอเค

เรมี่-----

หัวเราะ

ลิ่งกวีนี้-----

ฉันอยู่ที่นั่นล่ะ คุณมัน เอ่อ มันก็บ้านอะนะ แบบว่า เอ่อ คล้ายบ้าน ก็ไม่
เลวอะนะ มีฮีสเตอร์ มีไฟ มีโซฟา แล้วก็ทีวี จำไว้นะ ของฉันก็เหมือนของ
นาย

ทีวี-----

นี่คุณ นี่ฉันฝันไปรีป่าว มันเป็นฝันที่ดีที่สุด ฝันที่เรามีส่วนร่วม ทำไมจะ
ไม่ใช่ที่นี่ ทำไมจะไม่ใช่ตอนนี้ ฉันที่ไหนจะดีเท่าฝันที่ปารีส

ลิ่งกวีนี้-----

หวัคคีฟอครวน้อย ตื่นได้แล้ว โอ้วไม่นะ โช๊ะเอ๊ย นึกแล้วต้องเป็นอย่างนี้
ฉันให้หนูเข้าบ้านแล้วก็บอกว่าของมันก็เหมือนของมัน หายเกลี้ยงเลย เรา
นี่โง่จริง เขาขโมยอาหารแล้วก็ชิงหนี มันก็แน่นอยู่แล้ว จะไวใจหนูได้
ยังไงล่ะ

ลิ่งกวีนี้-----

เอ่อ หวัคคี ทำให้ฉันเหรอ

ลิ่งกวีนี้-----

อืม อร่อยนะแล้วใส่อะไรลงไปอะ นายเอามาจากไหนอะ มันก็อร่อยแต่
อย่าขโมย ฉันไปซื้อเครื่องเทศให้ดิ้มะ

ลิ่งกวีนี้-----

โอ้วไม่เราจะทำงานสาย วันแรกชะด้วย มาเร็วฟอครวน้อย

คอลเลตต์-----

แม้ฉันจะเหมือนกับนักวิจารณ์มากมายวิจารณ์โดยไม่สนกุสโตว์ เซฟผู้
ยิ่งใหญ่ที่ได้เสียชีวิตลงไปแล้วซูปก็ยังคงรสชาติดีเยี่ยมและยังมีกลิ่นหอม
ของเครื่องเทศอบอวนอยู่

สกินเนอร์-----

เลอแค เหรอ

คอลเลตต์-----

ใช่ ท่ามกลางความพิศวง ร้านกุสโตว์เป็นที่จับตามองอีกครั้งหนึ่ง เวลาจะ
พิสูจน์ว่าใช่ตัวจริงหรือไม่

ลิ่งกวีนี่-----

เฮ้อ คือ เอ่อ เอาไงดี ฉันรู้ว่ามันเง่าพิกล แต่เรื่องนี้เราทำคนเดียวไม่ได้ เรา
สองคนต้องช่วยกันจริงไหม เห็นด้วยป่าว งั้นเรามาลุยกันเลย

สกินเนอร์-----

ขอยินดีต้อนรับสู่แรก เอาล่ะเชิญเริ่มต้นทำซูป ตามสบายแล้วไม่ต้อง
รีบ ทั้งอาทิตย์เลยก็ได้

ลิ่งกวีนี้-----

ซูปเหรอ

ลิ่งกวีนี้-----

ร้องด้วยความเจ็บ แบบนี้ไม่ได้เรื่องแน่ฟอครวน้อย งั้นเราทำแบบนี้ไปฉันท
ต้องบ้าตายแน่ เราต้องหาวิธีอื่นวิธีที่ไม่ใช่การกัด ขบ หรือวิ่งขึ้นวิ่งลงบน
ตัวมัน ด้วยเท้าหนูของนายแบบนี้ คิดจะกัด ห้าม คิดจะวิ่ง ห้ามจะย่ำหรือ

ตะกุกก็ไม่เอา เข้าใจไหมพ่อครัวน้อย พ่อครัวน้อย อ้อ นายหิวล่ะสิ โอเค
เรามาหาทางใหม่ นายรู้วิธีทำอาหาร ส่วนตัวฉันเองก็ทำตัวเป็นพ่อครัว เรา
แค่ต้องจัดระบบเพื่อให้ฉันทำตามที่คุณต้องการ โดยที่ไม่ดูเหมือนฉันถูก
เจ้าหนูพ่อครัวตัวเล็กควบคุม โชคดีฉันสิ ฉันเป็นบ้า ฉันเป็นบ้า ฉันเป็นบ้า
ฉันอยู่ในห้องแช่เย็นกำลังคุยกับหนู

สกินเนอร์----- ลิงกวินี่
ลิงกวินี่----- เราต้องสื่อสารกัน ฉันไม่สามารถที่ต้องคอยดูว่ามันใช่ หรือไม่ใช่ จากการ
สายหัวของหนู
สกินเนอร์----- ฉันเห็นหนู ฉันเห็นหนู
ลิงกวินี่----- หนูเหรออ
สกินเนอร์ ----- ใช่ ๆ หนู ๆ อยู่ข้างๆ นาย แล้วนายมาทำอะไร อยู่ในนี้
ลิงกวินี่ ----- เอ้อ แบบว่า มาทำความคุ้นเคยกับผักปลาหะครับ
สกินเนอร์ ----- ออกไป คุ้นเคยกับผักมาก ไปเขาเรียกว่าบ้า รู้ไว้
ลิงกวินี่----- เฮ้อ เกือบไปแล้ว อยู่ข้างบนปลอดภัยนะ โอ้ววววววววว
ลิงกวินี่ ----- หัวเราะ
ลิงกวินี่ ----- นายทำงั้นได้ไงอะ โว้ว ทำบอกใบ้เราเถอะมดยาด
เรมี----- แค่มองตาเราก็รู้เรามีความคิดที่บ้าเหมือนกัน
ลิงกวินี่----- โอเค นายจะพาฉันไปไหนอะ เดี่ยวขอโทษทีนะ โอเค
ลิงกวินี่----- เพื่อสุขภาพ
กุสโตว์----- เอาล่ะเสร็จละ
สกินเนอร์----- อืม ยินดีด้วยนะ นายบังเอิญทำสำเร็จอีกครั้งแล้วสินะ แต่นายทำอะไร
เป็นไปมากกว่าซูป ถ้ายังอยากทำงานในครัวของฉันอีก คอลเลตต์ จะ
รับผิดชอบสอนนายว่าเราทำงานกันยังไงที่นี่
ลิงกวินี่----- ฟังนะ ผมแค่อยากให้คุณรู้ว่า ผมรู้สึกเป็นเกียรติแค่ไหนที่ได้มาเรียนกับ
คุณ
คอลเลตต์----- ไม่ต้องพูด ฉันแค่อยากให้นายรู้ว่า นายกำลังเจออยู่กับใคร นายเห็น
ผู้หญิง อยู่ในครัวนี้ ก็คน ฉันคนเดียว ทำไมถึงมีแค่ฉันคนเดียว
ลิงกวินี่ ----- ร้อง

- คอลเลตต์ ----- เพราะการครัวฉันสูงมีการปกครองแบบโบราณคร่ำครึ ตามกฏบัญญัติ
ของผู้ชายแก่เง่า กฎที่ตั้งขึ้นมาก็ดีกันไม่ให้ผู้หญิงเข้ามาในโลกของการ
ทำอาหารพอฉันเข้ามาได้ ฉันเข้ามาได้ยังไง
- ลิววินี่----- เอ่อ คือว่า เพราะว่า คุณ อะห่า โว้ว
- คอลเลตต์----- เพราะฉันกล้าที่สุดในครัวนี้ไง ฉันเหนื่อยมานานกว่าฉันจะมาถึงขั้นนี้ ฉัน
จะไม่ยอมเสียมันไปเพราะเด็กเพชชะดวงดีคนหนึ่ง เข้าใจ
- ลิววินี่ ----- รื่อง.....หัวเราะ .....ว้าว
- ฟังซ์ว ----- อาหารทำง่าย อาหารขายง่าย กุสโตว์ทำอาหารจีนเป็น ไชนีสอิซี่
- สกินเนอร์----- หัวเราะ ทำได้ดีมากจริงๆฟังซ์ว เก่งเหมือนเคย
- ฟังซ์ว----- ดีซะใหม่ครับ
- สกินเนอร์----- ผมอยาก ให้คุณคิดไอเดียใหม่ๆ เป็นคอนเซปอาหารแซ่แข็ง ใหม่ล่าสุด
กุสโตว์คอนพิบปี คล้ายๆ กับ คอนค็อก เพียงแต่อันเล็กกว่า กัดพอดีคำ
- ฟังซ์ว----- คอนค็อก คืออะไร
- สกินเนอร์----- ใสักรอกถูกๆ ชุบด้วยแป้ง อาหารอเมริกัน ภาพโฆษณาเช่น กุสโตว์ใสั
เคียมกับหมวกแบบอังกิลแบบแบร์ริคอมไป
- ฟังซ์ว----- หรือข้าวโพดอันใหญ่ๆ มีหน้าเป็นหมา
- สกินเนอร์----- ใได้ แต่ใหน้าเช่ลือก็ดี
- สกินเนอร์----- โทรตามนายฉัน
- ทนาย----- อืม ฟินัยกรรมระบุเอาไว้ว่า หากหลังจากระยะเวลา 2 ปี นับจากวันที่
เสียชีวิต ไม่มีทายาทมาปรากฏตัวผลประโยชน์ทางธุรกิจของกุสโตว์จะตก
เป็นของผู้ช่วยเหลือคุณ
- สกินเนอร์----- ผมรู้ฟินัยกรรมบอกไว้ยังไง แต่ที่ผมต้องการที่จจะรู้คือจดหมายฉบับนี้ เฮ้ย
ไอ้เด็กคนนี้จะทำให้อะไรเปลี่ยนใหม่
- ทนาย----- หน้าตาไม่มีเค้าเหมือนเท่าไร
- สกินเนอร์----- เค้าไม่มีความเหมือนเลยสักนิด เขาไม่ใช่ลูกชายของกุสโตว์ กุสโตว์ไม่มี
ลูกซะหน่อย แล้วมันจะข้างพอดีอะไรอย่างนี้ กำหนดที่ฟินัยกรรมจะ
หมดอายุก็อีกไม่ถึงเดือน แล้วจู่ๆไอ้หนูก็โผล่หัวมาพร้อมกับจดหมายจาก
แม่ของเขาที่เพิ่งตายไป อ้างว่ากุสโตว์เป็นพ่อของเขา นำสงสัยเป็นอย่างยิ่ง
- ทนาย----- นี่ของกุสโตว์ ขอผม
- สกินเนอร์----- เออ ได้เลย ได้

ทนาย ----- แต่ว่าเด็กคนนั้นไม่รู้
 สกีนเนอร์----- หล่อนอ้าวว่าไม่เคยบอกลูกชายและกุสโตว์ และขอไม่ให้ผมบอก
 ทนาย----- เขาต้องการอะไร เหรอ
 สกีนเนอร์----- ของงาน
 ทนาย----- แค่งาน ก็ถ้าเงินคุณจะห่วยไปทำไมเล่า เขาทำงานที่นี้คุณก็สามารถจับ
 ตาคูเขาไว้ได้ ส่วนผมก็ค่อยสืบเสาะหาว่าเรื่องนี้มีมูลแค่ไหน ผมคงให้คุณ
 เก็บตัวอย่างดีเอ็นเอจากเด็กคนนี้มา เป็นเส้นผมก็ได้
 สกีนเนอร์----- จำคำผมไว้นะ เรื่องทั้งหมดนี้มันน่าสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เฮ้ย เขาต้องรู้อะไร
 แน่
 ทนาย----- ใจเย็นๆ เขาเป็นเด็กเทซยะ ผมว่าคุณเอาเขาอยู่น่า
 คอลเลตต์ ----- นั่นนายทำอะไร
 ลิงกวีนี้----- เอ่อ เอ่อ คือ ผมกำลังหั่น หั่นผักอะ ผมกำลังหั่นผัก
 คอลเลตต์----- อย่า เสียพลังงานเสียเวลาไปว คิดว่างานกูก็มันก็กึกก็กิมเหมือนคุณแม่
 ทำกับข้าววันหรือ เพราะคุณแม่ไม่เคยเจอชั่วโมงที่ออเดอร์กระหน่ำเข้ามา
 สั่งกันสารพัดอย่าง ทำก็ยาก เวลาทำแต่ละงานก็ไม่เท่ากัน แล้วต้องส่งถึง
 โต๊ะลูกค้าพร้อมกันทุกงาน ทำร้อนและอ่รอย ทุกวินาทีมีค่า นายจะมาทำ
 แบบคุณแม่ไม่ได้
 คอลเลตต์----- อะไรเนี่ย
 ลิงกวีนี้----- เอ่อ
 คอลเลตต์----- ที่ทำอาหารต้องไม่รก เวลาสั่งอาหารเร่งมาอะไรจะเกิดขึ้น ที่รกจะทำให้
 งานช้ารก อาหารไม่ไป ออเดอร์ก็ตกค้าง หายนะก็เกิด ฉะนั้นจะพูดให้นายจำ
 ได้ง่ายๆ นะ ที่ทำอาหาร ต้องไม่รก ไม่งั้นฉันจะฆ่านาย
 คอลเลตต์----- เฮ้อ แขนเสื้อนาย ยังกับเป็อนอ้วกเนาะ เก็บมือและแขนเข้าแนบตัวเอาไว้
 อย่างเงี้ยแหละเห็นไหม กลับเข้าทำมาตรฐานเสมอ ต้องไว อุปกรณ์มันคม
 และก็ร้อน เก็บแขนแนบตัวนายจะโดนไฟลวกและมีคบาดน้อยลงแขน
 เสื้อก็จะสะอาด บุคลิกของเชฟ ฝึกกันเป็อนเลอะ แขนเสื้อขาว ฉันทูสไตล์
 ของกุสโตว์ อาหารของกุสโตว์ต้องมีสิ่งที่ไม่คาดคิดเสมอ ฉันทจะทำให้ดู
 ฉันท้องตำราอาหารของเขาได้หมด
 ลิงกวีนี้----- ทำสิ่งที่ไม่คาดคิดอยู่เสมอ
 คอลเลตต์----- ผิด ปรุงตามตำราเป็ียบ

- ลิ่งกวีนี้ ----- แต่คุณพูดว่า
- คอลเลตต์ ----- ไม่ๆ หน้าที่เขาถือสร้างสิ่งที่ไม่คาดคิด หน้าที่เราถือคือ ทำตามตำรา
- ลิ่งกวีนี้ ----- ทำตามตำรา
- คอลเลตต์ ----- โอเค เราจะรู้ว่าขนมปังอร่อยได้ไงโดยที่ไม่ชิม ไม่ใช่ดม ไม่ใช่ดู แต่ฟังเสียงของแป้ง ฟังสิ เสียงแตกอันเพราะพริ้ง ขนมปังฉันดีเท่ามันที่จะเป็นเสียงแบบนี้
- คอลเลตต์ ----- ทางเดียวที่จะได้ฝึกและผลไม้ที่ดีที่สุด คือการได้เลือกเป็นคนแรก มีสองทางที่จะได้เลือกเป็นคนแรก หนึ่ง คือปลูกเอง หรือติดสินบนคนปลูกแบบนั้น ร้านที่ดีที่สุดได้เลือกก่อน การทำอาหารฉันสูงเป็นของพวกเขาโฮโซ เพราะฉันเซฟก็ต้องโฮโซ แต่ไม่จริง นายคุณนั่น หนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุ 12 เคยเป็นนัก กายกรรมอยู่คณะละครสัตว์แต่โดนไล่ออกเพราะเมียกับลูกสาวของหัวหน้าคณะ คอลเลตต์เคยติดคุก
- ลิ่งกวีนี้ ----- ซื่อหาอะไรอะ
- คอลเลตต์ ----- ไม่มีใครรู้จริงหรอก ใครถามเขาก็เล่าไม่เหมือนกันซักครั้งเดียว
- คอลเลตต์ ----- ฉันยกยอกเงินของบริษัทยักษ์ใหญ่แห่งหนึ่ง ฉันปล้นธนาคารที่ใหญ่เป็นอันดับสองของฝรั่งเศสด้วยปากกาถูกลิ้นด้ามเดียว ฉันสร้างโลกเรียนฉัน โอโซนเหนือเมืองเอบียอง ฉันฆ่าคนตายด้วยนิ้วหัวแม่มือ
- คอลเลตต์ ----- อย่าผลอไปเล่นไฟ กับคอมปีดูเข้าหละ เขาโดนแบบห้ามเข้าราวเวกัส ลาลูส ขายปิ่นให้กับกองทัพปฏิวัติ
- ลิ่งกวีนี้ ----- ปฏิวัติที่ไหน
- คอลเลตต์ ----- เขาไม่บอก แน่่อนว่าลูกค้าเขาرابไม่ชนะ เห็นยังหละ เราเป็นศิลปิน โจรสลัด เราเป็นมากกว่าก๊วนะ
- ลิ่งกวีนี้ ----- เราเธอ
- คอลเลตต์ ----- ไซ่ นายก็เป็นพวกเราแล้วไซ่มะ
- ลิ่งกวีนี้ ----- ไซ่ ขอบคุณ สำหรับคำสอนทุกอย่างที่เกี่ยวกับการทำอาหาร
- คอลเลตต์ ----- ขอบคุณเช่นกัน
- ลิ่งกวีนี้ ----- ขอบคุณเรื่องอะไรอะ
- คอลเลตต์ ----- ที่รับคำสอน
- สกินเนอร์ ----- ห้า เอ้อๆ หนูตัวนั้น
- ลิ่งกวีนี้ ----- กุญแจตกหนะ

พนักงานเสิร์ฟ---- คำนี้น่าไม่ทราบว่าจะรับอะไรดีครับ

ลูกค้าผู้ชาย----- ชุปร้านคุณอร่อยมาก

ลูกค้าผู้หญิง----- แต่ๆ แต่ว่า แต่เราสั่งทุกครั้งที่มาอะ

ลูกค้าผู้ชาย----- ใช่มั้ยอย่างอื่นเสนอใหม่

พนักงานเสิร์ฟ----- ครับ แต่ ผักของเราอร่อย

ลูกค้าผู้ชาย----- ใจผมรู้ แต่ผักของคุณเป็นงานเด็ดที่นี่มานาน เซฟมีอะไรใหม่ๆบ้างไหม
หละ

พนักงานเสิร์ฟ----- ลูกค้าถามว่ามีอาหารใหม่ๆอะไรบ้าง

เซฟ----- ใหม่หเรอ

พนักงานเสิร์ฟ----- ไซ้

เซฟ----- แล้วนายบอกไปว่าอะไร

พนักงานเสิร์ฟ----- ฉันบอกว่าจะมาถาม

สกินเนอร์----- นายเพื่อเจ้ออะไรอยู่นี

เซฟ----- ลูกค้าถามว่ามีอะไรใหม่บ้าง

พนักงานเสิร์ฟ----- จะให้ตอบว่ายังไงหละ

สกินเนอร์----- นายตอบเขาไปว่ายังไง

พนักงานเสิร์ฟ----- ฉันตอบเขาไปว่าจะมาถามอะ

สกินเนอร์----- หิม ง่ายจะตายไป ก็แค่จัดสูตรอาหารเก่าของกุสโตว์ออกมาที่เราไม่ได้ทำ
กันมาพักใหญ่ ลูกค้ารู้จักอาหารดั้งเดิมของเราแล้วอะ ลูกค้าชอบชุปรของ
ลิงกวีนี่นะ

สกินเนอร์----- สะดุ้ง ลูกค้าถามหาอาหารจากลิงกวีนี่หระ

เซฟ----- ลูกค้าหลายคนชอบชุปรเราพูดแค่นั้นนะ

สกินเนอร์----- พูดแค่นั้นหระ นั้นก็ดี ถ้าลูกค้าต้องการลิงกวีนี่ บอกเขาว่าเซฟลิงกวีนี่
เตรียม อาหารพิเศษไว้ให้พวกเขาแล้ว อาหารที่ไม่มีอยู่ในเมนู อ้อ แล้วอย่า
ลืมเน้นคำว่า สูตรลิงกวีนี่ ด้วยนะ

เซฟ----- ครับเซฟ

สกินเนอร์----- นี่จะเป็นโอกาส นายได้ลองทำสิ่งที่สมกับความสามารถของนายลิงกวีนี่
เอ้อ อาหารจานเก่งที่ถูกลิ้ม สวีทเบรตอะรากุสโตว์ คอลเลคต์จะช่วยนาย
ทำ

คอลเลคต์----- ค่ะเซฟ

- สกินเนอร์----- เอ้า เร่งมือเข้า ลูกค้าของเราหิวแล้ว
- เซฟ----- แน่ๆ แน่ใจเหรออ อาหารสูตรนั้นหนะห่วยสุดๆ กุสโตว์พูดเองเลยนะ
- สกินเนอร์----- เซฟอนาคตไกล ต้องมีอะไรทำทายกันหน่อย
- คอลลเกตต์----- สวีทเบรตอะรากุสโตว์ กระจะเพาะลูกวัวปรุงในสาหร่ายทะเล กับหนวด ปลาหมึกยักษ์ กุหลาบ ปลา ไช้หอย กิคัก เห็ดขาวอบแห้ง แองโซวี ซอส ชะเอม เอ้อ ฉันไม่รู้จักอาหารสูตรนี้ แต่ก็สูตรกุสโตว์ เพราะฉะนั้น ลาโลว์ เรามีกระจะเพาะลูกวัวหมักไว้หม่อะ
- เซฟ----- มีกระจะเพาะลูกวัวเดียวเอาให้
- ลิงกวีนี้----- กระจะเพาะลูกวัว
- ลิงกวีนี้----- โอเค เดี่ยวผมมานะ โอเค ไม่ต้องสนใจผม ผมขอชิมไอนี้แป็บเดียว ไหน คูลี อยู่ตรงนี้ได้ข้อมมา ขอบคุณ เอ้อ ๆ ขอโทษนะ ผมจะ เอ้อ คือแบบว่า ผม ต้องใช้ไอนี้ ขอชิมก่อนนะ เฮ้ ผมจะหยิบไอนั้น คือผม เอ้อ ผมต้องใช้ เครื่องเทศโอเค
- คอลลเกตต์----- นายทำอะไรหนะ นายต้องทำอาหารสูตรกุสโตว์นะ
- ลิงกวีนี้ ----- นี่หละสูตรเขาหนะ
- คอลลเกตต์----- สูตรเขาไม่ใช่ น้ำมันเห็ดลัฟเฟิลขาว นายทำอะไร โอ้ว นายม้วนี่นี่นา นี่ ไม่ใช่เวลาทดลองของใหม่ ลูกค้ากำลังรออยู่
- ลิงกวีนี้----- คุณพูดถูก ผมน่าจะเชื่อคุณนะ
- คอลลเกตต์----- เลิกเลยนะ
- ลิงกวีนี้ ----- เลิกอะไรหละ
- คอลลเกตต์ ----- เลิกทำให้ฉันกลัว ที่นายกำลังทำอยู่ เลิกซะ
- เซฟ----- อาหารพิเศษได้รียัง
- คอลลเกตต์ ----- ได้แล้ว นึกว่าเราจะร่วมมือกันซะอีก
- ลิงกวีนี้----- ก็ร่วมมือกัน
- คอลลเกตต์ ----- แล้วนายทำอะไรอยู่หละ
- ลิงกวีนี้----- ก็ผมอธิบายไม่ถูกนี่นา
- เซฟ----- อาหารพิเศษเล่า
- คอลลเกตต์ ----- จะได้แล้ว
- คอลลเกตต์ ----- โอ้วๆ ฉันลืมซอสแองโซวี ชะเอม
- ลิงกวีนี้ ----- โอ้วๆๆๆ

- คอลเลตต์ ----- อย่างยุ่งเหยิงว่ะ
- ลิงกวินี่ ----- ผมไม่ ผมไม่ผม เอ่อ ขอโทษ
- สกินเนอร์ ----- งานเด็ดของลิงกวินี่เสร็จรึยัง
- เซฟ ----- เสร็จแล้วหน้าตามันเ็นๆ ยังไงไม่รู้ เพิ่งยกไป
- สกินเนอร์ ----- นายชิมรึยัง
- เซฟ ----- อ้อ ชิมสิ เหมือนเขาจะเปลี่ยนมัน
- สกินเนอร์ ----- เขาเปลี่ยนยังงัย
- เซฟ ----- เขาเปลี่ยนช่วงที่ยกออกไปทางประตูนั้นแหละ
- พนักงานเสิร์ฟ ----- ลูกค้าชอบมาก ลูกค้าคนอื่นๆ ก็เริ่มถามถึงอาหารจานนี้แล้ว งานของลิงกวินี่ มีออเดอร์เพิ่มอีก 7 ที่
- สกินเนอร์ ----- มัน ดีจังเลยนะ
- เซฟ ----- อาหารจานพิเศษ อาหารจานพิเศษ อาหารจานพิเศษ อาหารจานพิเศษ
- เซฟในครัว ----- ยินดีด้วย ยินดี
- ลิงกวินี่ ----- พักแล้วนะพ่อครัวน้อย หายใจหน่อย เราทำได้ดีมากเลยคืนนี้
- สกินเนอร์ ----- จ้าก แฮ่ๆ.....หมวกพ่อครัว ไอ้ โส๊ะๆ จริงๆเลยนะ ฉันอยากจะคุยอะไรกับนายหน่อย ลิงกวินี่ มาห้องฉันสิ
- ลิงกวินี่ ----- ผมจะ โคนรีป่าว
- สกินเนอร์ ----- โคนเธออ ไม่ จิบไวน์นิดหน่อย สั่งสรรคักันภาษาพ่อครัว
- เซฟ ----- เด็กล้างจานไม่มารับคำสั่งจากเธออีกแล้วมั้งคอลเลตต์ เขามีทุกอย่างที่ ต้องการแล้ว
- สกินเนอร์ ----- ดื่มให้กับความสำเร็จของนายนะลิงกวินี่ ดีต่อตัวนาย
- ลิงกวินี่ ----- เอ่อๆ ผมแค่รับเป็นมารยาทแหละ คือว่าผมไม่ค่อยชอบดื่มหรอก
- สกินเนอร์ ----- แน่นอนนายไม่ดื่ม ฉันก็ไม่ดื่มหรอก ถ้าเป็นไวน์ถูกต้องอย่างนี้ แต่นายจะต้อง ใ้โง่มาก โง่อย่างใหญ่โตมโหฬารเลยทีเดียว ถ้าไม่อย่างจิบไวน์ ซาโตะลาทั่ว ปี 61 และนาย มีสเตอร์ลิงกวินี่ไม่ได้โง่เลยซักนิดเดียว มาดื่มให้กับความ ใ้โง่ของนายนะ
- เรมี่ ----- ตื่นตกใจ
- เอมิล ----- เรมี่
- เรมี่ ----- เอมิลเธอ
- เอมิล ----- ไม่อยากเชื่อเลยนายยังไม่ตาย

- เรมี----- ฉันนึกว่าจะได้เจอพวกนายอีกแล้ว
 เอมิล----- น้ำแรงขนาดนั้น นึกว่าไม่รอดแน่ๆเลย
 เรมี----- นาย กินอะไรอยู่อะ
 เอมิล----- ฉันก็ไม่รู้หรอก ฉันคิดว่ามันคงเป็นห่ออะไรซักอย่าง
 เรมี----- อะไรเนี่ย อย่างน่า ตอนนี้นายอยู่ในปารีสนะ เมืองของคุณ พี่น้องของคุณ
 ต้องไม่กินของเหลือจากเมืองของคุณ
 กุสโตว์----- เรมี ขโมยของเธอ เธอบอกลิ่งกวีนี้ว่า เธอไว้ใจได้
 เรมี----- ไว้ใจได้ ผมเอาให้พี่ชายกิน
 กุสโตว์----- แต่ แต่ๆ แต่ว่าเขาอาจจะตงงานได้
 เรมี----- เขาตงงาน ผมก็ตงงาน ทุกอย่างเรียบร้อยดี เข้าใจมะ
 สกินเนอร์----- เติมหน่อยไหม
 ลิ่งกวีนี้----- ผมไม่ควร แต่ เอ้อ โอเค
 สกินเนอร์----- แล้วนายเรียนมาจากไหนลิ่งกวีนี้
 ลิ่งกวีนี้----- เอ้อ เรียนเธอ
 สกินเนอร์----- แน่อนนาย คงไม่คิดว่าให้ฉันเชื่อว่านายเพิ่งทำอาหารเป็นครั้งแรก
 ลิ่งกวีนี้----- ไม่ใช่ คับ มันเป็นครั้งที่ หนึ่ง สอง สาม สี่
 สกินเนอร์----- ฉันนึกแล้ว
 ลิ่งกวีนี้----- ครั้งที่ 5 วันจันทร์หะ ครั้งแรกของผม แต่เมื่อก่อนผมมีหน้าที่ยกขยะไป
 ห้าง
 สกินเนอร์----- เติมไวน์อีกซักหน่อยนึง บอกลิ่งกวีนี้ เธอชอบอะไรบ้าง เธอรักสัตว์รี
 ป่าว
 ลิ่งกวีนี้----- หัวเราะ อะไรนะ สัตว์เธอ สัตว์อะไรหะ
 สกินเนอร์----- โอ้ ก็ทั่วไป หมา แมว ม้า หนูตะเภา หนู
 เรมี----- ฉันเอาของมาให้ นาย ไม่ๆๆๆๆ คายออกมาเดี๋ยวนี้เลย เอ้อ ฉันต้องนาย
 ชะแล้วเรื่องของกินหะ หลับตาสิ ที่นี้ลองกัดคำเล็ก เล็กๆ
 เรมี----- ไม่ ไม่ อย่างลีน โสภกอย่างนั้นสิ
 เอมิล----- มันไม่ทันแล้ว
 เรมี----- นี่ค่อยๆ เคี้ยวละ คิดถึงรสชาติของมัน
 เอมิล----- มันก็ไม่เชิงอ้า
 เรมี----- เห็นมะ มันๆ เค็มๆ หวานๆ รสชาติหอมแบบแปลกๆ รู้สึกใหม่หะ

- เอมิล ----- โอ้ ฉันว่า สมองนายแปลกๆ
- เรมี ----- นายหลับตา แล้วลองนี่ คนละรสกันเลยใช่มีะ หวานกรอบ มีรสเปรี้ยววนิด
หน้อยตอนเคี้ยวหมด
- เอมิล ----- โอเค
- เรมี ----- ที่นี่กินพร้อมกันเลย
- เอมิล ----- โอเค ฉันว่าฉันรู้สึกอะไรบางอย่างนะ
- เรมี ----- อาห๊ะ
- เอมิล ----- มันอาจจะเป็นรสตัว อาจจะเป็นสัมผัส
- เรมี ----- นั่น ใจ ที่นี้ ลองคิดว่าเอารสอร่อยทั่ว โลกมาผสมกันอย่างลงตัว รสชาติที่
ไม่เคยมีใครลิ้มลอง เป็นการค้นพบครั้งใหม่
- เอมิล ----- ฉันคิดว่า นายทำฉันงงอีกแล้ว
- เรมี ----- เฮ้อ
- เอมิล ----- แต่มันก็น่าสนใจ ขยะที่อร่อยที่สุดที่เคย.....เสีย เราทำอะไรกันอยู่นี่
พอยังไม่รู้ว่านายยังไม่ตาย เราต้องกลับไปทำอาณาจักรทุกคนจะดีใจ
- เรมี ----- ไซ้ แต่ เอ่อ
- เอมิล ----- อะไร
- เรมี ----- คือว่า ฉัน คือ ต้องแบบว่า
- เอมิล ----- มีอะไรสำคัญกว่าครอบครัว ที่นี้มีอะไรสำคัญ
- เรมี ----- คือ เอ่อ ไปเยี่ยมซะหน่อยก็ไม่เสียหายหรอกมั้ง
- สกินเนอร์ ----- นายเคยเลี้ยงหนูไหมหละ
- ลิงกวีนี้ ----- ไม่เคย
- สกินเนอร์ ----- ทำงานในห้องแลปกับหนู
- ลิงกวีนี้ ----- ไม่เคย
- สกินเนอร์ ----- อาจจะเคยอยู่กับหนูในห้องสกปรกมา
- ลิงกวีนี้ ----- ไม่เคย ไม่เคย ไม่เคย
- สกินเนอร์ ----- นายรู้เรื่องเกี่ยวกับหนู นายรู้ว่านายรู้
- ลิงกวีนี้ ----- นายรู้ ใครรู้อะไร ก็ไม่รู้อะ หนู หนู ทำไมเขาเรียกอย่างนั้นอะ
- สกินเนอร์ ----- อะไร

- ลิ่งกวีนี้----- แรท ระ ทู อี้ มันคือสตู ไข่ไหม ทำไมเขาตั้งชื่อแบบนี้ ถ้าจะตั้งชื่ออาหาร ก็น่าจะตั้งให้ฟังดูอร่อยหน่อยอะ แรท ระ ทู อี้ ฟังดูไม่น่ากินเลย ชื่อมัน แปลว่าหนู กับตูดของหนู หนู กับตูดหนู มันฟังดู ไม่น่ากินเลยซักนิดนึง
- สกินเนอร์ ----- มันน่าเสียดายมากเพราะตอนนี้ ไวน์หมดซะแล้ว
- พ่อ----- ลูกชายฉันกลับมาแล้ว เฮ้
- พ่อ----- ฉันหาคนมาทำหน้าที่แทนแก เป็นคนตรวจสอบยาเบื้อ มันเป็นอะไรที่ เอ้อแต่ก็ไม่มีใคร โคนยาเบื้อ โชคดีไปมันไม่ใช่งานง่ายๆ แล้วแกก็ไม่ได้ทำให้ มันง่าย
- เรมี----- ผมรู้ ผมขอโทษครับพ่อ
- พ่อ----- ที่สำคัญก็คือ แกกลับมาบ้านแล้ว
- เรมี----- ครับ เอ้อ คือว่า เอ้อ เรื่องนั้นเอ้อ
- พ่อ----- แกผอมไป ทำไมอะ ของกินหายาก หรือว่าแกเรื่องมากู้เรื่องกินยิ่งกว่า แก่า หัวเราะ เอ้อ โลกกว้างใหญ่อยู่ตัวคนเดียวมันลำบากไข่ไหมหละ
- เรมี----- ครับ แต่ๆ ผมก็ไม่ได้เป็นเด็กเล็กๆอีกแล้ว ผมสามารถดูแลตัวเองได้ ผม เจอที่ที่นี้งไม่ไกลเท่าไร ผมจะกลับมาเยี่ยมบ่อยๆ ครับ
- พ่อ ----- ไม่มีอะไรเหมือนความเป็นจริงโหดร้ายที่ .....เยี่ยมหรือ
- เรมี ----- ผมจะมาบ่อยๆ สัญญาเลย
- พ่อ----- แกจะไม่อยู่กับเราหรือ
- เรมี----- ครับ มันไม่ใช่เรื่องใหญ่หรือครับ พ่อ คือ ผม พ่อไม่คิดว่าผมจะอยู่กับพ่อ ตลอดไปไข่หมา ลูกนกเมื่อปีกกล้าก็จะออกจากรัง
- พ่อ----- เราไม่ใช่คน เราเป็นหนู เราไม่ออกจากรัง เราทำให้รังใหญ่ขึ้น
- เรมี----- บางที เราอาจจะเป็นหนูที่แตกต่าง
- พ่อ----- บางทีแกอาจจะไม่ใช่หนูเลย
- เรมี----- บางทีไม่น่าจะเป็นก็จะได้
- เอมีล----- เฮ้ย คินนี่มีวงดนตรีเล่นด้วยนะ
- เรมี----- หนู เราเอาแต่ตัดดวง พ่อผมเบื้อการเป็นผู้รับ ผมอยากเป็นผู้สร้าง ผม อยากสร้างบางสิ่งให้กับโลกนี้
- พ่อ----- แกกำลังพูดเหมือนมนุษย์
- เรมี----- ซึ่งไม่ได้เลวอย่างที่พ่อว่า
- พ่อ ----- หรือ ทำไมแกแน่ใจนักหละ

เรมี----- เอ่อ ผม ก็มีโอกาศ ได้ เอ่อ ฝ้าดูพวกเขาใน เอ่อ เอ่อ ในระยะใกล้ซิด
 พอสสมควร
 พ่อ ----- เหรอ ใกล้แคไหน
 เรมี----- ก็ใกล้พอ และพวกเขาก็ เอ่อ คือ ไม่ได้เลวร้ายอะไรอย่างที่พ่อว่า
 พ่อ----- ตามมาซิ พ่อมีอะไรจะให้แกดู
 เอมิล----- ไปเหอะ ฉันจะรออยู่นี่แหละ
 สกินเนอร์----- เก็บกวาดพื้น กับ โตะเคาเตอร์ให้สะอาด แล้วลื้อคประตูด้วย
 ลิงกวีนี้----- เดี่ยว คุณจะให้ผมอยู่ทำความสะอาดเหรอ
 สกินเนอร์----- แล้วมีปัญหาเหอะ
 ลิงกวีนี้----- ไม่
 สกินเนอร์----- ดีมากเลย แล้วพบกันพรุ่งนี้
 ลิงกวีนี้----- เฮ้อ โอยยยย
 พ่อ----- ที่นี้แหละ
 เรมี----- ตกใจ
 พ่อ----- แกดูให้ดีๆ นะเรมี นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นกับหนูเมื่อทำตัวสบายอยู่ใกล้มนุษย์
 เกินไป แต่โลกที่เราอยู่นี่มันเป็นของศัตรูเราต้องอยู่อย่างระมัดระวัง เรา
 ต้องคอยดูแลพวกของเรา เรมี เพราะในท้ายที่สุดแล้ว ก็มีแต่เราพวกหนู
 เรมี----- ไม่
 พ่อ----- อะไรนะ
 เรมี----- ไม่ พ่อ ผมไม่มีทางเชื่อหรือ พ่อจะบอกผมว่าอนาคตเนี่ย จะมีแต่การฆ่า
 หนูมากขึ้นเท่านั้นเหรอ
 พ่อ----- นี่เป็นวิธีของโลกนะ และจะเปลี่ยนธรรมชาติไม่ได้
 เรมี----- ธรรมชาติ คือการเปลี่ยนแปลงนะพ่อ ซึ่งเราก็มีส่วนผลักดันเหมือนกัน
 และมันก็เริ่มขึ้นเมื่อเราตัดสินใจ
 พ่อ----- แกจะไปไหน
 เรมี----- ไปเลี้ยง โขก เอาข้างหน้า
 เรมี----- เฮ้ เฮ้
 เรมี----- เฮ้อ
 ลิงกวีนี้ ----- หยุดนะ หยุดนะ

- คอลเลตต์----- อรุณสวัสดิ์ อรุณสวัสดิ์ ที่เซฟเขาเอ่อชวนนายไปตี้มเมื่อคืนมีอะไร
ใหม่อะ มีไหม เขาคุยอะไรบ้าง อะไร นายบอกฉันไม่ได้เหรอ อ้อ อ้อ ขอ
โทษด้วยนะที่ฉันจู้จี้กับความสัมพันธ์แนบแน่นของนายกับเซฟ อ้อ
ฉันเข้าใจแหละ นายให้ฉันสอนเคล็ดลับการทำครัวเล็กน้อยให้หัวหน้าที่
ถึงฝั่งแล้วก็ตีบหัวส่งไซ้ใหม่
- เรมี----- ตื่นสิ ตื่นสิ
- คอลเลตต์----- ฉันนึกว่านายไม่เหมือนคนอื่น ฉันนึกว่านายก็คิดว่าฉันไม่เหมือนคนอื่น
ฉันนึกว่า หา
- คอลเลตต์----- ฉัน ไม่จำเป็นต้องช่วยนาย ถ้าฉันเห็นแก่ตัวฉันคนเดียว ฉันคงปล่อยให้
นาย โดนไล่ออก แต่แต่ ฉันอยากให้นายทำสำเร็จ แต่ ฉันชอบนาย ฉันคิด
เอง
- ลิงกวีนี้----- คอลเลตต์ เดี่ยวๆ เอ่อ คอลเลตต์ โอ้าว จบกันแล้ว พ่อครัวน้อยฉันเสแสร้ง
ไม่ไหว แล้ว คอลเลตต์ เดี่ยวๆ อย่างเพิ่งซีรตหนีไปอะ ฝั่งนะ ผมแก่เป็นคน
พูดไม่เก่ง อาหารผมก็ทำไม่เก่งอีก คือ ถ้าไม่มีคุณช่วยอะนะ
- คอลเลตต์----- ฉันไม่ชอบ การเสแสร้งถ่อมตัว มันเป็นการโกหกอีกแบบนึง เฮ้อ นายมี
พรสวรรค์
- ลิงกวีนี้----- ป่าว ผม ไม่เก่งจริงๆ ไม่ใช่ผมหรอก ตอนที่ผมเปลี่ยนส่วนผสมใหม่ ไม่
ตามส่วนผสมที่คุณบอกอะนะ เอ่อ นั่นก็ไม่ใช่ผม อีกนั่นแหละ
- คอลเลตต์----- หมายความว่าไง
- ลิงกวีนี้----- หมายถึง ผมไม่น่าทำอย่างนั้น ผม ผม น่าจะทำตามสูตรเดิม ผมน่าจะ
ทำตาม คำแนะนำคุณ ผมน่าจะก้มหน้าก้มตาเชื่อคุณ เพราะว่าผมรักคุณ ที่
แน่นอน แต่ผมมีความลับ มันก็รับกวนจิตใจ ผมมีแบบ เอ่อ
- คอลเลตต์----- อะไร
- ลิงกวีนี้----- ผมมีแบบ เอ่อ.....
- คอลเลตต์----- นายมีหูตื้นหรือ
- ลิงกวีนี้----- เอ่อ คือผมมี ผม มีเอ่อ เอ่อ พ่อครัว เอ่อ พ่อครัวตัวเล็กสอนให้ผมทำอะ
- คอลเลตต์----- พ่อครัวตัวเล็ก
- ลิงกวีนี้----- ไซ้ๆ เค้าเอ่อ เขาอยู่บนนี้
- คอลเลตต์----- ในสมองนายหรือ

- ลิ่งกวีนี้----- อี้.....ทำไมพูดกับคุณมันยากนักนะ โอเค งั้นเอาใจ คุณให้แรงบันดาลใจ
ผม ผมจะยอมเสียห่วย ผมจะยอมเสียให้ตัวเองเป็นไอ้บ้าที่โง่งงที่สุดในโลก หมายถึง เอ่อ คุณอยากรู้ไหมทำไมผมถึงเรียนรู้เร็ว อยากรู้ไหมทำไม
ผมทำอาหารเก่ง อยากหิวเรา ผมจะทำให้คุณดู
- เรมี่----- อ่า ๆ
- เรมี่----- เฮ้อ
- อีโก้----- มีอะไร แอมริสเตอร์
- แอมริสเตอร์----- ร้านกุสโตว์
- อีโก้----- ในที่สุดก็เจ๊งจนได้ซะใหม่ห่วย
- แอมริสเตอร์----- ปล่าว
- อีโก้----- มีปัญหาหมุนเงินไม่ทันหรอ
- แอมริสเตอร์----- ปล่าว คือๆ มันๆ
- อีโก้----- ทำขนมเบี๊ยะไม โครเวฟแบบใหม่รีง อะไรห่วย บอกลมาลี
- แอมริสเตอร์----- มัน มันกลับมาดังอีกแล้วครับ
- อีโก้----- ฉันไม่ได้เขียนวิจารณ์ร้านกุสโตว์มาเป็นปีแล้ว
- แอมริสเตอร์----- ครับผม
- อีโก้----- บทความสุดท้าย ฉันทำให้ลูกค้าประจำหายเกลี้ยง ฉันเขียนว่ากุสโตว์ใน
ที่สุดก็ได้พบที่ตัวเองในประวัติศาสตร์นั่นคือ อยู่เคียงข้างกับเซฟอาหาร
เบอสิเออเบอฮายี
- แอมริสเตอร์----- ครับผม
- อีโก้----- ฉันจบมันไปแบบนั้น ทำด้วยอะไรจากฉัน คำสุดท้าย
- แอมริสเตอร์----- ครับ
- อีโก้----- งั้นบอกฉันสิ แอมริสเตอร์ มันจะกลับมาดังได้ยังไง
- สกินนี่----- ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่ ไม่
- ทนาย----- ดีเอนเอ ก็ตรงกัน เวลาที่ใช้ ทุกอย่างก็สอดคล้อง เขาเป็นลูกชายของ
กุสโตว์
- สกินเนอร์----- มัน มัน มันจะเกินขึ้นไม่ได้ ทั้งหมดเป็นการวางแผน มันต้องรู้แน่ คูสิ มัน
อยู่นั่น แกล้งทำเป็นซื่อป้อ มันหลอกล่อฉัน เหมือนลูกแมวเล่นม้วน อะ
อะไรซักอย่าง
- ทนาย----- ไหมพรมหรอ

- สกินเนอร์----- ไซ่ แก่ลั้งทำเซ่อ ไซ่ไอ้หนูนั่นยั่วฉั่น
- ทนาย----- หนูเหรอ
- สกินเนอร์----- ไซ่ มันร่วมมือกับหนู จงใจทำให้ฉั่นคิดว่ามันมีความสำคัญ
- ทนาย----- นะ หนู หนะเหรอ
- สกินเนอร์----- ถูกเผงเลย
- ทนาย----- แล้วหนูสำคัญจั้นหรือครับ
- สกินเนอร์----- ไม่สำคัญเหรอ กเขาเค่ออยากให้ฉั่นคิดว่ามันสำคัญ ไอ้ ฉั่นพอจะมองเล่ห้ เหลี่ยมของมันออก หนูปรากฏตัวคิ่นแรกที่เขามา ฉั่นสั่งให้เขาม่ามัน เขาเลยเกล้งให้ฉั่นเห็นมันทุกที่ อู้ว อู้ว มันอยู่ตรงนี้ ป่ามันอยู่ตรงนี้ ฉั่นเห็นไปเองเหรอ ฉั่นเป็นบ้ำเหรอ มันเป็นหนูฝิจจริงรีป่าว แต่ไอ้วไม่ ฉั่นขอปฏิเสธ ไม่ยอมตกไปในหลุมพรางของ....
- ทนาย----- แล้วผมควรจะเป็นห่วงเรื่องนี้ไหมเนี่ย เรื่องของคนหนะ
- เรมี----- เฮือ
- สกินเนอร์----- ไล่มันออกไม่ได้คนจะมาสสนใจมัน ถ้าไล่มันออกทุกคนจะสงสัยว่าทำไม แต่ฉั่นไม่อยากให้คนมาสสนใจเรื่องนี้
- ทนาย----- คุณจะเป็นห่วงอะไรเล่า ไม่ดีเหรอ นักข่าวสนใจ ไม่ดีเหรอช่วยร้านกุสโตว์จะได้เป็นข่าวหน้าหนึ่ง
- สกินเนอร์----- ไม่ดี มีแต่หน้าเขาจั้น กุสโตว์มีหน้าออกสื่ออยู่แล้ว เป็นหน้าอ้วนใจดี หน้าทีคุ้นเคย และเขาขาย เบอริโต้ เบอริโต้เป็นล้านๆ จั้นเลย
- ทนาย----- อีกสามวันก็จะครบกำหนด 2 ปี จากนั้นคุณก็ไล่เขาออกได้ เมื่อไหร่ก็ตามที่เขาหมดค่า แล้วก็จะไม่มีใครรู้ด้วย ผมกังวลเรื่องเส้นผมที่คุณเอามาให้ผม ผมต้องส่งมันกลับไปห้องแลป
- สกินเนอร์----- ทำไมหละ
- ทนาย----- ผลการทดสอบที่ส่งมาครั้งแรกมันเป็นขนของหนู
- คอลเลตต์----- ไม่ ไม่
- ลิ่งกวินี่ ----- อะไร
- คอลเลตต์----- ลองนี้ดีกว่านะ
- ตัวประกอบ----- หนู (ร้องลั่น)
- ตัวประกอบ----- เป็นสัตว์ที่น่ารังเกียจจริงๆ

เรมี่----- ผมได้รู้แล้วว่าเรื่องนี้มันประหลาดแค่ไหน คนทั้งโลกมองผมเป็นยังไง
 แล้วมันก็ชักจะวุ่นยิ่งขึ้น

เอมิล----- เรมี่ เฮ เฮ เฮ ใช้น้องรัก เราก็รู้ว่านายจะไม่ มานี่

เพื่อนเอมิล----- เฮ้ เรมี่ สบายดีหรือ

เรมี่----- นายบอกพวกเขาหรือ เอมิล ฉันสั่งแล้วนะว่าไม่ให้บอกใครไป

เอมิล----- แต่นายรู้จักพวกนี้นะ พวกเพื่อนๆ ฉัน ก็บอกได้อะ เอน่า ฉันเสียใจ

เรมี่----- อ๋าย่าบอกฉันว่า เสียใจ ไปบอกพวกเขาจะดีกว่า

เพื่อนเอมิล----- เฮ้ มีปัญหาอะไรกันรีป่าว

เรมี่----- ป่าว ไม่มีปัญหาหรือหรอหรอนี่นะ

เรมี่----- ลีอกหรือ

กุสโตว์----- เรมี่ เธอมาทำอะไรในนี้หนะ

เรมี่----- ได้ โอเค เอมิล เขามากับ..... โอเค ผมห้ามเขาแล้ว เขาปากโป้งบอกเอ๋อ.....
 ไซ่ เรื่องมันเลยไปกันใหญ่อะ แต่พวกเขาหิวห้องเก็บอาหารก็ลือกผม
 ต้องการกุญแจ

กุสโตว์----- เอ๋อ พวกเขาให้พวกเขาโมยของกินให้

เรมี่----- ไซ่ ป่าว เอ๋อ เรื่องมันซับซ้อน เราเป็นครอบครัว ไม่ได้มีอุดมคติเหมือนกับ
 คุณ

กุสโตว์ควบอย----- อุดมคติหรือ ถ้าเซฟไซว้ออฟ มีอุดมคติ เธอก็คงว่าฉันจะมาขายบาบี่คิวอยู่
 นี้หรือ ฉันขายเบอร์รี่ได้แซ่แข็ง หรือขายคอนด็อกแบบฝรั่งเศส เรากำลัง
 คิดวิธีขายใหม่ๆอยู่

กุสโตว์----- ฉันควบคุมไม่ให้เขาอยู่ที่ย่ำยาพจนันฉันไม่ได้ ฉันตายแล้ว

เรมี่----- พวกคุณเจียบได้ไหม ผมต้องใช้ความคิด ขำร้วไปแล้ว ถ้าผมห้ามปาก
 พวกเขาไม่ได้ โอ้ว หนูทั้งฝูงจะตามจิกผม อ้าปากมาเลยล่ะ เฮ้
 พินัยกรรมคุณ อันนี้สิน่าสนใจจะว่าไหม ถ้าผม.....

กุสโตว์----- อ่านได้เลย

เรมี่----- ลิงกวีนี้หรือ ทำไมลิงกวีนี้ อยู่ในแฟ้มกับพินัยกรรมของคุณล่ะ

กุสโตว์----- ห้องนี้เคยเป็นออฟฟิตฉัน

เรมี่----- เขาเป็นลูกชายคุณ

กุสโตว์----- ฉันมีลูกหรือ

เรมี่----- แล้วทำไมคุณไม่รู้ล่ะ

กุสโตว์----- ฉัน ฉันเป็นภาพในจินตนาการของเธอ เธอไม่รู้ แล้วฉันจะรู้ได้ยังไง
 เรมี----- ถ้าฉัน ลูกคุณก็มีสิทธิเป็นเจ้าของร้านนี้ตามกฎหมายนะ
 สกินเนอร์----- หัว ไม่ ไม่ ไอ้หนูนั่น มัน อ้าก..... กลับมา โอ๊ะ..... มันขโมยเอกสาร
 ฉันไป มันจะหนีไปแล้ว
 สกินเนอร์----- แก แกออกไปจากห้องของฉันนะ
 คอลเลตต์----- เขาไม่ได้อยู่ในห้องคุณ คุณอยู่ในห้องเขาลิงวินนี่
 นักข่าว----- คุณตั้งเป็นพู่แตกเลย ทั้งๆที่ไม่ๆ ได้ฝึกทำอาหารอย่างจริงจัง คุณมีเคล็ด
 ลัทธิยังงัยครับ
 ลิงวินนี่----- เคล็ดลับหรือ คุณ อยากฟังความจริงหรือ ผม เอ่อ ผม เป็นลูกชายของ
 กุสโตว์ มันอยู่ในสายเลือดมั้งครับ
 นักข่าว----- แต่คุณเพิ่งจะรู้ความจริงเรื่องนี้ไม่ใช่หรือคะ
 ลิงวินนี่----- ครับ
 นักข่าว----- แล้วมันก็มีผลให้คุณแสดงความเป็นเจ้าของร้าน รู้ความจริงได้งัยครับ
 ลิงวินนี่----- คือ บางส่วนในตัวผมมันรู้ ส่วนที่เป็นกุสโตว์
 นักข่าว----- คุณได้แรงบันดาลใจมาจากไหนคะ
 ลิงวินนี่----- แรงบันดาลใจมีหลายชื่อหะครับ ของผมชื่อ คอลเลตต์ มีอะไรติดพัน
 ผมหะ
 กรมอนามัย----- กรมอนามัยครับ
 สกินเนอร์----- ผมอยากจะแจ้งเรื่องฝูงหนูอาระวาดหะครับ มันบุกมายึดร้านผม เอ่อ
 เอ่อ ร้านอาหารกุสโตว์หะครับ
 กรมอนามัย----- ร้านกุสโตว์หรือ ผมคงจะไปได้ เอ่อ เดียวดูก่อนนะ กิวคุณต้องรอ 3 เดือน
 สกินเนอร์----- ต้องไปตรวจเดี๋ยวนี้หะครับ
 กรมอนามัย----- บางทีเอ่อ ผมได้ข้อมูลแล้ว บางทีถ้ามีรายไหนดกเล็ก ผมจะเสียบคุณเข้าไป
 ไป
 สกินเนอร์----- แต่ๆ คุณต้อง เอ่อ เอ่อ มันขโมยเอกสารของผมไป
 เซฟ----- เลยเวลาเปิดร้านแล้วนะ
 คอลเลตต์----- เขาน่าจะสัมภาษณ์จับเป็นชั่วโมงแล้วอะ
 ลิงวินนี่ ----- ที่รักจ๋า มาคุยด้วยสิ เราพูดถึงแรงบันดาลใจของผมอยู่
 คอลเลตต์ ----- ไซ้ เขาเรียกมันว่าพ่อครัวตัวเล็ก
 ลิงวินนี่ ----- ไม่หรือที่รัก ผมหมายถึงคุณ

- อีโก้----- คุณคือ เมอซีเออ ลิงกวีนี้
- ลิงกวีนี้----- หัวดีครับ
- อีโก้----- ขอภัยที่มาขัดจังหวะ งานฉลองก่อนเวลาของคุณนะ แต่ผมคิดว่าจะเป็น การยุติธรรม อาจจะทำให้โอกาสในฐานะที่คุณยังใหม่ในเกมสั้น
- ลิงกวีนี้----- เอ้อ เกมส์หระอ ไซ่ แล้วคุณเล่นมาระยะหนึ่งแล้ว โดยที่ไม่มีคู่แข่ง ซึ่งก็ อย่างที่คุณอาจเคาได้ มันผิดกติกา
- ลิงกวีนี้----- คุณ แอนทรอน อีโก้
- อีโก้----- หัวเราะ คุณหัวซ้ำสำหรับเกมส์ที่มีการแข่งขันสูงนะ
- ลิงกวีนี้----- คุณเองก็พอมมากสำหรับคนที่ชอบอาหาร
- อีโก้----- ผมไม่ได้ชอบอาหาร ผมรักมัน แต่ถ้าผมไม่รักมัน ผมจะไม่กลืนลงคอ หรอก คินพรงนี้ผมจะกลับมาใหม่พร้อมความคาดหวังอย่างสูง ภาวนาว่า คุณจะไม่ทำให้ผมผิดหวัง
- คอลเลตต์----- โทษนะ เขาอยากคลายหน่อย ของเราคนฝรั่งเศสถึงเวลาอาหารแล้ว
- ลิงกวีนี้----- อย่างมองฉันอย่างนั้นสิ นายทำฉันเสียสมาธิต่อหน้านักข่าว ฉันจะมีสมาธิ ได้ยังไง นายกระตุกผมฉันตลอดเวลา แล้วก็อีกเรื่องนึงนะ ไม่ใช่ความเห็น นายคนเดียวนะที่สำคัญหน่อ คอลเลตต์ ก็ทำอาหารเป็นนะรู้ไหม
- ลิงกวีนี้----- โอ้ว พอที ไม่ทนแล้ว นายลาพักไปเลย พ่อครัวน้อย ฉันไม่ใช่หุ่นเชิด และ นาย ก็ไม่ใช่คนเชิดหุ่นของฉัน
- สกินเนอร์----- หา หนูตัวนั้นคือ คนทำอาหาร
- ลิงกวีนี้----- ไปสงบสติอารมณ์ให้ดีเลย พ่อครัวน้อย อีโก้ ลังจะมาแล้วฉันต้องการ สมาธิ
- เรมี----- นาย.....หึ้ย หน้าโง่
- เอมิล----- ว้าว ฉันไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน
- เพื่อนเอมิล----- ไซ่มันเหมือนนายเป็นเพื่อนปุกปุยของเขาอย่างงั้นแหละ
- เอมิล----- ขอโทษด้วยนะเรมี ฉันรู้ว่ามันมากเกินไป ฉันพยายาม
- เรมี----- ไม่เป็นไร ฉันมันเห็นแก่ตัว นายหิวไซ่มัะ
- เพื่อนเอมิล----- ไม่น่าถามเลย
- เรมี----- เอาล่ะ มือนี่ฉันเลี้ยง เราจะไปกันหลังร้านปิด ที่จริงบอกพ่อพากันมาทั้ง คู่เลย
- ลิงกวีนี้----- พ่อครัวน้อย

พ่อ----- โอ้ว ยอดไปเลยลูกพ่อ วันนี้เล่นซะเอง เห็นของถูกใจแล้ว

เรามี----- ชู่ว

ลิงกวีนี้----- พ่อครัวน้อย พ่อครัวน้อย เฮ้ พ่อครัวน้อย ฉันทัน ฉันทัน นึกว่านายจะกลับไป
 อพาทเมนท์ พ่อนายไม่อยู่ที่บ้าน ไม่รู้สิ ฉันทัน ฉันทัน เออ รู้สิกว่ามันไม่ถูกที่เรา
 แยกจากกันไปอย่างนั้นเพราะงั้น คือ ฉันทันไม่อยากทะเลาะ ฉันทันอยู่ภายใต้
 ความ เอ่อ กตสันมาก อะ ไรมันเปลี่ยนไปมากในเวลาไม่มากอะนะ จู่ๆฉันทัน
 เป็นลูกกุสโตว์ และฉันทันก็ต้อง เป็นกุสโตว์รู้ใหม่ ฉันทันเอ้อๆ คนเขาจะผิดหวัง
 กัน มันแปลกรู้ใหม่ ฉันทัน ไม่เคยทำให้ใครผิดหวังมาก่อน เพราะว่าไม่เคย
 มีใครคาดหวังอะไรจากฉันทันเลยอะ และเหตุผลเดียวที่ทุกคนคาดหวังในตัว
 ฉันทันตอนนี้ นั่นก็ เป็นเพราะนาย ฉันทันทำไม่แฟร์กับนาย นายไม่เคยทำให้ฉันทัน
 พลาด แล้ว แล้วฉันทันจะลืมนั่น นายเป็นเพื่อนที่ดี เป็นเพื่อนที่จริงใจ
 ที่สุด

โอ๊ย----- อะไรเนี่ย มันเกิดอะไรขึ้น โอ้ว เดี่ยว เดี่ยว อะไรเนี่ย นายชโมอาหาร
 เหรอ นาย นายทำได้ไงอะ ฉันทันนึกว่านายจะเป็นเพื่อนฉันทัน ฉันทันไว้ใจนาย
 ออกไป นายกับหนูพวกของนาย แล้วอย่ากลับมาอีก ไม่งั้นฉันทันจะทำกับ
 นายแบบเดียวกับที่ร้านอาหารทำกับหนูสกปรก

เรามี----- พ่อพูดถูก นี่ผมหลอกใครอยู่ เราก็คือต้องเป็นเรา และเราเป็นหนู เดี่ยวเขาก็
 ไปแล้วหละ พ่อก็รู้วิธีเข้าไปแล้วนี่ อยากรู้จะได้อะไรก็เอาไป

พ่อ ----- ไม่ไปด้วยกันเหรอ

เรามี----- ผมไม่อยากกินแล้วครับ

ลิงกวีนี้----- เลือกรับได้ว่าท่านอยากทานอะไรครับ

อีโก้----- ได้แล้ว ผมอยากกินหัวใจคุณ มัดกับไม้แล้วย่างไฟ หีหี

ลิงกวีนี้----- ร้องตกใจ .....เข้ามา เข้ามา

คอลเลตต์ ----- วันนี้วันสำคัญไปพูดอะไรกับพวกเขาหน่อยสิ

ลิงกวีนี้----- พูดอะไรหละ

คอลเลตต์----- นายเป็นหัวหน้า พูดให้กำลังใจสิ

ลิงกวีนี้----- ฟังทางนี้ ฟังทางนี้หน่อย ทุกคน คินนี่เป็นคินสำคัญ อาหารกำลังจะมา
 แล้ว เขาก็คงจะสั่งอีโก้หลายอย่าง ผมหมายถึงอีโก้กำลังจะมาหนะ นัก
 วิจารณ์แล้วเขาก็คงจะสั่งอะไรซักอย่าง จากเมนูเรา และเราจะต้องทำมัน

เรามี----- เฮ้อ

เอมิล----- นายตัดใจไม่ได้ใช่ไหมหละ

เรมี----- นายไม่ควรมาที่นี่ในเวลาร้านเปิดนะ มันไม่ปลอดภัย

เอมิล ----- ก็ฉันหิวอะ ไม่จำเป็นต้องเป็นอาหารในร้านฉันก็กินได้ หัวใจมันอยู่ที่อย่า
เรื่องมากนัก คุณะ

เรมี----- อย่าเดี๋ยว

เอมิล----- โอ้ ไม่ แะแล้ว เราจะทำไงดี ฉันไปตามพ่อ

สกินเนอร์----- หึหึ แกอาจจะคิดว่าแกเป็นพ่อครัวแกก็ยังเป็นหนูวันยังค้ำแน่นนอนครั้ง
วิจารณ์ร้านเราถูกลดดาวไปดวงนึง และเป็นเรื่องที่คร่าชีวิตกุส..เออ พ่ออะ

เชฟ----- โอ๊ย นี่มันลางร้ายซัดๆ เลยแหละ

ลิงกวินี่----- แต่ผมจะบอกให้อย่างนี้

พนักงานเสิร์ฟ--- อีโก้ มาแล้ว

คอลเลตต์ ----- แอนทรอนอีโก้ ก็แค่ลูกค้าอีกคนนึงของเรา ไปทำอาหาร

ลิงกวินี่----- ไข่ ลุย โอเค

สกินเนอร์ ----- คือที่ฉันคิดไว้ เป็นข้อตกลงง่ายๆ แก่สร้างสรรค์อาหารแซ่แข็งงายยี่หื้อ
เชฟสกินเนอร์ให้กับฉัน และฉันจะตอบแทนด้วยการไม่ฆ่าแก หึหึ ลา
ก่อนนะ หึหึพนักงานเสิร์ฟ เออ เลือกริยังครับ คำนี้จะทานอะไร

อีโก้----- ผมคิดว่าเลือกได้แล้ว หลังจากอ่านคำสรรเสริญเขียนของพ่อครัวคนใหม่
เยอะ คุณรู้ไหมว่าผมอยากได้อะไร ผมอยากได้รสชาติที่ล้ำลึก นั่นแหละ
ผมต้องการอะไรที่สดใหม่ รสชาติล้ำลึกและมีชีวิต คุณพอจะแนะนำไวน์
ที่เข้ากันได้ไหม

พนักงานเสิร์ฟ--- เออ เข้ากับอะไรครับ

อีโก้----- รสชาติล้ำลึกงไม่มีหะรอ เข้าใจ เอาหละนะ ในเมื่อคุณไม่มีรสชาติที่ล้ำ
ลึกและดูเหมือนในเมืองนี้ก็ไม่มีใครมี ผมก็มีข้อเสนอให้คุณจัดอาหารมา
ผมจัดรสชาติที่ล้ำลึกให้ ซึ่งคงเข้ากันได้ดีกับ เซอวาบรองค์ ปี 1947

พนักงานเสิร์ฟ--- ผม ผม เกรงว่า ผมจะ เออ สิ่งที่คุณสั่ง

อีโก้----- บอกเชฟลิงกวินี่ของคุณว่าผมต้องการอะไรก็ได้ที่เขาถนัดเอามาเสิร์ฟ ผม
บอกให้เขาซัดผมด้วยสูตรเด็ดของเขาเลย

สกินเนอร์----- ผมเอาอะไรก็ได้เหมือนที่เขาสั่ง

กุสโตว์----- โอ้ว เราหอมแพ้แล้วสินะ

เรมี----- ทำไมคุณพูดแบบนั้น

กุสโตว์----- เราติดอยู่ในกรงขังอยู่ที่ขบวนรถคอกยอนาคตในโลกของผลิตภัณฑ์
อาหารแช่แข็ง

เรมี----- ไซ้ ผมเป็นผู้ที่ติดกรง ผมเป็นผู้ที่ยอมแพ้ คุณเป็นอิสระ

กุสโตว์----- ฉันจะเป็นอิสระก็ต่อเมื่อเธอจินตนาการให้ฉันเป็น เมื่อเธอเป็น

เรมี----- ไซ้ ขอร้อง ผมเบื่อการเสแสร้งเต็มที ผมเสแสร้งเป็นหนูให้พ่อของผม ผม
เสแสร้งเป็นมนุษย์ผ่านลิงกวีนี้ ผมเสแสร้งทำว่าคุณมีตัวตน จะได้มีเพื่อน
คุย ผมบอกแม่แต่เรื่องที่ผมรู้อยู่แล้ว ผมรู้ว่าผมเป็นใครทำไมผมต้องมาให้
คุณบอกผมล่ะ ทำไมผมต้องเสแสร้ง

กุสโตว์----- เธอไม่ได้เสแสร้ง เรมี เธอไม่เคยทำ

เรมี----- พ่อ พ่อ ผมอยู่นี่ ที่ขบวนรถนี้ พ่อ

เอมิล ----- เฮ้ ใจ น้องชาย

เรมี----- เอมิล รักทั้งสองคนเลย

พ่อ----- แกจะไปในไหนล่ะ

เรมี----- ไปร้านอาหาร พวกเขาเจ็งแน่ถ้าไม่มีผม

พ่อ----- แล้วแกจะแคร้ทำไม

เรมี----- เพราะผมเป็นพ่อครัว

เซฟ----- มันเป็นอาหารสูตรของนาย นายไม่รู้สูตรของตัวเองได้ยังไง

ลิงกวีนี้ ----- คือ ผม ไม่ได้จดเอาไว้อะ อยู่ๆมันก็ลอยขึ้นมาเอง

เซฟ----- นายก็ทำให้มันลอยมาอีกสิ

พนักงานเสิร์ฟ---- ของที่สั่งได้รึยัง

ลิงกวีนี้----- เรยกอย่างอื่นไปเสิร์ฟไม่ได้หรือ สิ่งที่ผมไม่ได้คิดหะ

ตัวประกอบ----- ก็เขาสั่งอาหารมาแบบนี้อะ

ลิงกวีนี้ ----- ก็ให้พวกเขาสั่งอย่างอื่นกินสิบอกเขาว่าของหมดหะ

ตัวประกอบ----- ของจะหมดได้ไงเราเพิ่งเปิดร้าน

ตัวประกอบ ----- ฉันมีไอเดียเสนอเราน่าจะทำอาหารที่ลูกค้าสั่งนะ

คอลเลกต์----- เราทำได้น่า บอกมา นายเคยทำยังไม

ลิงกวีนี้----- ผมไม่รู้ว่าผมทำอะไร

เซฟ----- เราต้องบอกอะไรลูกค้าสักอย่าง

ลิงกวีนี้----- ก็ ก็ บอกว่า..... (ร้องลั่น)

เอมิล พ่อ ----- เรมี อย่าทำอย่างนี้ เรมี อย่างนะ หยุค เดี่ยวคนเห็น หยุคนะ

เซฟ----- เรากำลังพูดถึงสิ่งที่ถูกต้อง

คอลเลคต์----- ้วยหนู

ลิงกวีนี้----- อย่า อย่า ทำอะไรเขาขอบใจที่กลับมานะ พ่อครัวน้อยผมรู้มันฟังดูบ้าบอ แต่ความจริงบางครั้งมันก็ฟังดูบ้า แต่ก็ไม่ได้แปลว่ามันไม่จริง เอ่อ ความจริง แล้วความจริง คือ ผมไม่ได้เป็นคนมีความสามารถ แต่หนูตัวนี้เขาคือ คนที่อยู่เบื้องหลังอาหารต่างๆ เขาคือพ่อครัว พ่อครัวตัวจิ๋ว เขาซ่อนตัวอยู่ในหมวกผม เขาควบคุมการกระทำของผม เขาคือเหตุผลที่ทำให้เราทุกคนตื่นเต็นได้ เหตุผลที่ไอ้โก้เข้ามาในร้านของเราอะ ซึ่งคุณยกย่องผม ก็เพราะพรสวรรค์ของเขา ผมรู้ว่ามันเป็นเรื่องยากจะเชื่อ แต่ เฮ้ คุณเชื่อว่าผมทำอาหารได้จริงไหม ฟังนะ มันเวิร์ค มันฟังดูบ้า แต่มันฟังดูเวิร์ค เราสามารถเป็นร้านอาหารที่ดีที่สุดในปารีส และหนูตัวนี้พ่อครัวน้อยจอมอัจฉริยะ พาเราไปสู่จุดนั้นได้ คุณจะว่าไงยอมรับร่วมมือไหม

เรมี----- พ่อ พ่อ ผม ไม่รู้จะพูดยังไง

พ่อ----- พ่อมองเพื่อนของแกผิดไปและ มองแก

เรมี----- พ่ออย่าคิดว่าผมรักการทำครัวมากกว่าครอบครัวเลยนะ ทั้งสองอย่างเป็นชีวิตผม ผมเลือกไม่ได้

พ่อ----- พ่อไม่ได้พูดถึงการทำอาหาร พ่อภูมิใจที่กล้า มันมีความหมายกับแกมาก ไซ้ใหม่

พ่อ----- เราไม่ใช่ครอบครัว แต่เรคือครอบครัว แกบอกพวกเรว่าจะทำยังไง แล้วเราจะทำให้เจ๋ง

เรมี----- จับคนจากกรรมอนามัยไว้ก่อน

พ่อ ----- ไป ไป คนที่เหลื่ออยู่ช่วยเรมี

เรมี ----- ทีม 3 จะเป็นคนดูแลเรื่องปลา ทีม 4 อาหารย่าง ทีม 5 ปิ้ง ทีม 6 ซอส ไป

ลิงกวีนี้----- เข้าประจำที่ ไป ไป คนทำอาหารจะต้องเดินด้วย 2 ขา

สกินเนอร์----- เราต้องมีพนักงานเสิร์ฟนะขอโทษที่บริการช้า แต่คืนนี้พนักงานไม่พอเลย

เรมี----- ไม่เป็นไร ค่อยๆ ทำตามสบาย

เรมี----- จัดการทำสเต็กให้เนื้อนุ่มๆเลยนะ นั่นแหละ เหลือน้อย เพิ่มเนยหน่อย จัดวางให้เหมือนกำลังวาดรูปนะ อย่าเทน้ำส้มสายชูในน้ำสลัดมากไป คนไป เร็ว ลวกหอยเชลล์อย่าให้ไฟแรง เอ้า ชิม หย่อนทัพพิลงมา ดี ดี เค็มไป หน่อย ดี เอมีล

- เอมิล----- ขอโทษ
- คอลเลตต์----- ห้า
- ลิงกวีนี้----- คอลเลตต์ เดียว คอลเลตต์ คุณกลับมา คอลเลตต์ ไม่ต้องพูดเลย ถ้าให้ฉันคิด ฉันจะเปลี่ยนใจแค่บอกฉันว่าฉันต้องทำอาหารอะไร
- คอลเลตต์----- แรท- ทะ- ทู- อี เหรอ มันเป็นอาหารคนจน เธอแน่ใจว่าจะเสิร์ฟงานนี้ให้อีโก้ เหรอ
- คอลเลตต์----- อะไร ฉันจะทำ แรท ทะ- ทู- อี ใจ แล้วสูตรของเธอเป็นแบบไหนล่ะ
- สกินเนอร์----- แรท- ทะ- ทู- อี เหรอ พวกนี้ต้องตั้งต่องาน
- สกินเนอร์----- อืม อร่อย เป็นไปไม่ได้
- สกินเนอร์----- ใครเป็นคนทำ แรท- ทะ- ทู- อี บอกฉันมาเดี๋ยวนี้นะ.....หา
- อีโก้----- ฉันจำไม่ได้ว่าแล้วครั้งสุดท้ายที่ฉันให้พนักงานเสิร์ฟ ไปชมพ่อครัว คินเมื่อไหร่ แล้วตอนนี้ฉันพบว่าฉันอยู่ในสถานการณพิเศที่พนักงานเสิร์ฟเป็นเชฟเองด้วย
- ลิงกวีนี้----- ขอขอบคุณแต่ เอ่อ คินนี่ผมเป็นแค่พนักงานเสิร์ฟ
- อีโก้----- ถ้าฉันต้องขอบคุณใครกันล่ะ
- ลิงกวีนี้----- เอ่อ เอ่อ ขอตัวเดี๋ยวนี้ครับ
- อีโก้----- คุณเป็นเชฟใช่ไหม
- คอลเลตต์----- คุณต้องการพบเชฟคุณก็ต้องรอให้ลูกค้าคนอื่นๆ กลับไปก่อน
- อีโก้----- ันก็ได้
- เรมี----- ทีแรกอีโก้คิดว่าเป็นเรื่องตลก แต่เมื่อลิงกวีนี้อธิบายรอยยิ้มของอีโก้หายไป เขาไม่มีปฏิกิริยาอะไรนอกจากถามแทรกบ้างเป็นครั้งคราว และเมื่อเรื่องราวจบ อีโก้ก็ลุกขึ้น ขอขอบคุณสำหรับอาหารแล้วเดินออกจากร้านโดยไม่พูดอะไรอีก วันต่อมา บทวิจารณ์เขาก็เผยแพร่
- อีโก้----- ในหลายๆ ทางงานของนักวิจารณ์เป็นงานง่าย เราเสี่ยงเพียงเล็กน้อย แต่สนุก อยู่ในสถานะที่เหนือกว่าคนที่เสนอผลงานให้กับคำตัดสินของเรา เราสร้างชื่อจากการวิจารณ์ผู้อื่นในทางลบเป็นเรื่องสนุกสำหรับคนเขียนและคนอ่าน แต่ความจริงที่เจ็บปวดที่เหล่านักวิจารณ์ต้องเผชิญก็คือ เมื่อพิจารณาในทางอื่นๆ แล้ว อาหารดูๆ ซักงานก็อาจจะมี ความหมายมากกว่าคำวิจารณ์ ที่เราได้มอบให้แด่มัน แต่ก็มีเวลาที่นักวิจารณ์ได้เสี่ยงอย่างแท้จริง และนั่นก็คือความเสี่ยงในการค้นพบ และปกป้องสิ่งใหม่

บ่อยครั้งที่โลก ไม่เมตตาต่อคนหน้าใหม่ การ สร้างสรรค์ใหม่ สิ่งใหม่
 ย่อมต้องการมิตร คำวานนี้ผมได้พานพบสิ่งใหม่ อาหารไม่ธรรมดาจาก
 แหล่งที่เหนือเกินความคาดคิด การพูดว่าทั้งอาหารและผู้ที่ทำได้ทำท่าย
 แนวความคิดที่ผมมีต่อการทำอาหารฉันสูงก็จะเป็นการพูดที่น้อยกว่า
 เพราะมันสั้นสะเทือนผมถึงแก่น ในอดีต ผมเคยเหยียดหยามอย่างไม่
 ปิดบังต่อคำขวัญโด่งดังของเชฟกุสโตว์ ที่ว่า ไม่ว่าใครก็ทำอาหารได้ แต่
 ว่าผมเพิ่งมาตระหนักและเข้าใจความหมายของเขาในตอนนี้อเอง ไม่ใช่ทุก
 คนสามารถเป็นศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ แต่ศิลปินผู้ยิ่งใหญ่สามารถมาจากที่ไหนก็
 ได้ จะมีสิ่งใดจินตนาการยากไปกว่าจุดกำเนิดที่ต่ำต้อยของเหล่าอัจฉริยะที่
 กำลังทำอาหารอยู่ที่ร้านกุสโตว์ผู้ซึ่ง ในมุมมองของผม ไม่ใช่ใครเลย
 นอกจากเชฟมือทองของฝรั่งเศส ผมจะกลับไปร้านกุสโตว์อีกในเร็ววัน
 หิวโหย สิ่งที่มีมากกว่า

เริ่ม-----

มันเป็นคืนที่ยิ่งใหญ่ ผมมีความสุขที่สุดในชีวิต แต่สิ่งเดียวที่คาดเดาได้ใน
 ชีวิต คือสิ่งที่คาดเดาได้ ครับ เราต้องปล่อยสกินเนอร์และเจ้าหน้าที่
 อนามัยไป และแน่นอนพวกเขาแจ้งจับเรา ถึงอาหารจะอร่อย แต่พอมีข่าว
 ว่าหนูวิ่งอยู่ในครัวร้านอาหารถูกสั่งปิด อีโก้ตกงาน และเสียเครดิตไปจม
 หนู แต่ไม่ต้องเสียใจกับเขาหรอกครับ เขาไปได้ดีด้วยการลงทุนธุรกิจ
 เล็กๆ ของเขา เขามีความสุขดี

เริ่ม-----

ต้องไปหละ แยกแน่นร้าน

คอลเลคต์-----

คงรู้ว่าชอบอะไร

ลิงกวีนี้ -----

ขอบใจพ่อครัวน้อย

ลิงกวีนี้ -----

คำนี้ผมจะชวนคุณสั่งของหวานสำเร็จ

อีโก้-----

ก็ชวนทุกที่ไม่ใช่เธอ

ลิงกวีนี้ -----

คุณจะสั่งอะไรอีก

อีโก้-----

เซอไพรส์ ผมสิ

จบ

2.5 เอกสารและข้อมูลด้านงานแอนิเมชัน

Pixar animation Studios (Nasdaq:Pixar, <http://www.pixar.com>) Pixar animation Studios คือ สตูดิโอ ที่สร้างสรรค์งาน คอมพิวเตอร์แอนิเมชันด้วยเทคโนโลยี เป็นการผสมกันของการสร้างสรรค์ และการใช้เทคโนโลยีอย่างมีศิลปะเข้าไว้ด้วยกัน Pixar ได้สร้างสรรค์งานแอนิเมชันที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ได้แก่ Toy Story (1995), A Bug's Life (1998), Toy Story (1999), Monster, Inc. (2001), Finding Nemo (2003), The Incredibles (2004) and Cars. (releasing June 9, 2006) ผลงานของ Pixar เป็นการรวมของเทคโนโลยีและโลกการสร้างสรรค์ที่พัฒนางานภาพยนตร์คอมพิวเตอร์แอนิเมชัน ด้วยตัวละคร และหัวใจของเรื่อง ให้เข้าถึงผู้ชมทุกเพศทุกวัย

Mark Walsh (2007) ได้อธิบายถึงการสร้าง character design ในภาพยนตร์แอนิเมชันเรื่อง Ratatouille ไว้ว่า ในส่วนของศิลปะและทีมผู้สร้าง character design เราสร้างให้ง่ายต่อการแอนิเมท หมายความว่า โมเดลต่างๆที่สร้างขึ้นนั้นจะต้องมีรูปทรงที่ดูดีในทุกๆมุมมอง ในงาน 3d ถ้าคุณสามารถทำการแอนิเมทแล้วถือว่าคุณได้แต่งงานกับโมเดลนั้นไปเลย คุณไม่สามารถเปลี่ยนโมเดลนั้นได้ ไม่เหมือนกับแอนิเมชันที่ใช้มี๊ววาค ที่สามารถลบและเปลี่ยนได้ง่ายตามที่คุณต้องการ ซึ่งในงาน 3d มันจะเป็นเรื่องที่ยาก แต่ character จำนวนมากใน Ratatouille มีรูปทรงที่ดูดีในทุกมุมมอง ซึ่งสิ่งนี้แหละที่จะช่วยได้มากสำหรับแอนิเมเตอร์

จรรยาพร ปรปักษ์ประลัย (2549) ได้อธิบายไว้ว่า คำว่า 3d animation เกิดมาเพื่อให้เกิดความแตกต่าง จาก 2d animation ที่มีอยู่เดิมและครองความนิยมมายาวนาน 2d animation หรือแอนิเมชันสองมิติ ที่ฮิตที่สุด คือ cel animation หรือแอนิเมชันแบบวาดบนแผ่นเซลลูลอยด์ โดยแยกตัวละครกับฉากออกจากกัน เมื่อวาดภาพและระบายสีเสร็จแล้ว จึงค่อยนำมาวางซ้อนและถ่ายรวมเป็นภาพเดียวกัน ข้อดีของเซลแอนิเมชันคือ ไม่ต้องวาดใหม่ทั้งหมด เช่น ถ้าเป็นภาพต่อเนื่องในช็อตเดียวกันก็วาดเฉพาะตัวละครที่ขยับท่าทาง โดยใช้ฉากหลังที่มีอยู่แล้วได้เลย ทุกวันนี้แม้จะหาสตูดิโอที่ทำเซลแอนิเมชันแทบไม่ได้แล้ว แต่หลักการผลิตแบบแยกตัวละคร ฉากหน้า (foreground) และฉากหลัง (background) ออกจากกัน ก็ยังคงเป็นวิธีที่ใช้กันอยู่ ต่างกันแค่เทคโนโลยี ได้นำกระดาดินสอ สแกนเนอร์ และคอมพิวเตอร์มาแทนที่แผ่นเซล ปากกาลงเส้นพู่กันลงสี และกล้องภาพยนตร์จนหมดสิ้นแล้วนั่นเอง แต่การทำ 3d animation หรือแอนิเมชัน 3 มิติ มีวิธีทำงานที่ต่างไปโดยสิ้นเชิง ดูไปแล้วก็ใกล้เคียงกับภาพยนตร์แบบใช้คนแสดง คือมีตัวแสดงที่ขยับเคลื่อนไหวไปมาได้ มีการสร้างฉาก ตั้งกล้อง เคลื่อนกล้อง จัดไฟ เหมือนถ่ายทำคนจริงๆ เพียงแต่ตัวแสดงไม่ใช่คนที่มีชีวิตจิตใจ แต่อาจจะเป็นหุ่นไม้ ดินน้ำมัน กระดาดตัด หรืออื่นๆ ที่เรานำมาขยับให้มีชีวิต แอนิเมชัน

แบบนี้เรียกรวมๆ ว่า stop motion งาน Computer 3d animation ก็ใช้หลักการเดียวกัน โดยทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนมาอยู่บนจอคอมพิวเตอร์ ทั้งตัวละคร ฉาก สิ่งของ กล้อง ไฟ ฯลฯ ทั้งหมดทั้งมวลสร้างขึ้นด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ทั้งสิ้น ด้วยวิธีการทำงานที่ต่างกันอย่างนี้เอง ทำให้ข้อจำกัดและความยากง่าย ระหว่างแอนิเมชัน 2d และ 3d แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด อย่างเช่น ในส่วนของฉาก ถ้าเป็น 2d วาดแผ่นเดียวก็จบแล้ว แต่ปัญหาก็คือเปลี่ยนมุมมองไม่ได้ ทุกครั้งที่ตัดกล้องใหม่ หมายถึงต้องวาดฉากใหม่ด้วย ในขณะที่ฉากในงาน 3d จะต้องให้เวลามากกว่า 2d หลายเท่า เพราะต้องสร้างแบบลอยตัว พร้อมลงสี ลวดลาย และพื้นผิวจนครบทุกด้านซึ่งแต่ละขั้นตอนล้วนเป็นงานที่ละเอียด

จรรยาพร ปรปักษ์ประลัย (2548) ได้อธิบายเกี่ยวกับเรื่องฉากไว้เกี่ยวกับ ความสำคัญของฉากเวลาที่เรานำมาแสดงภาพยนตร์แอนิเมชันสักเรื่อง เรามักจะนึกถึงแต่ภาพ ตัวละครที่โลดแล่น คำพูดเด็ดๆ มันๆ รวมถึงเหตุการณ์สุดฮา ตื่นเต้น หรือลุ้นระทึก โดยอาจลืมสิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งไปสนิทใจ นั่นก็คือฉากของเรื่อง (background) ที่จริงแล้วภาพยนตร์แอนิเมชันจะสมบูรณ์ไม่ได้เลยถ้าขาดฉาก ฉากไม่ได้มีหน้าที่แค่เป็นที่รองรับภาพตัวละครเท่านั้น หน้าที่และบทบาทของฉากกล่าวได้ดังนี้

1.สร้างโลกเฉพาะให้แก่ภาพยนตร์แอนิเมชัน ฉากทำให้เรารู้จักตัวละคร ซึ่งเป็นจุดเด่นของฉากในภาพยนตร์แอนิเมชันทุกเรื่อง ศิลปะการสร้างงานแอนิเมชันได้ทำลายเส้นแบ่งระหว่างโลกแห่งความเป็นจริงกับโลกแห่งจินตนาการ ไปจนหมดสิ้น

2.เสริมบุคลิกตัวละครให้ชัดเจนขึ้น เพราะนิสัยใจคอของคนเรามักสะท้อนออกมาจากข้าวของเครื่องใช้ของคนคนนั้น

3.เสริมอารมณ์ที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์ตอนนั้นๆ โดยใช้องค์ประกอบของภาพ สี แสงเงา และ ฯลฯ เข้ามาช่วยสร้างความรู้สึกลึกซึ้งต่างๆ ให้กับผู้ชม เช่น ถ้าเป็นช่วงสนุกสนานร่าเริง ฉากอาจมีลักษณะใช้สีสดใสสวยงาม และแสงที่นุ่มนวล สบายตา หรือถ้าเป็นช่วงที่ตื่นเต้น ฉากอาจมีลักษณะปิดล้อมเหมือนไม่มีทางออก ใช้สีโทนร้อน และแสงเงาที่ตัดกันอย่างรุนแรง

4. เป็นสิ่งบอกเวลาของเรื่อง ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นตอนไหน

Entertain Extra (2008) รายงานสรุป Top 250 ผลงานภาพยนตร์ทำเงินสูงสุดในอเมริกาในปี 2007 กล่าวถึง Ratatouille ว่า อยู่ในผลงานทำเงินในอเมริกาอันดับที่ 8 ด้วยรายได้ \$ 206,445,654 เป็นหนังทำได้ดีที่สุดในปี 2007 ในกลุ่มหนังการ์ตูนที่ไม่ใช่หนังภาคต่อ ที่สำคัญนอกจากประสบความสำเร็จทางด้านรายรับชนิดที่เป็นหนึ่งในแค่ 8 เรื่องเท่านั้นที่ทำรายรับในอเมริกาในปี 2007 เกิน \$ 200 ล้าน หนังการ์ตูนดิสนีย์/พิกซาร์ของผู้กำกับแบร์รีเบิร์ดเรื่องนี้ ยังระดับมีสิทธิ์เป็นเจ้าของออสการ์หนังการ์ตูนยอดเยี่ยม

Filmax March (2008) รายงานสรุปผล อันดับหนังทำเงินปี 2007 จากทั่วโลก Ratatouille ถูกจัดอันดับอยู่ในอันดับหนังทำเงิน อันดับที่ 6 ทำรายได้จากทั่วโลก 620.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องประกอบด้วย ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ แนวความคิดการออกแบบ องค์ประกอบทางศิลปะ เนื้อเรื่องย่อภาพยนตร์การ์ตูนแอนิเมชันเรื่อง "Ratatouille" เอกสารและข้อมูลด้านงานแอนิเมชัน ที่ถูกนำมากล่าวถึงไปแล้วข้างต้นทั้งหมดนั้น เป็นส่วนหนึ่งของข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ครั้งนี้ ซึ่งจะประกอบเป็นส่วนของการวิเคราะห์ ในบทต่อไป

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved